

გერმანიის
გერმანიის

ISSN 0132-1307

საქართველო ზელოვნება

180 /
1983/3

2

1983

საქართველოს სსრ კულტურის სამინისტროს
უძველესი პერიოდი

გრამზი, რომელსაც

„სუკვიდი“ ჰქვია

ტენესი უილიამსი (დ. 2911 წლის 26 მაისს აშშ-ს მისისიპის შტატის ქ. კოლუმბუსში. მისი ნამდვილი სახელია ტომას ლანიერ უილიამსი — ტენესი მას უნივერსიტეტელმა მეგობრებმა შეარქვეს) არტურ მილერთან ერთად ამერიკული დრამატურგიის უდიდეს წარმომადგენლად ითვლება. მამამისი — კომიკოზი, საქმოსანი, მტკიცე ხასიათისა და დროსტარებას, აზარტულ თამაშობებს გადაყოლილი კაცი იყო, დედა კი ჩამომავლობით სასულიერო წოდების ოჯახს ეკუთვნოდა. ოჯახში მყუდროება არ სუფევდა და სულიერად მშობლებისაგან გარიყულ პატარა ტომასს ბავშვობიდანვე გამძაფრებული ჰქონდა ცხოვრების აღქმის უნარი. მისი ცნობილი პიესები „მინის სამხეცე“ (რომელშიც აისახა უილიამსების ოჯახში გამეფებული ატმოსფერო), „ორფეოსი ჯოჯოხეთში“, „იგუანის ლამე“, „ზაფხული და კვამლი“, „კატა გახურებულ სახურავზე“ და სხვანი ამერიკული და მსოფლიო თეატრის კლასიკურ ქმნილებებად იქცნენ. ტ. უილიამსის შედევრია „ტრამვაი, რომელსაც სურვილი ჰქვია“. ლიტერატურის მკვლევარებს არ დაუშურებიათ ერთმანეთის საწინააღმდეგო ლიტერატურული ტერმინები ტენესი უილიამსზე მსჯელობისას. მასში ხან ნატურალისტს ხედავენ, ხან რეალისტს, ხან ექსპრესიონისტსა თუ მოდერნისტს, ხან კი ყველაფერს ერთად, რაც ფროიდიზმის საძირკველზეა აგებული, მაგრამ უდავოა

მისი ფსიქოლოგიური წვდომისა და ამ ფსიქოლოგიური მასალისათვის სცენური სიცოცხლის მინიჭების განსაცვიფრებელი უნარი. იგი დაურიდებლად აშოშვლებს ადამიანის ბუნების უიდუმალეს თვისებებს და დღის სინათლეზე გამოაქვს მისი სულის ფსკერზე აკრეფილი განცდების ნამუსრევები. „ტრამვაი, რომელსაც სურვილი ჰქვია“ დაიბეჭდა 1947 წელს და დაიმსახურა ნიუ-იორკელ თეატრალურ კრიტიკოსთა და პულიცერის პრემიები. იმავე წლის 3 დეკემბერს იგი დაიდგა ეტელ ბარი-მორის თეატრში, ნიუ-იორკში. დადგმა განახორციელა ცნობილმა რეჟისორმა და აქტიორმა ელია კაზანმა. მთავარ როლებს ასრულებდნენ ჯესიკა ტანგი და მარლონ ბრანდო. ამის შემდეგ ამ პიესამ მტკიცედ მოიკიდა ფეხი მსოფლიოს უდიდესი თეატრების სცენებზე და ორმოცამდე ქვეყანაში დაიდგა. ტენესი უილიამსზე ამბობდნენ, პიესების წერისას ცალი თვალი ჰოლივუდისკენ უჭირავსო, რადგან მისი ბევრი პიესაა ეკრანზე გადატანილი. 1951 წელს „ტრამვაი...“ ეკრანიზებულ იქნა იმავე ელია კაზანის მიერ. ამჯერად მთავარ როლებს ასრულებდნენ ვივიენ ლი, მარლონ ბრანდო, კიმ ჰანტერი, კარლ მოლდენი და სხვანი. ფილმმა ოსკარის სამი პრემია მიიღო.

თარგმანი იბეჭდება მცირე შემოკლებით. კუპირები ეკუთვნის მთარგმნელს.

მოკლე პირი

პირველი სურათი

- ბ ლ ა ნ შ ი
- ს ტ ე ლ ა
- ს ტ ე ნ ლ ი
- მ ი ჩ ი
- ი უ ნ ი ს ი
- ს ტ ი ვ ი
- პ ა ბ ლ ო
- ჯ ა ნ გ ი ქ ა ლ ი
- ე ქ ი მ ი
- ჯ ე დ ა მ ხ ე დ ვ ე ლ ი ქ ა ლ ი
- ა ხ ა ლ გ ა ზ რ დ ა კ ა ც ი
- მ ე ქ ს ი კ ე ლ ი ქ ა ლ ი

მოჩანს ორსართულიანი კუთხის სახლი ახალი ორლეანის ქუჩაზე, რომელსაც „ელიზიუმის მინდვრები“ ეწოდება. ეს მწირი უბანია, მაგრამ, სხვა ამერიკული ქალაქების ასეთვე უბნებისაგან განსხვავებით, აქაურობა ერთთავად ატეხილი ვნების მშვენიერებით არის მოცული. შენობები ძირითადად თეთრად მოჩანან, ავდრისაგან გახურებულნი, მორყეული გარეთა კიბეებითა და აივნებით და უცნაურად მოჩუქურთმებული ფრაგმენტებით. ამ შენობაში ორი ბინაა, ზემოთ და ქვემოთ. ორივე ბინის შესასვლელისაგან მიემართება ფერნაქცევი თეთრი კიბე. მაისის ღამეების ოდნავ შებინდებული საღამოა.

გარემოს შესაბამის განცდებს აღძრავს შავკანიანთა მუსიკა, კუთხის უკან მდებარე ბარიდან რომ მოისმის.

რამდენიმე სახლს იქით კი დანჯღრეულ პიანინოზე თავდაიწყებთ დაჰკრიან ყავისფერი თითები. ეს „ცისფერი პიანინო“ გამოხატავს იმ ცხოვრების სულს, აქ რომ სუფევს.

ორი ქალი, თეთრკანიანი და შავკანიანი, კიბის-თავზე გამოსულან და პერისთვის შეუშვერიათ სახე. თეთრკანიანი იუნიისია, ზემო სართულზე მცხოვრები; შავკანიანი კი მეზობელი: ახალი ორღენი ხომ კომპოზოლიტური ქალაქია, (მოსახველიდან გამოდიან ორნი, სტენლი კოვალსკი და მიჩი, დაახლოებით ოცდარვა-ოცდაათი წლისანი, უხეშ სამუშაო ტანსაცმელში გამოწყობილნი. სტენლის ხელში თავისი ბურთის სათამაშო კურტაკი და ყაბისაგან წამოღებული სისხლით გაღენთილ ქაღალდში გამოხეული ხორცი უჭირავს. კიბის ძირში ჩერდებიან).

სტენლი. (რაც ძალი და ღონე აქვს გასძახის) ებეი, სტელა, სად ხარ, ჩემო გოგონი! (პირველ სართულზე კიბისთან გამოდის სტელა, მოხდენილი ყმაწვილი ქალი, ოცდახუთიდან წლისა. აშკარად ეტყობა, რომ სრულიად განსხვავდება ქმრისაგან აღზრდილი და წარმოშობით)

სტელა. (რბილად). ასე ნუ მიყვირი. გამარჯობა, მიჩ.

სტენლი. დაიქი!

სტელა. რა არის?

სტენლი. ხორცი.

სტელა (უკან მისძახის). **სტენლი!** საით გაგიწევია?

სტენლი წავალ. ბურთს გავაგორებ!

სტელა. შეიძლება მოვიდე და გიყურო?

სტენლი. წამო. (გადის).

სტელა. ახლავე დაგწევი (გადის)

ზანგი ქალი. ერა იყო, ქაღალდში გამოხვეული რო ესროლა? ჰა? (წამოდგება და თან თავშეუკავე-ბლად იცინის).

იუნიისი. ჩუმად, ჰა!

ზანგი ქალი. რაო, რა დაიქიო?

(ისევ იცინის, მოსახვევიდან გამოდის ბლანში, ჩემოდნით ხელში. დახვადეს ქაღალდის ნაყუნს, შემდეგ შენობას უყურებს, მერე ისევ ქაღალდს დასცქერის და ისევ შენობას გახედავს, გამომეტყველებაზე ეტყობა, შეძრწუნებულია, თითქოს თვალებს არ უჯერებს. მისი იერი სრულიად არ შეესაბამება აქაურობას. ნატივი თეთრი კაბა მჭიდროდ ადგას ტანზე. ყელსაბამი და მარგალიტის საყურეები, თეთრი ხელთათმანები და შლაპა ისეთ იერს აძლევენ მას, თითქოს კოქტილზე ახჩაის სმაზე სწევოდეს ვინმეს მდიდრულ აგარაკზე. იგი ხუთიოც წლით უფროსი იქნება სტელაზე, მის დახვეწილ გარეგნობას არ უხდება ძლიერი შუქი. გაუბეადი მხიზრ-მოხრითა და თეთრი ტანსაცმლით თითქოს ფარვანას წავაგავს).

იუნიისი (კარგახანს ხმამაღლებლად უყურებს). **რაო, საყვარელო, გზა ხომ არ აგებნათ?**

ბლანში (მის ოხუნჯურ კილოს შემფოთების იერი დაჰკრავს). მითხრეს ჩაქლებითო ტრამვაიში, რომელსაც „სურვილი“ ჰქვია, მერე გადავდებით მეორეში, იმას თურმე „სახაფლაო“ რქმევია, ექვს კვარტალს

გავლითო და გადმოხვალთო და ის იქნებაო ელიზბეთის მინდვრები.

იუნიისი. მოსულხართ და ეგ არის.

ბლანში. მე ჩემს დას ვეძებ, სტელა დიუბუას. უფრო სწორედ, ქალბატონ სტელა კოვალსკის.

იუნიისი. ჰოდა, აქ არის-მეთქი, გეუბნებით. ეს-ეა არის, ცალი ფეხით გაგასწოროთ.

ბლანში. როგორ?... ნუთუ... ეს მისი სახლია?

იუნიისი. იმას ქვემო სართული უჭირავს, მე კი მაღლა ვდგავარ.

ბლანში. ოჰ!.. და გახულია სადმე?

იუნიისი. ამ კუთხის უკან ბურთის სათამაშო მდგომარეობაში თუ შენდები?

ზანგი ქალი. მე წავალ და თქვენს ჩამოსვლას შევატყობინებ.

ბლანში. დიდად მადლობელი ვიქნები.

იუნიისი. თქვენი და არ გელოდათ?

ბლანში. არა, დღეს არა.

იუნიისი. ჩვენ აქ შინაური ხალხი ვართ და ამიტომ შემოიძლია შეგიატიჟოთ, (წამოდგება და ქვემოთ კარს გააღებს. ბლანში ნელი ნაბიჯით შეჰყვება იუნისის ქვემო სართულში. ინტერიერი ნათდება, ირგვლივ კი ყველაფერი სიბნელეში იძირება.

ბუნდოვნად მოჩანს ორი ოთახი. წინა ოთახი ძირითადად სამზარეულოს მოვალეობას ასრულებს, მაგრამ აქვეა საკეცი საწოლი, რომელსაც ბლანში გამოიყენებს. შემდეგი ოთახია საძინებელი, საიდანაც ვიწრო კარი გადის სააბაზანო ოთახში).

იუნიისი. (თითქოს თავს იცავსო, ბლანშის გამოხედვას რომ შენიშნავს) აქაურობა ახლა ცოტა არეულია, მაგრამ, როცა მივლავლებით, ნამდვილად ზედ დაგჩრებათ თვალი.

ბლანში. რას ბრძანებთ?

იუნიისი. სწორედ, სწორედ. მაშ, თქვენ სტელას და ჯოფილხართ?

ბლანში. დიახ. (ცდილობს თავი დააღწიოს როგორმე) მადლობას მოგახსენებთ, რომ კარი გამიღეთ.

იუნიისი. ბევრს ღაპარაკობს თქვენზე.

ბლანში. მართლა?

იუნიისი. თქვენ, მგონი, სკოლაში უნდა ასწავლიდეთ.

ბლანში. დიახ.

იუნიისი. და მისიხიიდან მობრძანდებით, არა?

ბლანში. დიახ.

იუნიისი. თქვენი სახლის სურათიც უჩვენებია, პლანტაციასზე რომ გქონიათ.

ბლანში. „ლამაზი ოცნება“ რომ ჰქვია?

იუნიისი. კაი მოზრდილი, თეთრსვეტებიანი სახლია.

ბლანში. მაპატიეთ თუ შეიძლება, მაგრამ ისე დავაქანე, ლამის წაიქცე.

იუნიისი. მომიკდეს თავი, საყვარელო, მერე და, რატომ არ დაჭდებით?

ბლანში. მე მხოლოდ იმის თქმა მსურდა, რომ მინდა მართო დავრჩე.

იუნიისი. ოჰ, თუ მასეა, ახლავე გაგეცლებით, თქვენ დაგენაცვლეთ.

ბლანში. მე თქვენს წყენინებას სულაც არ ვაპირებდი, მაგრამ...

იუნიისი. ახლავე სათამაშო მდგომარეობაში მგეოვრებს მივაშურებ და თქვენს დას აქეთ გამოვაჩქარებ (გადის).

(ბლანში ზის სკამზე, გახეებული, ოდნავ მხრებაწულ-

რული და ერთმანეთზე ფეხებმტყულებული, ხელებით კი ისე ჩაფრენია ჩანთას, თითქოს სიცივისაგან მოკრუნ-ჩხულაო. მცირე ხნის შემდეგ სახეზე უაზრო გამომეტყველება გაუქრება და ნელა მოავლებს თვალს იქაურობას).

ბ ლ ა ნ შ ი (ოდნავ გასაგონი ხმით) უნდა როგორმე გაგზავრდე.

(სტელა სწრაფად გამოდის კუთხიდან და სირბილით გამოეშურება ქვემო კარისაკენ)

ს ტ ე ლ ა (სიხარულით აღტაცებული) ბლანშ!

(მცირე ხანს ერთმანეთს მისჩერებთან, შემდეგ ბლანშ ი წამოხტება და სტელას მივარდება კივინით).

ბ ლ ა ნ შ ი. სტელა! ო, სტელა, სტელა! სტელა, ჩემო ციცინათელა!

(იგი ლაპარაკობს დაძაბულად, ცოცხლად, თან თითქოს შიშობს ან თვითონ ან სტელა გონა არ მოეგონ, ფიქრებს არ მიეცნენ) აბა, ერთი, დამენახვე, შეგხედო. შენ ნუ მიყურებ, საყვარელო, არა, არა, არა-მეთქი, ვიდრე აბაზანას არ მივიღებ და არ დავისვენებ! გამორთე ეგ ზემო ლამა! ჩააქრე, თუ ქალი ხარ! არ მინდა მიყურო ამ დაუნდობელ კაშკაშა შუქზე! (სტელა იცინის და თხოვნას უსრულებს) ახლა კი აქ მოდი, ჩემო გოგონი! სტელა, სტელა, ჩემო ციცინათელა! (ისევ ეხვევა) აღარ მეგონა, თუ ოდესმე დაუბრუნდებოდი ან საშინელ ბუნავს. თუმცა, რას ვამბობ! უნებურად წამომცდა. მე კი, პირიქით, სულ საამო სიტყვებით მინდოდა შემემკო აქაურობა — ოჰ, რა დიდებული საზღა-მეთქი, მინდოდა მეთქვა, და თანაც — ჰა, ჰა, ჰა! რა თვინიერი ბატკანი ხარ, არა? ერთი სიტყვა მაინც შემოგეწია ჩემთვის, ქალო.

ს ტ ე ლ ა. კი, მაგრამ, რომ აღარ მაცლი, ძვირფასო! (იცინის, მაგრამ, ცოტა არ იყოს, შეშფოთებული შესცქერის ბლანშს).

ბ ლ ა ნ შ ი. კარგი, აბა, და მაშ მოჰყვი, განახვენ ეგ შენი პაწია, კობა ბაგე, და ვიდრე შენ ტკბილად იტიტინებ, მე აქ ვიფათურებ. იქნებ დასალევს წააწყდე რასმე! ვიცო, ცოტაოდენი სასმელი გადანახული გექნებათ სადმე, ნეტავ სად უნდა იყოს? ოჰ, აგერ, აგერ, დავინახე! (მივარდება განჩინას და ბოთლს გამოიღებს. ერთთავად შეციებულებით ძაგძაგებს და სუნთქვა ეკერის, როცა გაიცინებას ლამობს, ბოთლი ლამის ხელიდან გაუვარდეს).

ს ტ ე ლ ა (ამჩნევს რა დღეშიც არის მისი და) ბლანშ, საყვარელო, მოდი, ჩამოჩქეი, და მაგას მე დაგისხამ.

ბ ლ ა ნ შ ი. მოეშვი, თუ ქალი ხარ, ჩემს ნერვებს ეგ-ლა უნდა ამაღამ! კი, მაგრამ, სად... სად... სად არის?..

ს ტ ე ლ ა. სტენლი? ბურთის გორებაშია! გადარევი თუვარს კეფლის თამაში. დღეს მაგათ... აგერ, სოდას მივაგენი!.. შეეხბი აქვთ გაჩაღებული.

ბ ლ ა ნ შ ი. ჩვეულებრივი წყალი მოიტანე, საყვარელო, ისიც იკმარებს დასაყოლებლად. შენ ნუ გეშინია, შენი დაიკო ჭერ არ გალოთებულა, უბრალოდ ნერვები აქვს აწეწილი, თან სიცხემაც მოსთენია, მოჰქანცა, და-საბანიც გახლავარ. მოკლედ, დაჩქეი აი, აქ, და ამისენი, გამარჯვებ, რას წარმოადგენს აქაურობა! ან ამისთანა ადგილას რამ მოგიყვანა?

ს ტ ე ლ ა. კი, მაგრამ, ბლანშ...

ბ ლ ა ნ შ ი. აჰ, არ იფიქრო გეუარსხეულებოდე. მე უბრალოდ მინდა პატიოსნურად, კრიტიკული თვალთ

შეგხედო ყველაფერს. არასოდეს, არასდროს, უსაშინელეს სიზმრებშიც კი არ მომლანდებია... მხოლოდ პო! მხოლოდ მისტერ ედგარ ლან პო! — მარტო ის თუ შეძლებდა ჭეროვანი მიეზლო ყოველივე ამისათვის.

ს ტ ე ლ ა. ცოტა მეტი ხომ არ მოგდის, ბლანშ? აქ არც თუ ისე ურიგო ადგილია. ახალი ორღენი სხვა ქალაქებივით არ გეგონოს.

ბ ლ ა ნ შ ი. აქაურობას ახალი ორღენისა არაფერი სცხია. ეგ იგივეა, კაცმა რომ თქვას... მაპატიე, ჩემო კარგო! (ერთბამად შეწყვეტს ლაპარაკს) მოვჩრეთ ან ამბავს!

ბ ლ ა ნ შ ი. (დახედავს თავის ჭიქას, ათრთოლებულ ხელში რომ უჭირავს) მე ახლა ამქვეყნად შენს მეტო აღარავინ გამაჩნია და შენ კი სრულიადაც არ გახარებს ჩემი ნახვა.

ს ტ ე ლ ა. (გულწრფელად) აბა, რას ამბობ, ბლანშ, შენც ხომ იცი, რომ ეგ ეგრე არ არის!

ბ ლ ა ნ შ ი. ეგრე არ არის?.. აჰი სულ დამავიწყდა, რომ თავიდანვე ეგეთი უტყვი იყავი, კაცი კრინტს ვერ დაგაძრევინებდა.

ს ტ ე ლ ა. შენ ჩემთვის ლაპარაკი არასოდეს დაგიცლია, ბლანშ, და მეც ჩვევად გადამექცა ხმის ამოუღებლობა იქ, სადაც შენა ხარ.

ბ ლ ა ნ შ ი. (გონებაგაფანტულად) ეგ არცთუ ისე ურიგო თვისებაა (შემდეგ ერთბამად მოსჭრის) ის მაინც გეკითხა, როგორ დავაღწიე თავი სკოლას, საგაზაფხულო სემესტრის დამთავრებამდე.

(ნერვიულად სრესს სიგარეტს). ისეთ დღეში ვყავი, ცოტაც და ჭკუაზე გადავცდებოდი. მისტერ გრეის-მა—ჩვენი საშუალო სკოლის გამგე განლაგს—მირჩია ამელო შევბუღება საკუთარ ხარჯზე. აბა, ყოველივე ამას როგორ ჩავტევდი ტელეგრამაში... (უცბად გადახუხავს ჭიქაში ჩარჩენილ სასმელს) უჰ, რა საამო ჭრუ-ანტელმა დამიარა მთელ ტანში, რა კარგია! რატომ არაფერს მეუბნები, როგორ გამოვიყურები.

ს ტ ე ლ ა. შესანიშნავად.

ბ ლ ა ნ შ ი. ღმერთი იყოს შენი მფარველი მაგ სიცრუისათვის... განა სადმე გინახავს ამისთანა ბეჩრეკი? შენ კი, შენ ცოტა დასრულებულხარ. მართლა, მართლა, ნამდვილ ღოხობს დამგვანებისარ! და გიძდება კიდეც!

ს ტ ე ლ ა. კარგი, ერთი, ბლანშ...

ბ ლ ა ნ შ ი. მართალს გეუბნები, აი, თქოებზე კი ცოტა მეტი უნდა იზრუნო. აბა, ადეკი.

ს ტ ე ლ ა. სხვა დროს იყოს.

ბ ლ ა ნ შ ი. არ გეუბრება. რასაც გეუბნები? (სტელა უხალისოდ ემოჩილება) ეგ თმები კი... შენს მწეაზარ სახეს მოკლედ შეკრეპილი უფრო დამშვენდება. სტელა, მოსამსახურე ქალი თუ გაყავს?

ს ტ ე ლ ა. არა. აბა, ამ ორ ოთახს...

ბ ლ ა ნ შ ი. რაო? ორ ოთახსო?

ს ტ ე ლ ა. ეს ერთი და... (ამბრუნება).

ბ ლ ა ნ შ ი. ის კიდეც მეორე, არა? (მკახედ გადიხარხარებს. მერე უხერხული სიჩემუ ჩამოვარდება) ასეთი მშვიდი, ასეთი აუღელვებელი რამ გაგხალა, ქალო. დამკლარხარ, გულხელი დაგიკრეფია— თითქოს ანგელოსთა დასში იდგე.

ს ტ ე ლ ა (დარცხვნილი) შენი ენერგია რომ მომცა, რაღა მიჭირს, ბლანშ.

ბლანში. მე კი — შენი გადასარევი მოთმინება... მაქვს, ცოტადენს კიდევ მოვწრუპავ... რომ იტყვიან, ღარდის გასაქარვებლად. მერე კი ბოთლს სულ გადავ-
მალავ, რომ სულმა აღარ წამძლიოს. (წამოდგება) მა-
ინც რას მეტყვი, როგორი ტანი მაქვს! (შემოტრიალ-
დება) რომ იცოდეს, მთელი ამ ათი წლის განმავლობა-
ში ერთი გრამიც კი არ მომიმატებია. ახლაც ზუსტად
იმდენივეს ვიწონი, რამდენსაც იმ ზაფხულს, შენ რომ
გამოგვეყვითი. აი, მამა რომ გარდაგვეცვალა და შენც
მიგვატოვო...

სტელა (თავს ოდნავ ძალას ატანს) პირდაპირ გა-
საოცარია, ბლანში, რა კარგად გამოიყურები.

ბლანში (ორივე უხერხულად იცინის) ჰოდა, რო-
გორც ხედავ, ისევ თავი მომაქვს ჩემი გარეგნობით ახ-
ლაც კი, როცა თვალებსა და ხელს შუა ვჭკნები (ნერვი-
ულად იცინის).

სტელა (თავს ძალას ატანს) ნუ სულელობ, არა-
ფერიც არ ჰქნები.

ბლანში. ჩემი ამდენი წანწალის შემდეგ? ზღაპ-
რებს ნუ მიყვები! ეჰ, ჩემო კარგო, საყვარელო...
(მოთრთოლვარე ხელს შუბლზე გადაისვამს) მაშ, სულ
ორი ოთახი გაქვო...

სტელა. და სააბაზანე...

ბლანში. ბიჭოს, აბაზანაც გქონიათ! (ორივე უხერ-
ხულად იცინის) კი მაგრამ, სტელა, მაინც ხალ მიპი-
რებ დაწვევას?

სტელა. ხალ და აი, იქ.

ბლანში (ყუყუანით) გადასარევია, საყვარელო. მე
არც კი მიყვარს დიდი გაფაფუჭებული საწოლები, მაგ-
რამ, ამ ორ ოთახს შორის კარები არ ჩანს და სტენლი
— ცოტა უხერხული არ იქნება? (ორივე ისევ უხერხუ-
ლად იცინის) მე თან რამდენიმე ლამაზი კაბა მაქვს
წამოდებული, რომ შენს ძვირფას მეგობრებთან გამო-
ჩენა შევძლო.

სტელა. არა მგონია, მეტიმეტად ძვირფასებად მი-
ჩნეო ისინი.

ბლანში. ვინ არიან, რას წარმოადგენენ?

სტელა. ვინ იქნებიან სტენლის მეგობრები?

ბლანში. პოლონელები?

სტელა. ვინდა არ არიან, ბლანში.

ბლანში. რა გაეწყობა... რაღა ასე მორთულ-მო-
კაშმული გეახელით, უნდა ვატარო კიდევ ეს კაბები,
აბა, რა ვქნა. მე მგონი, შენ იმის მოლოდინში ხარ, რო-
დის წამოცდება, სასტუმროში გაეჩერდებიო, მაგრამ,
ვერ მოგართვი, არსადაც არ ვაპირებ გაჩერებას. მე შენ-
თან ყოფნა მინდა. გვერდით ვინმე უნდა მყავდეს. არ
შემიძლია მარტო დარჩენა. იმიტომ რომ... ალბათ, უკვე
შემამჩნიე... მე... არც თუ ისე კარგადა ვარ... (ხმა ჩა-
წყდება, მის თვალებში ნიში გამოსჭვივს). მოვეწო-
ნები სტენლის თუ არა, ან იქნებ უბრალოდ სტუმრად
ჩამოსულ ცოლისდად მივიღოს და მეტი არაფერი, ა,
სტელა? მამს კი ნამდვილად ვერ გადავიტან.

სტელა. შესანიშნავად შეეწყობით ერთმანეთს თუ
მაინცა და მაინც არ ეცდები... იმ ხალხს არ შეადარო,
ჩვენ რომ თავიდანვე გარს გვეცვია.

ბლანში. ასე სულ სჭვანაირია?

სტელა. კი. სულ სხვა ჯიშისა გაქლავს.

ბლანში. მაინც როგორია, ამიწერე.

სტელა. აბა, როგორ უნდა ასწერო კაცი, რომე-
ლიც გიყვარს! აბა, აგერ, მისი სურათი. (გაუწოდებს
ფოტოსურათს).

ბლანში. რა თქვა, როცა უთხარი, რომ მე ჩამო-
ვლივარ?

სტელა. სტენლიმ ჯერ არც კი იცის ეგ.

ბლანში. (შემკრთალი) როგორ — ჯერ არ გითქ-
ვამს?

სტელა. რა ვქნა, ერთთავად სულ წასვლა-წამოსვ-
ლაშია.

ბლანში. ოჰო, მოგზაურობს?

სტელა. (თითქოს თავის თავს მიმართავს) ერთი
ღამეც რომ არ გაათიოს სახლში, მე ჩემი მემართება.

ბლანში. კარგი ერთი!

სტელა. ერთი კვირით თუ წავიდა სადმე, ლამის
მთლად გადავირიო!

ბლანში. დმერთო ჩემო!

სტელა. და დაბრუნდება თუ არა, მის კალთაში
ჩავრგავ ხოლმე თავს და პატარა ბავშვივით ვტირი...
(თითქოს თავის თავს უღიმის).

ბლანში. აი, ეგ მესმის, ალბათ სწორედ მაგას
ეძახიან სიყვარულს... (სტელა სახეგაბრწყინებული ანე-
ლავს მას) სტელა...

სტელა. რა იყო?

ბლანში. სტელა, შენ ალბათ საყვედურებით ამიკ-
ლებ.

სტელა. რასთვის, ქალო, აღარ მეტყვი?

ბლანში. (დუნელ) დაიკარგა... დავკარგეთ...

სტელა. რა? ჩვენი „ლამაზი ოცნება“? დაიკარგა?
არ გამავგონო!

ბლანში. კი, ჩემო სტელა, დაიკარგა.

(ერთმანეთს შეაჩერდებიან ყვითელ-კლბოკრულ ლი-
ნოლუმგადაფარებული მაგიდის აქეთ-იქით მსხდომნი).

სტელა. მაინც რა შეგემთხვა? რა მოხდა?

ბლანში. (წამოხტება) შენ რა გიყირს! შეკითხვას
წინ რა უდგას, არა?

სტელა. ბლანში!

ბლანში. რაღა გიშავს, დაქექი და ბრაღლებზე
აქეთ წამომიყენე!

სტელა. ბლანში!

ბლანში. მე, მე, დიახ, სწორედ მე მქონდა შეშ-
ვერილი სახე ცხოვრების ქარიშხლისათვის, სწორედ მე
ვედექი კარზე მომდგარ ყველა უბედურებას. ახლა ეს
ამდენი სიკვდილიანობა! შენ ყოველთვის დაკრძალვას
გამოჩნდებოდი ხოლმე, სტელა, მაგრამ დაკრძალვა რას
მიქვია... შენ სიკვდილი იკითხე, დაკრძალვას სრული
სიწყნარე სუფევს, სიკვდილისა კი რა მოგახსენო. აბა,
ერთი როგორი საყურებელია, როცა მომაკვდავს ხუნ-
თქვას ხრინწი აღარ აცლის, ან სულაც სჩაიღადა გეხ-
მის მსოფლოდ, ან როგორ შემოგტირებენ „არ გამიშვა,
პატარა ხანს კიდევ მაცოცხლეო!“ თითქოს შენს ხელში
იყოს მათი ყოფნა-არყოფნა! დაკრძალვა კი (შეიღად,
წყნარად ხდება, ლამაზ-ლამაზი ყვავილებით არის შემ-
კობილი. არა და, რა დიდებულ კილოვნებში უკ-
რავენ ხოლმე თავს! თუ იმ დროს თავს არ ადექი, რო-
დესაც შემოგძახებენ მიშველე რამეო, ვერაფრით ვერ
წარმოიდგენ რა გამეტებით ებრძვიან სიკვდალს უკანას-
კნელ ამოსუნთქვამდე თუ სისხლის წვეთამდე. ეს ყვე-
ლაფერი შენ სიზმრადაც არ მოგლანდებია და მე კი სა-
კუთარი თვლით მინახავს, დიახ, მინახავს-მეთქი! ახლა
კი აგერ, ჩემს წინ ჩამომჯდარხარ და თვალებში გე-
ტყობა, რა ბრაღლებსაც მიყენებ, როგორ გგონია, რა
ონრობით ვახერხებდი მთელი ამ დავიდარაბის ზარკე-
ბის გასტუმრებას? სიკვდილი ეგზომ იოფი როდი ჯდე-

ბა, ქალბატონო სტელა, მარგარეტს კი ბებრუცუნა დე-
იდა ჭეხიც უკან მიჰყვა დაბარებულივით! თუნდაც ერთ
მათგანს მაინც რაიმე დაუტოვებია ჩვენთვის ანდერძით?
ერთადერთმა საბრალო ჭეხიმ შემოგვატოვა ასიოდ
ცენტი თავისივე კუბოსათვის. სულ ეს იყო, ჩემო კარ-
გო! მე კიდევ ამ ჩემი უზადრუკი, მასწავლებლის ხელ-
ფასით... ჰო, გამამტყუნე, აბა! იჭეპი მანდ, მიყურე ეგ-
რ და იფიქრე, როგორ ვერ შევინარჩუნე ჩვენი მა-
მული! შენ სადღა იყავ? ლოგინში კოტრაილობდი მაგ
შენს პოლონელთან!

სტელა. (წამოხტება) ბლანშ! დაწყნარდი-მეთქი!
გეყოფა! (გასვლას დააპირებს).

ბლანში. სად მიბრძანდები? ეჰ, სტელა, სტელა,
ტირისხარ კიდევ!

სტელა. გიკვირს?

ბლანში. მაპატიე... (ისმის მამაკაცთა ლაპარაკი.
სტელა აბაზანაში შედის და კარს მოხურავს. როდესაც
მამაკაცები გამოჩნდებიან და ბლანშში მიხვდება, რომ
სტენლი შინ ბრუნდება. მაგიდიდან მის ფოტოსურათს
აიღებს, დააქკრდება, უკანვე დადებს. სტენლის შე-
მოსვლისთანავე ადგილიდან მოსწყდება და საწოლის
თავთან ჩამოშვებულ ფარდას ამოეფარება).

სტივი. (სტენლისა და მისს) მაშ, ხვალ პოკერს
ვთამაშობთ?

სტენლი. რა თქმა უნდა.

(ხელისკვრით შეაღებს სამზარეულოს კარს და შედის.
იგი საშუალო ტანისაა, სიმაღლით ხუთი ფუტი და
რვა თუ ცხრა დუიმი იქნება, ჩადგმული, ბრგე ტანი
აქვს. მთელი მისი არსება, მისი ქცევები და მიხერა-მოხ-
ვრა აღსავსეა ცხოველური აღტყინებით. თავი დამო-
უკიდებლად, ისე გორგზად უქირავს, როგორც აფხო-
რილ მამალს, დედლებში გარეულს. ცხოვრებით სავ-
სებით კმაყოფილს ახასიათებს მამაკაცებთან გულითა-
დობა, ტლანქი ოხუნჯობა, უყვარს ჭამა-სმა, დაღვეა,
აზარტული თამაშები, ყველაფერი თავისი, რაც კი
ეკუთვნის მას, ჯიშთან ულაცს, ყველაფერი, რაც ცხოვ-
რებას მისთვის გაუმეტებია, ქალებს ერთი შეხედვით
აფასებს, როგორც მათი მცოდნე, და მის ღიმილში,
ქალებს რომ უბოძებს, გამოსქვივის მის გონებაში წა-
მოშლილი აფხორცობის სურათების ანარეკლი).

ბლანში. (მის შემოხედვას ვერ უძლებს და უნე-
ბურად უკან იხევს) თქვენ ალბათ სტენლი ხართ, ხომ?
მე ბლანში ვარ.

სტენლი. სტელას და?

ბლანში. დიახ.

სტენლი. გაუმარჯოს. დიასახლისი რაღა იქნა?

ბლანში. სააბაზანოშია.

სტენლი. აჰ. არც კი ვიცოდი, თუ აქეთ ჩამოსვ-
ლას აპირებდით.

ბლანში. მე... მე...

სტენლი. საიდან ჩამოხვედით. ბლანშ?

ბლანში. მე... მე ლორელში ვცხოვრობ.

(სტენლი განჩინას მიადგება და ვისკის ბოთლს გად-
მოიღებს)

სტენლი. ლორელში? აჰ, ჰო, ჰო, ლორელში,
მართალია. ხომ არ გადაკრათ?

ბლანში. არა, სახმელს ძალზე იშვიათად ვეკა-
რებო...

სტენლი. ლამის ტანზე მიმეკრას ტანისამოსი. ხომ
არა უშავს თუ შინაურულად გავირჩებით? (პერანგის
გახდას იწყებს).

ბლანში. ბატონი ბრძანდებით, ნება თქვენია.

სტენლი. თავისუფლად მოქცევა ჩემი დევიზი გახ-
ლავთ.

ბლანში. თქვენ წარმოიდგინეთ, ჩემიც.

სტენლი. თქვენ, მგონი, მასწავლებელი უნდა
იყოთ?

ბლანში. დიახ.

სტენლი. მერე და, რას ასწავლით, ბლანშ?

ბლანში. ინგლისურს.

სტენლი. ჩვენთან გინდათ გაჩერდეთ?

ბლანში. კი ვფიქრობ, თუ არ შეგაწუხებთ.

სტენლი. როგორ გეკადრებათ.

(ფანჯარასთან კატა დაიჩხავლებს. ბლანში წამოხ-
ტება).

ბლანში. ეს რა იყო?

სტენლი. კატაა. ჰეი. სტელა!

სტელა. (ოდნავ გასაგონად სააბაზანოდან) რა
იყო, სტენლი?

სტენლი. შიგ ხომ არ ჩავარდი, რა დაგემართა?
(ბლანშს გაუცინებს. ბლანში ამოდ ცდილობს ღიმი-
ლითვე უპასუხოს. დუმილი) სტელა სულ თქვენზე მე-
ლაპარაკებოდა. განათხოვარი ყოფილხართ, არა?
(შორიდან ძლივს გასაგონად მოისმის როგორ უკრა-
ვენს პოლკას).

ბლანში. კი. როცა სულ ახალგაზრდა ვიყავი.

სტენლი. მერე რა მოხდა?

ბლანში. იგი... ქმარი... მომიკვდა (უკან გადაქან-
დება). მეშინია, ცუდად არ გავხდე (თავი მკლავზე ჩა-
მოუფარდება).

მეორე სურათი

მეორე დღე. საღამოს ექვსი საათია. ბლანში
აბაზანაშია. სტელა თავის ტუალეტს ამთავრებს.
ბლანშის ყვავილებიანი ჩითის კაბა სტელას საწოლზეა
გადაფენილი.

სტენლი სამზარეულოში შემოდის გარედან, კარს
ღიას სტოვებს და გაუთავებლად ისმის „ცისფერი პი-
ანინოს“ ხმები.

სტენლი. ეს რა სერიოზული გაგიმართავთ?

სტელა. ოი, სტენ! (წამოხტება და ჰკოცნის სტენ-
ლის, ამ უკანასკნელს კი თავი ბატონივით უქირავს).
ბლანში „გალატუარში“ მიმყავს სავახშმოოდ და მერე კი
რაიმე წარმოდგენაზე შევალთ, რადგან შენ დღეს პო-
კერის საღამო გაქვს.

სტენლი. მერე ვახშამს ვიდა მაქმევს?

სტელა. მაცივარში ცივად შენახული ხორცი ღვას.

სტენლი. ბიჭოს! აი, გამასპინძლებაც ასეთი უნ-
და!

სტელა. ვეცდები ბლანში უფრო მეტ ხანს შევი-
ყოლიო, ვიდრე თქვენ თამაშით გულს არ იჭერებთ.

სტენლი. ახლა სად ბრძანდება?

სტელა. ცხელ აბაზანაში იღობს ტანს და ნერ-
ვებს იწყნარებს. ისე კი, რაც მართალია მართალია,
მაგრად არის მოშლილი.

სტენლი. მერე და ეგრე რამ მოშალა?

სტელა. სტენ, ჩვენ... ჩვენი „ლაშაზი ოცნება“ დავ-
კარგეთ.

სტენლი. ქალაქგარე მამული?

სტელა (ფიქრებში წასული) სხვა გზა აღარ მქონ-

და... შესწირა თუ რაღაც ამის მაგვარი (წამით სიჩუმე ჩამოვარდნა. სტენლი დაფიქრებული დგას. სტელა ამა-სობაში კაბას გადაიცვამს) აქ რომ შემოვა, უთხარი რა-იმე სასიამოვნო მის გარეგნობაზე. ჰო, მართლა, ბავშვ-ზე არაფერი დაგცდეს, ჭერ არაფერი მითქვამს მისთვის, რადგან მინდა ცოტა მაინც დამშვიდდეს როგორმე. ეგ სულ არ მოელოდა, რომ ასეთ სივიწროვეში დავსვდე-ბოდიშ. მოკლედ, შეუქე კაბა და უთხარი, ძალ-ზე ლამაზი ხარ-თქო. ამას დიდი მნიშვნელობა აქვს მის-თვის. რას იზამ, სკირს ასეთი სისუსტე.

სტენლი. ერიპა! მაშ, ჩვენი დაიკო ბლანში არ შე-ვაწუხოთ საქმეზე ლაყობითა, არა?

სტელა. ხომ ნახე, რა დღეში იყო წუხელ.

სტენლი. დიხაც რომ ვნახე. ნეტავ ერთი გაყიდ-ვის ფურცელი მაინც დამანახა.

სტელა. ჩუ, თორემ გაგიგონებს.

სტენლი. ფეხებზე მკიდია, თუ გაიგონებს. საბუ-თები მაჩვენეთ-მეთქი!

სტელა. რა საბუთები, რის საბუთები. არც არა-ფერი საბუთები მინახავს და არც არავითარ საბუთებს არ ვნაღვლობ, რომ იცოდე.

სტენლი. ჩვენთან, ლუიზიანას შტატში, ნაპოლეო-ნის კოდექსი გვაქვს კანონად, რომლის მიხედვითაც ყველაფერი, რაც ცოლისაა, ქმრისაც არის და პირუკუ-აი, მაგალითად, მე რომ რაიმე საკუთრება გამაჩნდეს, ან შენ გქონდეს საკუთარი რამე...

სტელა. დამეხსენ, თავი მიბრუნე უკვე.

სტენლი. კი, ბატონო, შევეშვათ. დავიცდი, ვიდ-რე გამშრალებას მორჩება და მერე ვკითხავ, თუ გაუ-გონია ნაპოლეონის კოდექსი. თუ შენ ვინმე გაგაცუ-რებს, თანაც ნაპოლეონის კოდექსის მიხედვით, მეც გაბრწყინებული დავრჩები, მე კი არაფრად მიეჭმინება, როცა ხიმაწკლობას მიწყებენ.

სტელა. სწორედ რომ ვერ გამიგია, რა მოუვიდა ჩვენს „ლამაზ ცენებს“, მაგრამ შენ ვერ წარმოიდგენ, რა სასაცილო ჩანხარ, როცა გეტყობა, რომ დასაშვებად მიგაჩნია ჩემმა დამ, ან მე, ან ვინმემ ჩვენი ოჯახის წევ-რთაგანმა ვისიმე მოტყუება ჩაიდოს გულში.

სტენლი. მაშ, რა იქნა ფული, თუ ადგილ-მამუ-ლი გაიყიდა?

სტელა. არ გაყიდულა, არა — დაიკარგა, გეხმის, დაიკარგა-მეთქი! (სტენლი საწოლ ოთახში შეიჭრება, სტელა უკან მისდევს) სტენლი! (სტენლი გაშმაგებით გამოაღებს ოთახის შუაგულში გარდერობის კარს და მთელ გროვა კაბებს გადმოყრის).

სტენლი. ბოლოს და ბოლოს, აახილე თვალი და შეხედე ამ ჩვრებსა და კონებს! როგორ ფიქრობ, ამათ ყიდვას მასწავლებლის ჯამაგირი აუვიდოდა?

სტელა. ჩუ!

სტენლი. აბა, ერთი ამ ფრთებსა და ბეწვეულს დახედე, რამდენი რამ ჩამოუწილია, რომ შიგ გამოიტყ-ლარქოს! ეს რაღა! ერთი ამ კაბას დამიხედე. ამას ბა-ჯადლო ოქროთი თუ იყიდის კაცი! ესაა? ამაზე რაღას იტყვი? მელიის ბეწვია! (სულს შეუბერავს). ნამდვილი მელიის ბეწვია. ხედავ, რამსიგრძეა? ფუნჩულა, თეთ-რი ბეწვი.

სტელა. ეგ იაფფასიანი ბეწვია. რამდენი ხანია, რაც ბლანშს ეგენი უყრია.

სტენლი. ერთ კაცს ვიცნობ, ასეთი საქონლით ვაჭრობაში ურევია ხელი. მოიყვან და შევაფასებინებ.

რაზეც ვინდა დავესიძლო. რომ ათასობით დოლარია ჩაყრილი მთელ ამ ქონებასა და ჯდანაწასი.

სტელა. მთლად ნუ გადაირევი, სტენლი!

(სტენლი ბეწვეულს ტახტზე მიჰყრის, შემდეგ გარ-დერობის უკრას ეცემა, უცბად გამოაღებს და მთელ მუჟა სამკაულებს დაითრევს).

სტენლი. ეს რაღებია? მეკობრეთა ზანდუკი არ გეგონება?

სტელა. ოჰ, სტენლი!

სტენლი. მძივები, მთელი აცმა მძივები! ამ ოქროს სამაჭურებს ხედავ? წმინდა წყლის ოქროა! აბა, ახლა შენი თვალ-მარგალიტი და ოქროს სამაჭურები მაჩვენე, თუ ქალი ხარ.

სტელა. შუშ! იყუჩე-მეთქი, სტენლი!

სტენლი. დახედე, ამ მარგალიტებს დახედე, დე-ლოფლის გვირგვინი არ გეგონება?

სტელა. რაინის ქვებით მოოკვილი ეგ თავსაბურა-ვი კოსტიუმირებულ მეკლისზე ეხურა.

სტენლი. რაინის ქვები რაღა ოხრობაა?

სტელა. ჩვეულებრივი შუშაა და მეტი არაფერი.

სტენლი. დამიცი კიდეც? სად არის ჩაყრილი შე-ნი პლანტაციია თუ რაღაც.

სტელა. ვერ წარმოიდგენ რა ბრიყვი და საძაგელი ხარ ამ წუთში! (სტენლი ფეხისკვრით სანახევროდ ხუ-რავს გარდერობის ზუფს და სამხარეულოს სკამზე ჩა-მოკდება).

სტენლი. კოვალსკებსა და დიუბუებს სხვადასხვა-ნაირი წარმოდგენა გვაქვს ცხოვრებაზე.

სტელა (მწყურალად) დიხაც — და კიდეც კარგი. ჰადლობა ღმერთს. მე გარეთ გავდივარ (წამოავლებს ხელს თავის თეთრ შლავს და ხელთათმანებს და გასას-ვლელი კარისაკენ გაემართება). შენც წამოხვალ ჩემთან ერთად, სანამ ბლანში ტანთ ჩაიცვამს.

სტენლი. როდის აქეთ დამიწყე მბრძანებლობა?

(სტელა აივანზე გადის. ბლანში აბაზანიდან გამოდის წითელი ატლასის ხალათით შემოსილი).

ბლანში (ლალად) ჰელოუ, სტენლი. ესეც მე — ახლად განბანილი და სურნელოვანი ზეთით ტანდაჟე-ლილი. თავს ისე ვგრძნობ, თითქმის ეს-ეს არის გავჩნდი ქვეყანაზე.

სტენლი (სიგარეტს უკიდებს) რაღა გიშავთ.

ბლანში (ფარდას ჩამოაფარებს ფანჯარას) მაპატი-ეთ, ეს ახალი კაბა მინდა გადაიცვა.

სტენლი. მერე და, რაღას უყურებ!

(ბლანში ფარდებს ხურავს ოთახებს შუა)

ბლანში. აქ მგონი ბანქოს სათამაშოდ იკრიბენ, რამდენიმე მამაკაცი და ალბათ მეტისმეტი ზრდილო-ბიანობის გამოა, რომ მანდილოსნებს არ ეპატიებიან, არა?

სტენლი (გამომწვევად) ბატონო!

(ბლანში მოსასხამს გადაიძრობს და ყვავილებით მო-ხატულ ჩითის კაბას გადაიცვამს)

ბლანში. სტელა სად არის!

სტენლი. აივანზეა აგერ.

ბლანში. რომ გთხოვთ, ერთ პატარა სამსახურს თუ გამიწევთ?

სტენლი. რა სამსახურია?

ბლანში. ღილები შემიბნიეთ ზურგზე! შეგიძლიათ შემოხვიდით! (სტენლი ფარდებს შუა შელაჩებს. თან თვალს არიდებს ბლანშს) როგორ გამოვიყურები?

სტენლი. რა გაგეხადება.

ბლანში. მადლობელი ვარ შექებისათვის! ახლა დიდები შემიკარით.

სტენლი. ვერაფერს ვერ ვუხერხებ.

ბლანში. ნეტავ რად გინდათ მამაკაცებს ეგ უშველებელი, მოუქნელი თათები. შეიძლება ერთი მოვქაჩო თქვენი სიგარეტიდან?

სტენლი. აი, მთელი სიგარეტი აიღეთ.

ბლანში. ო, დიას... გმადლობთ!.. ეს ჩემი ჩემოდანი თითქოს ამოურევიათო. არა?

სტენლი. მე და სტელას გვინდოდა ხელი შემოგვეშველებინა ამოლაგებაში.

ბლანში. ისე, კარგა გვარიანად კი გარჯილხართ, როგორც ვატყობ.

სტენლი. კაცს ეგონება, რომელიღაც მოზრდილი პარიზული მალაზია დაურბევიათო.

ბლანში. ჰა, ჰა! რაც მართალია მართალია — კაბებსა და მორთულ-მოკაშმულობაზე ნამდვილად ქუას ვკარგავ!

(სახეგაბადრული გაუღიმებს) როგორ ფიქრობთ, შეიძლება თუ არა ოდესმე მამაკაცებს მიმზიდველ ქალად მივეჩნიე?

სტენლი. დასაწუნი არაფერი გპირთ.

ბლანში. ეხ, მე კი ქათინაური მინდოდა წამეცდევენებინა თქვენთვის, სტენლი.

სტენლი. მე მაგისთანა რაღაცეები არა მწამს.

ბლანში. რისთანა რაღაცეები?

სტენლი. რა და ქათინაურები, ქალებს რომ ეუბნებიან გარეგნობაზე. ჭერ არ შემხვედრია ქალი, უქათინაურად რომ არ იცოდეს რა გარეგნობის პატრონიც არის. ზოგი სულაც არავის აგდებს ყურს და მარტო თავის აზრს ენდობა. ერთ დროს ერთი ხვითოსავით გოგო მყავდა, სულ იმას გაიძახოდა, გინდა თუ არა გადასარევი ტიპი ვარო, მე კი ვუთხვებოდი, მერე რამეთქი.

ბლანში. ის რაღას გპასუხობდათ?

სტენლი. არც არაფერს. ბოლოს კი, გაგიზარია, მოეკტა.

ბლანში. და მაგით დამთავრდა თქვენი მიჯნურობა?

სტენლი. ამით მხოლოდ ჩვენი ლაქლაქი დამთავრდა, მეტი არაფერი. ზოგ მამაკაცს ეს ჰოლივუდური მიღებ-მოღება აცერცუტებს, ზოგს კი ვერა.

ბლანში. დარწმუნებული ვარ, თქვენ მეორე კატეგორიას უნდა ეკუთვნოდეთ.

სტენლი. რა თქმა უნდა.

ბლანში. ვერ წარმომიდგენია, რა ჯადო უნდა ჰქონდეს ქალს, რომ თქვენი მოხიბვლა შესძლოს. ჰქონდა რომ თქვენ ინტერესი ალგიდრათ, ამისათვის მან უნდა... (ხელით გაურკვეველ ჟესტს აკეთებს).

სტენლი. (აუჩქარებლად) მთელ კარტს უნდა ჩამოვიდეს.

ბლანში. (ღიმილით) ჰო, დიას... მთელ კარტს უნდა ჩამოვიდეს... გული უნდა გადაგიშალოთ... ცხვრებ-ზაში კი იმდენს ცრუობენ, რაღას არ იგონებენ... კაცმა რომ თქვას, არც მე მიყვარს მიკიბულ-მოკიბულად მოლაყებ ჯალბი. ჰოდა, თქვენ რომ გუშინ შემოხვედით, შეგხედეთ თუ არა, მაშინვე ვთქვი გუნებაში, მართლაც ნამდვილი ვაჟკაცისთვის მიუგნია ჩემს დაიკოს-მეთქი. რასაკვირველია, სხვა არაფერი მეთქმოდა თქვენზე.

სტენლი (ხმას აუწევს) აბა, გიყვოდა ახლა კიმი-მადლობა!

ბლანში (ყურებზე ხელებს აიფარებს) აუუუუუუ! სტელა (აივნიდან) სტენლი! გამოდი აქ და აცადე მაგ ქალს ჩაცმა!

სტენლი. მე და შენი დაიკო ცოტა მუსაფით ვეროობით აქ.

ბლანში. (ცოცხლად) საყვარელო, თუ ჩემი სათირი გაქვს, ჩაირბინე მალაზიაში და ღიმონათი ამოიტანე, თან რაც შეიძლება ბლომად ჩააყრევინე ყინული. შემისრულებ ამ თხოვნას, ძვირფასო?

სტელა (ყოყმანით) კარგი (გადის, შენობის კუთხეს მიეფარება).

ბლანში. საბრალო, ეტყობა, გვისმენდა. მე მგონი, ჩემს დას ისე კარგად არ ესმის თქვენი, როგორც მე... ჰოდა, ასე, მისტერ კოვალსკი, განვაგრძოთ ჩვენი საუბარი ყოველგვარი ლათაიების გარეშე. მე მზად ვაზლავართ გიპასუხოთ ყველა თქვენს შეკითხვაზე. დასამალი არაფერი მაქვს. მიბრძანეთ, რისი შეტყობა გნებავთ?

სტენლი. ამ ჩვენს ლუიზიანას შტატში გვაქვს ნაპოლეონის კოდექსი, რომლის მიხედვითაც ყველაფერი, რაც ჩემი ცოლისაა, ჩემიც არის — და პირუთუ.

ბლანში. ღმერთო ჩემო, რა ნამდვილი მსაჯულის იერი გაძვეთ სახეზე! (სახეზე სუნამოს შეისხურებს, შემდეგ ხუმრობით მასაც მიუშვერს. სტენლი პულვერიზატორს გამოსტაცებს ხელიდან და ტუალეტის ძაგიდაზე დააგდებს. ბლანში უკან თავგადაგდებული იცინის).

სტენლი. ცოლის დად რომ არ მეკუთვნოდეთ, მე ვიცი რასაც ვიფიქრებდი თქვენზე!

ბლანში. მაინც რას?

სტენლი. თავს ნუ იგდებთ. ძალიან კარგად იცით, რასაც! სად არის საბუთები?

ბლანში. (პულვერიზატორს მაგიდაზე დებს) ძალიან კარგი. მთელ კარტს ჩამოვიდე და გული გადაგიშალოთ, სომ? მეც აგრე მიჩქეწნია. (მიუბრუნდება სტენლის) განა არ ვიცი, რომ თავს ვიტყუებ. ბოლოს და ბოლოს ქალის მომხიბვლელობა სომ სანახევროდ ილუზიაა, მაგრამ, როდესაც საქმე მნიშვნელოვან საკითხს ეხება, მაშინ სრულ სიმართლეს ვამბობ და სიმართლე კი ეგ გასწავთ: მე არც ჩემი და მომიტყუებია, არც თქვენ და არც სხვა ვინმე მას შემდეგ, რაც პირში სული მიდგას.

სტენლი. სად არის საბუთები? ჩემოდანში?

ბლანში. ყველაფერი, რაც კი გამაჩნია, მაგ ჩემოდანში დებს.

(სტენლი ჩემოდანს მივარდება, ხელის აკრით აღებს და ათვალიერებს).

ბლანში. რა ქაღალდებს მეკითხებით?

სტენლი. საბუთებს. საპლანტაციო ანგარიშებს.

ბლანში. რაღაც ქაღალდები მგონი მართლა იყო.

სტენლი. როგორ თუ იყო? — და არა იყო რა?

ბლანში. რა მოხდა, რა ღმერთი გიწყრებათ! რა პატარა ბალღვით იქცევით! ვინმეს რამე დავუშაღე, ჩემს დას რამეში ვუღალატე, თუ რა? მოეშვით, მე მოვუვლი მაგას. ასე უფრო მალე და იოლად გაკეთდება ყველაფერი. (ჩემოდანთან მივა და პატარა ყუთს ამოიღებს) მთელი ჩემი ქაღალდები ამ პატარა ყუთში მაქვს შენახული (აღებს ყუთს).

ს ტ ე ნ ლ ი. ქვეშ რა არის, ძირში? (ქაღალდების შეკერაზე მოუთითებს).

ბ ლ ა ნ შ ი. სახიფათოლო ბარათებია, სიძველისაგან გაუვითლებულნი, სულ ერთი და იგივე ჭაბუკისაგან (სტენლი ხელიდან გამოსტაცებს. ბლანში გაფიცებული) აქ მომეცით ახლავე!

ს ტ ე ნ ლ ი. ჭერ დავხედო!

ბ ლ ა ნ შ ი. თქვენი ხელი არ არის მაგ ბარათების შეხების ღირსი!

ს ტ ე ნ ლ ი. მიქარვას თავი გაანებეთ! (ბაფთას შე-მოაგლეჯს და ათვალერებს. ბლანში მოულოდნელად გამოსტაცებს და წერილები იატაკზე ცვივა).

ბ ლ ა ნ შ ი. ახლა, რაკი თქვენი ხელი მიეკარა, დავწვავ მაგ წერილებს!

ს ტ ე ნ ლ ი (გამტერებული, თავგზაბებული) რა წერილებია იგეთი?

ბ ლ ა ნ შ ი (ფურცლებს კრებს იატაკიდან) ერთი ჭაბუკის ლექსებია, რომელიც ცოცხალი აღარ არის. მეც ისე მოუყალი მას გული, როგორც ახლა თქვენ მიპირებთ. მაგრამ, თქვენ მაგის თავი სადა გაქვთ! ახლა მე ახალგაზრდა აღარა ვარ და ჩემი გულის დაკოვდა არც თუ ისე იოლი საქმეა. ჩემი ქმარი კი ქორჟა ჭაბუკი იყო და მე... კარგი, დავცხსნათ ამას! ოღონდ უკან დამიბრუნეთ ეგ ბარათები.

ს ტ ე ნ ლ ი. მაგათი დწვა მაინც რამ გაფიქრებინათ?

ბ ლ ა ნ შ ი. მომიტევეთ, ალბათ, წამით გონება დამიბნელდა. ყველას აქვს ისეთი რაღაც, რასთანაც ახლოს არავის მიჰყარებს, რადგან ის რაღაც ძალზე პირადულია, ინტიმური... (ბლანში მთლად მოთენთილი ჩანს, ჩამოჯდება თავის ყუთიანად, სათვალეს გაიკეთებს და თანმიმდევრულად ათვალერებს ქაღალდის მოზრდილ დისტანს) „ემბლერი და ემბლერი“, ჰმმმ... კრებტრი... იჩევ „ემბლერი და ემბლერი“...

ს ტ ე ნ ლ ი. ვინ არიან ეგ ემბლერი და ემბლერი?

ბ ლ ა ნ შ ი. ფირმა, რომელიც უძრავ ქონებაზე იძლევა სესხს.

ს ტ ე ნ ლ ი. მაშ, სახლი გირავნობისთვის შეგიწირიათ და ეგ არის.

ბ ლ ა ნ შ ი. (შუბლზე ხელს გადაისვამს) მგონი მაიისთანა რაღაც მოხდა მართლაც.

ს ტ ე ნ ლ ი. ეგ „მგონი“ და „რაღაც-რაღაცეები“ თქვენთვის შეინახეთ. დანარჩენი ქაღალდები რა იქნა?

(ბლანში მთელ ყუთს გაუწვდის. სტენლი ყუთიანად მაგიდას მიუჯდება და ქაღალდების ქექვას იწყებს).

ბ ლ ა ნ შ ი (ერთ დიდ კონვერტს აიღებს ქაღალდებით გატენილს) (კონვერტიდან ქაღალდებს გადმოყრის მაგიდაზე) აჰა, აი. მთელი ეს ქაღალდებიც! ინებეთ, თქვენთვის მომირთმევია. ჩაუჭკით, იკითხეთ, და რაც შეიძლება ღრმად აღიბეჭდეთ თქვენს მეხსიერებაში! ამაზე უკეთესი რაღა იქნება, თუ ის ჩვენი უძრავ-მოძრავი ქონება მთელ ამ ქაღალდებიანად მაგ თქვენს ვეება, მძლავრ ტორებში მოექცევა!.. ნეტავ სტელას რაღა დაემართა, დაბრუნდება თუ არა ოდესმე, ლომონათით (ზურგით მიეყრდნობა სავარძელს და თვალს მია-ლულავს).

ს ტ ე ნ ლ ი. მე ერთი ნაცნობი იურისტი მყავს, იმას გავაცნობ ამ ქაღალდებს.

ბ ლ ა ნ შ ი. აბა ჰე, თქვენ იცით, აუცილებლად მიართვით და არ დაგავიწყდეთ, თან ასპირინის ტაბლეტებიც მიაყოლოთ!

ს ტ ე ნ ლ ი (ოდნავ საქციელწამხდარი) რა გაეწყობა,

თუ ნაპოლეონის კოდექსის მიხედვით ქმარმა უნდა გამოიჩინოს ყურადღება ცოლის საქმეებისადმი, მით უმეტეს ახლა, როდესაც იგი ბავშვს ელოდება (ბლანში თვალს გაახელს. „ცისფერი პიანინო“ ხმას უმატებს).

ბ ლ ა ნ შ ი. რაო, რა თქვით? სტელა?.. სტელა ბავშვს ელოდება... (ოცნებამორეული) მე კი აზრადაც არ მომსვლია, რომ სტელას ბავშვი შეიძლება ეყოლოს! (წამოდგება და გარეთ გამავალი კარისაკენ გაემართება. სტელა კუთხიდან გამორბდება, ხელში ფუთა უჭირავს. სტენლი საწოლ ოთახში შედის და თან მიჰქვს კონვერტი და ყუთი. ოთახებს თანდათან სიბნელე ეთქავს და გამორბდება სახლის გარეთა კედელი. ბლანში სტელას კიბის ძირში, ტროტუარზე შეეგებება). სტელა, სტელა, ჩემო ციციანთელა! რა კარგია, რომ ბავშვი გეყოლება! დიდებულია ყველაფერი, ყველაფერი კარგად აეწყობ (მოეხვევა დას. სტელაც მას ჩაეკრობა და ნერვიულად სლუკუნებს).

ს ტ ე ლ ა. როგორ მწყინს, რომ ასე მოგექცა.

ბ ლ ა ნ შ ი. (ხმადაბლა) ყველაფერი კარგად არის... ერთმანეთს გული გადავუშაღეთ...

ს ტ ე ლ ა. გთხოვ, აპატიო.

ბ ლ ა ნ შ ი. აჰ, მე როგორც ვატყობ, ეგ იმის კაცია არ არის, ყვავილის სურნელებამ რომ გააბრუოს, მაგრამ შეიძლება სწორედ ეგ არის ის, რაც ჩვენს სისხლს უნდა შევფროცოთ. ახლა, როდესაც ჩვენი პლანტაციი ხელიდან გამოგვეცალა, სხვაგვარად არაფერი გვეშველება. რა დიდებული ცაა! ნეტავ რაკეტით სადმე ვავაფრინა და აღარ დაგვაბრუნა უკან. ძირამდე კი ჩავყვით საქმეს... ახლა ცოტა მაკანკალებს, მაგრამ, ვგონებ, კარგად მოვაგვარე ყველაფერი. გვარიანად ვიცინე და ხუმრობაში გავატარე ყველაფერი (გამორბდება სტივი და პაბლო, თან ლუდის ბოთლებით სავსე ყუთი მოაქვთ) პატარა ბაღიკი კი ვუწოდებ, სიცილით ავიკელი და ცოტა გავიკელსე კიდეც. მაშ! ცოტა გაუფრთხილ შენს ქმარს! (მამაკაცები ახლოვდებიან) აჰა, აგერ, სტუმრებიც იკრიბებიან პოკერის სათამაშოდ (ორივე მამაკაცი მათ შუა გაივლის, ცნობისმოყვარეობით შეათვალერებენ ბლანშს და ოთახში შედიან) ჩვენ რომელ გზას დავადგეთ ახლა, სტელა — აქეთ?

ს ტ ე ლ ა. არა, აქეთ. (გადის და თან მიჰყავს ბლანში).

ბ ლ ა ნ შ ი. (სიცილით) ამაზე იტყვიან მოდარი მეკლარს აეკიდაო!

მესამე სურათი

პოკერის ღამე

ვან-გოგს ერთი სურათი აქვს — საბილიარდო ოთახი ღამით. უმარტივესი სპექტრის ძირითად ფერთა ღამე-ული ნათება სწორედ ასეთი არამეკეცნიერი მგზნებარებით არის აღვსილი სამზარეულოში.

ვიდრე კარტის ჩარიგება ხდება, მოთამაშენი სდუმან.

პ ა ბ ლ ი. იქნებ, ვინმე წავსულიყავით ჩინურ მაღაზიაში და ცოტაოდენი დაბეგვილი კატლეთი ამოგვეტანა?

ს ტ ე ნ ლ ი. მე რომ ვაგებ, ახლა აგეშაღა სადერდელი? სხვა არავინ იმატებს? ჩამოიღებ ეგ კურტუმი მაგიდიდან, მიჩ. სათამაშო მაგიდაზე მარტო კარტი, ფული და ვისკი უნდა ელაგოს. (წინ გადაიხრება და ხელის ერთი მოსმით მაგიდიდან იატაკზე გადმოყრის საზამთროს ქერქს).

მიჩი. შენ ისევ შენებურად ვაჟენე?
სტენლი. ვის რამდენი გინდათ?
სტივი. მოიტა სამი.
სტენლი. ერთი მე.
მიჩი. ისევ გავედი. ჭოხია, გუდა-ნაბადი ავიკრიფო
და შენისკენ გავუტოო. შინ ავადმყოფი დედა მელო-
დება. მთელ დამეს თვალს არ მოხუტავს, სანამ არ მი-
ვალ.

სტენლი. თუ ეგრეა, შე კაი კაცო, შინიდან ფეხს
არ უნდა ადგამდე გარეთ და ერთთავად გვერდით უნ-
და ექდე.

მიჩი. თვითონ არ შევბა... სულ იმას ჩამჩიჩინებს,
გადი, ხალხში გაერიეო. აბა, რა გამახარებს, როცა სულ
იმას ვდარდობ, ნეტავ ამ წუთში როგორ არის-მეთქი
ქედღაჩემი.

სტენლი. კაცო, ადექი და წადი-მეთქი, გესმის, თუ
არა!

მიჩი. თქვენ რა გიშავთ, ყველანი დაცოლშვილებუ-
ლები ხართ, მე კი... სულ მარტო უნდა დავრჩე, როცა
მიმატოვებს... წავედი აბაჯანში.

სტენლი. მალე მობრუნდი და ძუძუს გაწოვებო.
მიჩი. წინ იყურე, არაფერი შეგეშალოს (ოთახს გა-
ივლის და საბაზანში შედის).

სტივი. შვიდ კარტს ჩამოვდივარ (თან არიგებს,
თან ანეკდოტს ყვება) თავის ეზოში ზის ერთი ბებერი
ზანგი და წიწილებს საეკეს უყრის. უცბად ესმის მა-
გარი კრიახი და ხედავს მორბის ერთი ფუნჩულა დედა-
ლი, უკან კი მამალი მოსდევს გამაღებული, დაეწევა
და ზედ შეახტება დედალს...

სტენლი (მოთმინებაგამოლეული) გეუფა, ჩამო-
დი, თუ ძმა ხარ.

სტივი. მაგრამ მამალი უცებ თვალს მოჰკრავს სა-
ეკეს, უკანვე გადმოხტება ცოცხლად და საეკეს და-
ეტანება. ზანგი კი უყურებს და ფიქრობს, ღმერთო, ასე
ნუ გამიხბდი საქმეს, ასე ნურასოდეს ნუ მომაშეობო.

(სტივი და პაბლო ხარხარებენ. დები კუთხიდან გა-
მოჩნდებიან).

სტენლი. ჭერ გახურებულ თამაშში არიან.

ბლანში. როგორ გამოვიყურები?

სტენლი. კარგად, ბლანში, კარგად.

ბლანში. საშინლად დამცხა და მოვიტენეთ. მო-
ცა, ჭერ ფერუმარილი წავისცა და მერე შეაღე კარი.
შეტისმეტად გადადლილი ვჩანვარ, არა?

სტენლი. სულაც არა. ზიზილასავით კოხტად გამო-
ჩუყრები.

ბლანში. სულ ამ რამდენიმე დღის წინ მოწყვეტილ
ზიზილასავით, არა? (სტენლი კარს გამოაღებს და შიგ-
ნით შედის).

სტენლი. სად ბრძანდებოდი?

სტენლი. მე და ბლანში ერთ შოუს დავესწარი.
ბლანში, ეს მისტერ გონჯალესია, ეს კი მისტერ ჰაბელი.

ბლანში. ნუ ადგებით, გეთაყვა.

სტენლი. არავის უფიქრია წამოდგომა, ტყუილად
თავს ნუ იჩაჩლებო.

სტენლი. კიდევ რამდენ ხანს უნდა გააგრძელოთ თა-
მაში?

სტენლი. ვიდრე ყელში არ ამოგვია.

ბლანში. პოკერმა გატაცება იცის. შეიძლება ვინმე
თქვენგანს ამოვუდგე მხარში?

სტენლი. არ შეიძლება. აღით ეს დედაკაცები და
იუნისტან დასხელით ზეით, არაფერი დაგიშავდებათ.

სტენლი. რას ამბობ, სამის ნახევარი გაქდება საცაო
(ბლანში საწოლ ოთახში შედის და სანახევროდ ხურავს
ფარდას). (სტენლი გაშლილ ხელს გაუტყაპუნებს სტე-
ლას ბარძაყზე).

სტენლი. (მკაცრად) ვერაფერი ხუმრობაა, სტენლი
(მამაკაცები იცინიან. სტენლი საწოლ ოთახში შედის).

ბლანში. შევალ და ვიბანავებ. ნერვები მთლად
დაქიმული მაქვს. აბაჯანში ვინმეა, აუ?

სტენლი. არ ვიცი.

(ბლანში აკაკუნებს. მიჩი კარებს გამოაღებს და გა-
მოდის, თან პირსახოცი ხელს იშრალავს).

ბლანში. ოჰ! სადამო მშვიდობისა.

მიჩი. გამარჯობათ (შეაშტერდება ბლანში).

სტენლი. ბლანში, ეს ჰაროლდ მიჩელია. ეს კიდევ
ჩემი და, მის დიუბუა.

მიჩი. (მოუქნელი თავზიანობით) როგორ გიკით-
ხოთ, მის დიუბუა?

სტენლი. დედაშენი როგორ არის, მიჩ?

მიჩი. გმადლობთ, თითქმის ისევ ისევ. მდოგვისთ-
ვის დიდი მადლობა შემოგითვალა. ახლა კი მამაკით, თუ
შეიძლება.

(ქელი ნაჭიგით შებრუნდება სამზარეულოში, თან
ბლანშისკენ იყურება).

ბლანში. ეს მგონი დანარჩენებს უნდა სჯობდეს.

სტენლი. კი.

ბლანში. ცოლიანია?

სტენლი. არა.

ბლანში. ეგეც ქალებს არის გადაყოლილი?

სტენლი. უიშე, რას ამბობ, ქალო! (ბლანში იცინის)
ვერც კი წარმომიდგენია.

ბლანში. მაშ... მაინც რას საქმიანობს? (კოფტის
ლილვას იხსნის).

სტენლი. მჩარხავი ზეინკალია, იმავე ქარხნის
თანადრიგო განყოფილებაში, რომელსაც სტენლი ემსა-
ხურება.

ბლანში. ეგ რამეს აძლევს?

სტენლი. არც არაფერს. მაგათგან მარტო სკინოი
თუ ეწევა რამეს.

ბლანში. რატომ გგონია?

სტენლი. აბა, შეხედე.

ბლანში. უკვე კარგად მყავს შეთვალეირებული.

სტენლი. მაშინ თავად უნდა მიმხვდარიყავ.

ბლანში. მამაკით, სტენლი, ნუ კი გეწყინება, მაგ-
რამ, გენიოსის დაღით მაინცა და მაინც ვერა აქვს შუბ-
ლი დამშვენებული მაგ შენს ქმარს.

(ბლანში გადიძრობს ზედატანს და დგას ვარდისფე-
რი ლიფისა და თეთრი ქვედატანის ამარა ფარდებში
შემოჭრილ შუქზე. თამაში გრძელდება და მოთამაშეთა
ლაპარაკი ძლივს ისმის).

სტენლი. რა ვქნა, თუ არც შუბლზე აზის ბეჭედი
და არც გენიოსი მყავს ქმარი.

ბლანში. მაშ რაღა დარჩა? მაშ სად რას ეძებ, თუ
ქალი ხარ?

სტენლი. სამაგიეროდ, ხომ ხედავ, ენერგიად არის
გადაქცეული. შენ შუაგულ სინათლეზე დგახარ, ბლანში!

ბლანში. აჰ, ნუთუ!

(გამოდის სინათლის ყვითელი ზოლიდან. სტენლი კა-
ბას იხდის და იცვამს ღია ცისფერი ატლასის კიმონოს).

სტენლი. (ბავშვური კისკისით) ნეტავ ერთი მაგათი
ცოლები განახა.

ბლანში. (სიცილით) წარმომიდგენია, რა მომძრო-
ხა, ზოგბა დედაკაცები იქნენიან.

სტელა. აი ის, ზეითა, ხომ ნახე? (სიცილს უმა-
ტებს) ერთხელაც... (იცინის) ლამის პერი ჩამოიქცა...

სტენლი. ეი, კრუხებო, რა კრიახი აგიტუდათ მანდ!

სტელა. რა გინდათ, ხომ არ გესმით ჩვენი ხმა?

სტენლი. ჩემი ხომ გესმით? ჰოდა, ცოტა დაუწი-
ეთ!

სტელა. ეს ჩემი სახლია და რა ხმითაც მინდა, ისე
ვილაპარაკებ.

(შედის საწოლ ოთახში. ბლანში წამოდგება და ნელო
ნაბიჯით უახლოვდება პატარა თეთრ რადიომიმღებს
და ჩართავს. ისევ სინათლის ზოლში ჩადგება, მკლავებს
მალა ასწევს და გაიზმორება, თან ზანტად მიუბრუნ-
დება თავის სკამს.

მიმღებიდან მოისმის რუმბა. მიჩი წამოდგება მაგი-
დასთან).

სტენლი. ეგ რომელმა ჩართეთ მანდ?

ბლანში. მე. გაწუხებთ?

სტენლი. გამოთიშეთ!

სტივი. დაეხსენ, უსმინონ გოგოებმა მუსიკას, რაკი
მოსწონთ.

პაბლო. ჰო, მოეშვი, არც ურიგო მუსიკაა!

სტივი. მგონი ქსავიერ კუგატის ორკესტრი უნდა
იყოს.

(სტენლი წამოხტება, მიმღებთან მიიჭრება და განო-
რთავს. ერთბაშად შეჩერდება, როდესაც სკამზე მჯდო-
მარე ბლანშს მოჰკრავს თვალს. ბლანში თვალს გაუს-
წორებს. სტენლი ისევ პოკერს მიუბრუნდება).

სტენლი. თავიდან ჩამოარიგე, და თუ ვთამაშობთ,
ვითამაშოთ, თუ არა და, შეაყოღეთ აქედან. ზოგმა ეგ-
რ იცის, მოიგებს და მერე თითქოს ეკლებზე ზისო.

(მიჩი წამოდგება, როგორც კი სტენლი დაჟდება).

სტენლი (შეუყვრებს) იჯექი-მეთქი!

მიჩი. ფეხსადგილში მინდა შესვლა. მე გამომტო-
ვეთ.

პაბლო. ეკლები ერჭობა უკან. მა რა იქნება, შვი-
დი ცალი ხუთდოლარიანი ჩაჩიბა.

სტენლი. მერე მივა სახლში და სათითაოდ ჩა-
აყლაპებს გოკის ყულაბას, დედამისმა რომ უსაჩუქ-
რა შობის წინ (კარტს არიგებს) გინდა გითამაშო, გინ-
და ზღვაში გადაგიფურთხებია.

(მიჩი უგერგილოდ იცინის და ისევ ფარდებს უკან
იწევს. შესვლისთანავე ჩერდება).

ბლანში (ნახალ) აბა, აბა! ეს ბავშვთა ოთახი უკვე
დაკავებულია.

მიჩი. ჩვენ აქ ლუდის სმა გვაქვს გაჩაღებული.

ბლანში. ვერ ვიტან ლუდს.

მიჩი. სიცხეში მისწრებაა სწორედ.

ბლანში. არა მგონია; ლუდისაგან ყოველთვის
ვითენთები. ვერ მომაწევინებთ? (ამასობაში ტანზე მუ-
ქი წითელი ფერის ატლასის მოსახამს მოიგდებს).

მიჩი. როგორ არა.

ბლანში. რა კოხტა პორტსიგარია. ვერცხლია?

მიჩი. დიახ, დიახ! წაიკითხეთ, ზედ რა აწერია.

ბლანში. ოჰო, წარწერაც ჰქონია? ვერ ვარჩევ.
(მიჩი ასანთს გაჰკრავს და ახლოს მიუტანს) ოჰ! (და-
ლით იჭრევებს კითხვას).

...და თუ უფალი ინებებს ასე,

უფრო ძლიერად მეცვარები... სიკვდილის შემდე-
გაც!

ოჰ, ეს ხომ ქალბატონ ბარუნიზის სონეტიდან არის,
მე რომ მიყვარს!

მიჩი. ამ წარწერას თავისი წარსული აქვს.

ბლანში. მართლა?

მიჩი. ის გოგონა ცოცხალი აღარ არის. ეს რომ
მაჩუქა, უკეთ იცოდა, რომ კვდებოდა. განსაცდირებე-
ლი გოგო იყო, უსაყვარლესი არსება.

ბლანში. ალბათ უყვარდით კიდევ. ვადამყოფებმა
ძალზე ღრმა, წრფელი გრძნობით გატაცება იციან.

მიჩი. ეს მართალია, მართლაც ასე ხდება.

ბლანში. მე ვფიქრობ, წრფელი გრძნობების სა-
თავე მწუხარება უნდა იყოს. ოდნავი გულწრფელობა
იმ ადამიანებსღა თუ შერჩათ, ვისაც რაიმე მწუხარება
აქვთ გამოვლილი.

მიჩი. მართლაცა ბრძანებთ, ღმერთმანი.

ბლანში. მაჩვენეთ თუნდაც ერთი კაცი, დარდა
და ვარამი რომ არ ჰქონდეს განცდილი და გეტყვით.
რასაც წარმოადგენს — მომისმინეთ! ხომ ხედავთ. ცოტა,
ენაც კი მეგობრის! ეს სულ თქვენი, კაცების ბრალია.

სტენლი. ჰეი, მიჩ!

მიჩი. ხომ გითხარით, გამომტოვეთ-მეთქი. ჩვენ აქ
ვსაუბრობთ, მე და მის...

ბლანში. დიუბუა.

მიჩი. მის დიუბუა?

ბლანში. ფრანგული გვარია, ნიშნავს „ტყეს“,
ბლანში კი — „თეთრს“, ერთად იქნება — თეთრი ტყე-
როგორც გაზაფხულზე აყვავებული ბაღარი. იქნებ
ამით მაინც დამიმახსოვროთ.

მიჩი. თქვენ და სტელა ხომ დები ხართ?

ბლანში. დიახ, სტელა ჩემი პატარა, საყვარელი
დაიკა. ერთი რაღაც რომ გთხოვთ, გააკეთებთ?

მიჩი. რა თქმა უნდა. მიბრძანეთ.

ბლანში. აი, ეს ლამაზი ფერებით მოხატული ქა-
ლადის სანათური ჩინურ მაღაზიაში ვიყიდე ბურბონის
ქუჩაზე. დაამაგრეთ აგერ იმ ელნათურაზე.

მიჩი. დიდი სიხარულით.

ბლანში. ვერ ვიტან გაშშვლებულ ელნათურებს
ისევე, როგორც რაიმე უხეშად წამოსროლილ სიტყვას
ან ტლანქ საქცილს.

მიჩი. ეგ საუცხოო თვისება გქონიათ. თქვენ აქ
სტენლისა და სტელას ეწვიეთ სტუმრად?

ბლანში. სტელა თავს ვერც თუ ისე კარგად
გრძნობს და ჩამოვედი, რომ ცოტა წავეშედილო. ნამე-
ტანი გამხდარია.

მიჩი. მაშ თქვენ...

ბლანში. გათხოვილი ვარ თუ არა? არა, არა. ერ-
თი შინაბერა მასწავლებელი გახლავართ!

მიჩი. შეიძლება სკოლაში ასწავლით კიდევ. მაგ-
რამ შინაბერობას თქვენთან რა ხელი აქვს.

სტენლი. (რაც ძალი და ღონე აქვს, ღრიალებს)
ჰეი, მიჩ!

ბლანში. ღმერთო ჩემო, რა ფილტვები უძლებს!..

მიჩი. მაინც რას ასწავლით? რა საგანს?

ბლანში. გამოიცანით!

მიჩი. სანადღეოს დავდებ, ხატვას ან მუსიკას უნდა
ასწავლიდეთ (ბლანში ხათრიანად იცინის) რა ვიცი, იქ-
ნება ვცდები კიდევ. შეიძლება არიმთეტიკასაც ასწა-
ვლიდეთ.

ბლანში. არა ბატონო, არითმეტიკა არ მისცენოთ! (სიცილით) დღემდე ვერ დამისწავლია გამრავლების ტაბულა! ჩემი უზედურება ის გახლავთ, რომ ისგლისურ ენას ვასწავლი. ვცდილობ წამოჩინებულ გოგონებსა და უმწიფარ ემაწვილებს შთავაგონო პოთორნის, ლიტმენისა და ედგარ პოს პატივისცემა!

მიჩი. იმათ კი თავი სულ სხვა რამეებითა აქვთ გამოტენილი, არა?

ბლანში. ვაი, რომ მართლსა ბრძანებთ! ლიტერატურული მემკვიდრეობა მათ სრულიადაც არ აღარღებთ ისე, როგორც ის, რასაც ისინი ყველაზე მეტად აფასებენ! მაგრამ მაინც ძალიან საყვარლები არიან! გაზაფხულობით კი გული აგიჩქროლდება მათი პირველი სიყვარულის გამოვლინების შემეყურეს! გეგონებათ მანამდე არავის განუცდია ეს გრძნობა! (საბაზანეს კარი იღება და გამოდის სტელა. ბლანში მიჩთან მასლათს განაგრძობს). ოჰ, უკვე მოათავე? დაიცა, რადიოშიმღებს ჩავრთავ. (ჩართავს მიმღებს და ვალს ჩამოუვლის, თან ოცნებაშია გადავარდნილი. მიჩი აღფრთოვანებული უკან დასდევს, ცდილობს მიბაძოს და გაწვრთნილი დათვივით დაბორილებს. სტენლი განრისხებული შელაქებს საწოლ ოთახში, პირდაპირ მიმღებს მიადგება, ხელს დაავლებს და უწმარტო გინებით ფანჯარაში მოისვრის).

სტელა. ისევ დათვერი განა... დათვერი, ხომ, შე პირუტყვო! (მიიჭრება პოკერის სათამაშო მაგიდასთან) თქვენ კიდევ, რომ დამხსდარხართ, წადით თქვენს სახლებში! ერთ-ერთ თქვენთაგანს მაინც რომ წესიერების ნატალი აქონდეს შემორჩენილი, მაშინ...

ბლანში. (დამფრთხალი) სტელა, გაფრთხილდი, აგერ...

(სტენლი სტელასკენ გაიწევის).

მამაკაცები. (უღიმამოდ) კარგი, გეყოფა, სტენლი, გეყოფა, თუ კაცი ხარ, ჩვენც ავდგეთ და...

სტელა. შენ ალბათ ხელის შემოკვრასაც იკადრებ, როცა მე... (მიიძლება. სტენლი უკან მისდევს და ისიც თვალს მიეფარება. მოისმის გარტყმის ხმა. სტელა შეკვივლებს. ბლანში სამზარეულოში შევარდება წივილით. მამაკაცები თან შეკვეებითა და ისმის ბრძღვნა და წყველ-კრულვა. რაღაც ბრახუნით ვარდება იატაკზე).

ბლანში. მხეცი, მთლად დაკარგა გონება!

მიჩი. გამოათრიეთ აქეთ, ბიჭებო. (ორ მამაკაცს სტენლი გაკვეებული შემოჰყავთ საწოლ ოთახში. სტენლი მძლავრად შეიბერტყება და ლამის თავი დააღწიოს მათ მკლავებს, მერე კი უცბად მოდუნდება და მათ ხელებზე ჩამოეკიდება. ისინი წყნარი ხმით უყვავებენ და სტენლი სახეს ერთ-ერთი მათგანის მხარეზე ჩამოსდებიან).

სტელა. (გამყინავი, არაბუნებრივი ხმით, გარედან) უნდა წავიდე აქედან, უნდა წავიდე აქედან!

ბლანში. (მიირბენს სტელასთან) სტელა, სტელა, ძვირფასო! ჩემო კარგო, საყვარლო დაიკო, არ შეგეშინდეს! (ხელებს შემოხვევს, გარეთ გაიყვანს და კიბეზე აპყავს).

სტენლი. (გამოთავყანებული) რა ამბავია? რა მობლდა?

მიჩი. რა და, შენებურად რომ შეუბერე, ის სტენი პაბლო. ახლა კარგად არის, არა უშავს.

სტივი. ამას რა უქირს, ცუდად როდის გინახავს.

მიჩი. წამოაწვინეთ და სველი პირსახოცი დაადეთ.

პაბლო. ახლა მაგას ყავა თუ გამოაბრუნებს?

სტენლი. (ჩახლენილი გმით) წყალი დამადგენით.

მიჩი. მაგას შხაპი მოუხდება (მამაკაცებს ხმადაბალი ლაპარაკით სტენლი საბაზანეში მიჰყავთ).

სტენლი. ხელი გამიშვით, თქვე ვირისთავებო! (მოისმის დარტყმის ხმა, წყალი მთელი ძალით იღვრება).

სტივი. აბა, ახლა კი გავასწროთ აქედან!

(ყველანი უცბად მისცივლებიან სათამაშო მაგიდას, თავთავიანთ მონაგებს წამოხვეტავენ და გაილალებიან).

მიჩი. (ნალვლიანად, მაგრამ მტკიცე ხმით) მოკლედ, სადაც ქალებია, იქ პოკერის სათამაშო ადგილი არ არის.

(კარები მიიხურება და დაცარიელებულ სცენაზე სიჩუმე გამეფდება. ცოტა ხნის შემდეგ სტენლი საბაზანედან გამოდის, წყალი წურწურით ჩამოსდის და ისევ ზედ შემოტმასნილი სველი საცვალი აცვია).

სტენლი. სტელა! (პაუზა) გამეცქა ჩემი თოჯინა და მიმატოვა! (ქეითინი აუვარდება. ტელეფონთან მი-

დის და ნომრის აკრეფას იწყებს, თან გულამოძრარი ზღუქუნებს) იუნისი ხარ? ერთი ჩემს გოგონას დამი-

ხაბეს! (მცირე ხანს ელოდება, შემდეგ ყურმილს ჩამოკიდებს და კვლავ ნომერს ჰკრეფს) იუნის, არ მოგეშ-

ვები, ვიდრე ჩემს ნუკრს არ დამალაპარაკებ! (ყურმილში გაურკვეველი ხმები ისმის. სტენლი აპარატს ძირს დაახეთქებს. ბორძიკით გამოდის აივანზე და ხის საფეხურებს დაუყვება სახლის წინ დაგებულ ფილაქანზე).

სტელა — ლააააა!

იუნისი. (თავისი ოთახის კარებიდან ჩამოსძახებს) მორჩი მაგ ბღავილს და გასწი, დაიძინე!

სტენლი. ჩამოუშვი-მეთქი, ჩემი გვრიტი. სტელა, სტელა!

იუნისი. ჭერ სცემ ქალს და მერე უძახი, არა? არ ჩამოვა. თან შვილს იჩენს ამისგან!.. პაი, შე მყრა-

ლო! პოლონელის ნაბუშარო! ერთი უნდა შეგათრიონ, საცა საჭიროა და მოგიშვირონ სახანძრე შლანგი მაშინ-

დელივით!

სტენლი. (მორჩილად) იუნის, ჩამომიგზავნე ჩემი გოგონა!

იუნისი. ვერ მოგართვი! (შეიჯახუნებს კარებს).

სტენლი. (თავზარდამცემი ხმით) სტელააააააა!

(ისმის კლარნეტის კვნესა. კარი ზემოთ კვლავ გაიღება. სტელა ნელა ეშვება მორყეულ კიბეზე. თავის კაბაში გამოწყობილი. თვალეზზე ცრემლები უელავს და თმები მხრებზე აქვს ჩამოშლილი. ერთმანეთს შეს-

ცქერიან. მერე ერთმანეთთან მიდიან ხმადაბალი, პირუტყვული გმინით. სტენლი მუხლებზე დაემხოზა საფეხურებზე და სახით მიეკრობა მის ოდნავ გამობერილ მუცელს. სტელას თვალეზზე ნაზი ცრემლები აკაფ-

დება, როდესაც ხელებს მოავლებს სტენლის თავს და წამოაყენებს ქმარს. სტენლი ერთბაშად გამოალებს წინა კარებს და ხელში აიყვანს სტელას და ჩანწელებულ ოთახში შეჰყავს.

ბლანში. (გამოდის ზემო სართულზე კიბისთავთან კაბაში გამოწყობილი და შიშით დაუყვება საფეხურებს კუთხესთან გამოჩნდება).

სტენლი. (გამოთავყანებული) რა ამბავია? რა მობლდა?

მიჩი. მის დიუბუა? ხომ სიწყნარა ჩვენს მხარეს?

ბლანში. შიშით გონს ვერ მოვხუფვარ.

მიჩი. რა თქმა უნდა, სწორედ რომ სირცხვილი ქა-

მეს, რომ მაინცა და მაინც თქვენს წინაშე მოიქრეს
თავი, მაგრამ თქვენ ძალიან ნუ იშუოთებით ამის გამო.
ბლანში. ასეთი ძალმომრეობა! ეს ხომ...
მიჩი. ჩამოგქით აქ, საფეხურზე და გავაბოლოო.
ბლანში. ისე რომ არა ვარ ჩაცმული, როგორც...
მიჩი. ჩვენს უბანში მაგას არავინ მიაქცევს ყურად-
ღებას.

ბლანში. მაინც ასე რამ აურია ეს ცხოვრება...
(მიჩი მორიდებით ახველებს) გამდლობთ, რომ ასე კე-
თილი ხართ! მე კი ახლა სწორედ სიკეთე შესაქირობა.

მამოთხე სურათი

(მეორე დღეს დილაადრიან ქუჩის არეულ-დარეული
ხმაური საეკლესიო საგალობელივით ისმის.

სტელა საწოლ ოთახში წევს. დილის მზის შუქით გა-
ნათებულ სახეზე სიმშვიდე გადაჰყვანი. თვალებსა და
ბაგეზე ისეთი ზანგმორეული უშფოთველობა აღბეჭდ-
ვია, როგორიც აღმოსავლურ კერპებს ახსიათებს.

ბლანში საბაზანო ოთახის კარის ზღურბლზე გამოჩნ-
დება. ზედვით ეტეობა, რომ უძილო ღამე აქვს გატა-
რებული.

ბლანში. სტელა.

სტელა (ზანტად შეირხევა) ჰმმმმ?

(ბლანში გმინვა აღმოხდება, ოთახში შეიჭრება და
მუხლებზე დაეცემა სტელას გვერდით).

ბლანში. დაიკო, ჩემო დაიკო!

სტელა (განზე გაიწეეს) რა იყო, ბლანში, რა დაგე-
მართა?

ბლანში. წავიდა?

სტელა. მანქანის დასახეთად არის წასული. რა-
ტომ მეკითხები?

ბლანში. რატომ გეკითხები? კინაღამ გადავირეი-
სტელა ჩემო, როცა წარმოვიდგინე, რომ შენ ჰკუა არ
დაგიშლიდა უკან მობრუნებულიყავი მას შემდეგ, რაც
იქ მოხდა... კინაღამ მაშინვე უკან დაგედევნე.

(სტელა გაურკვეველ მოძრაობას აკეთებს) ხმა გა-
მეცო, ქალო! რას ფიქრობდი-მეთქი, გეუფრება?

სტელა. თუ ხათრი გაქვს, ბლანში! ჩამოგქით აგერ
და მორჩი მაგ გოდებას.

ბლანში. კაი, ბატონო. გეკითხები მოთქმა-გოდე-
ბის გარეშე. რამ მოგიყვანა ამ სახლში წუხელ ღამე? და
აღბათ გვერდშიც მოუწეკი, ხომ?

სტელა (წამოდგება მშვიდი, დინჯი იერით) ბლანში.
ღირს კი ამ ამბის ასე გაზვიადება?

ბლანში. რაო? ღირსო?...

სტელა. ჰო, ღირს, ბლანში? მე მესმის, შენს თვალ-
ში რა უნდა ყოფილიყო ყოველივე ეს, მაგრამ, დამი-
ჯერე, ეს არც თუ ისე დიდი ამბავია, შენ რომ გგონია.
ჯერ ერთი, კაცები სმას რომ დაიწყებენ და პოკერსაც
გაჩაღებენ, იქ რაღა არ მოხდება. სტენლის თვითონაც
არ ესმოდა რას სჩადიოდა... უკან რომ მოვბრუნდი,
ბატკანივით იყო მოთვინიერებული და ახლა სირცხვი-
ლისაგან აღარ იცის როგორ შემხედოს სახეში.

ბლანში. და ეგ შენთვის საკმარისია, რომ ყვე-
ლაფერს შეუორიდგე?

სტელა. არა, ამისთანა რიარიას რა მომაცონებინებს,
მაგრამ რას იზამ, ხალხნი ვართ, რა არ მოხდება. სტენ-

ლის ერთხელ და ორჯერ არ აუტეხია ასეთი ამბავი და
არ მიუღწევ-მიუღწევია ვეცლაფერი.

ბლანში. მერე?... შენ იდეკი და გულხელდაკრე-
ფილი შეჰუურებდი? არც გაიქეცი, არც იკივლე მაინც?
სტელა. როგორ გითხრა...

(წამით დადუმდება). შენ და იუნისმა ისაუბრეთ უკვე?
ბლანში. რას ამბობ, სტელა, რა საუზმის დარდი
მქონდა?

სტელა. აგერ, ღუმელზე ცოტაოდენი ყავა დგას.
ბლანში. მაშ, ეს ყველაფერი შენ ჩვეულებრივ
მოვლენად მიგაჩნია, სტელა? ცოტა გონს მოდი და
თვალი გაუსწორე იმას, რაც შენს თავს ხდება.

სტელა. შენ როგორ ფიქრობ, რა ხდება ჩემს თავს?
ბლანში. მე რას ვფიქრობ? რას და იმას, რომ ვი-
ლაც გიჟსა და დამთხვეულს გადაჰყრის.

სტელა. არა!

ბლანში. კი, როგორ არა. შენ ჩემზე უარეს დღე-
ში ხარ! მხოლოდ ეს არის, ვერ შეგვიგნია. მე რაღაცა
მაინც მოვიმოქმედებ. ძალ-ღონეს მოვიკრებ და ახლე-
ბურად შევუდგები ცხოვრებას.

სტელა. ვითომ?

ბლანში. შენ კი ჩაგიდუნია თავი და ხმას არ იღებ.
ბებერი ხომ არა ხარ! კიდევ შეიძლება ფეხზე დადგო-
მას.

სტელა (დინჯად, მტკიცე ხმით) მე ჯერ არ წავქ-
ცეულვარ, რომ ფეხზე დადგომა მკირდებოდეს.

ბლანში (უნდობლად) რას ამბობ, ქალო!

სტელა. რას და იმას, რომ ჯერ არ წავქცეულვარ,
რომ ფეხზე წამოდგომას ვსაქირობდე. ხომ ხედავ, რა
დომხალია ამ ოთახში!

ადამიანებმა ერთმანეთს თუ არ მოუთმინეს, ისე არა-
ფერი გამოვა.

ბლანში. მე შენი არ მესმის. რო დაფლატუნობ და
ეს ლამაზ გატეხაო, ეს ლუდის ბოთლებიო, სამწარეუ-
ლოში დომხალიო, შენთვის რომ ჩიფჩიფებ, ვითომ
არაფერი მომხდარა უჩვეულო? (სტელა უილაჯოდ იცი-
ნის, ცოცხს წაეტანება და ხელში ატრიალებს). მაგას
განგებ მიქნევ ცხვირწინ?

სტელა. არა.

ბლანში. მაშ მოეშვი მაგ ცოცხს. არ მინდა მაგის
არეული შენ ალაგო.

სტელა. მაშ ვინ დააღაგებს? შენა?

ბლანში. მე? როგორ, მე?

სტელა. არა, ეგ სულ არ მიფიქრია.

ბლანში. მისმინე, თავში ერთი აზრი მტკირალებს
(მორთოლვარე ხელით გამართავს სიგარეტს მუნდშტუ-
კში) გახსოვს შეპ ჰანტლი? (სტელა თავს გაიქნევს)
როგორ არ გახსოვს შეპ ჰანტლი. მე და ის ერთად ვსწა-
ვლობდით კოლეჯში და ერთხანს სულ კუდში დამდე-
და. ჰოდა...

სტელა. მერე?

ბლანში. ამ ზამთარს ერთ ადგილას გადავაწყდი.
ხომ გახსოვს, შობაზე მაიაში ვიყავი.

სტელა. არ ვიცოდი.

ბლანში. ჰო, ვიყავი. რადგან იმედი მქონდა შევ-
ვდებოდი ისეთ ვინმეს, ჯიბეები მილიონებით რომ ექ-
ნებოდა გამოტენილი.

სტელა. მერე? შეგვდი?

ბლანში. დიახ. შეგვხდი შეპ ჰანტლის. მთელი
ტეხასის ქაბურღილები მის ხელშია. მთელი ტეხასის

ოქრო მის ჯიბეში მიედინება. მას შეუძლია ჩვენთვის
უკუდაფერი გააკეთოს, ნამდვილად შეუძლია!

სტელა. რა შეუძლია, ბლანში?

ბლანში. რა და, თუნდაც ის, რომ სადმე მალაზი-
აში გამოგვკიბოს!

სტელა. რა მალაზიას ამბობ?

ბლანში. ნეტავი შენ... რა მალაზიაც გინდა იყოს!
სამისოდ მას იმის ნახევარი თანხაც კი არ დასჭირდება,
რასაც მისი ცოლი დოლზე ფანტავს.

სტელა. ცოლიანიც არის?

ბლანში. ქალო, იმას რომ ცოლი არ ჰყოლიდა,
მე ახლა აქ ვიქნებოდი? (სტელა წყნარად იცინის. ბლან-
ში უცბად წამოხტება და ტელეფონს მივარდება. მკახე
მნით ჩასძახის ყურმილს) როგორ მოვხვდე ვესტერნ
უნიონს?... ოპერატორი ხართ? დამაკავშირეთ, გეთაყვა,
ვესტერნ უნიონთან!

სტელა. აქედან ავტომატურად ირეკება, ძვირ-
ფასო.

(ბლანში ერთი წუთით დაფიქრდება. მერე ყურმილს
ჰკიდებს).

ბლანში. მომეცი ფანქარი. ქალადლი არ გექნება?
ჯობია, ჯერ ჩაიწერო რის შეტყობინებასაც ვაპირებ...
(მაგილიდან აიტაცებს წარბების დასაქნელ ფანქარს)
ესე იგი, რაო... (ფანქარს კბილებით აწვალავს) „ძვირ-
ფასო შეპ. მე და ჩემი და გჭმრუვალ მდგომარეობაში
ვართ“.

სტელა. მაგაზე კი ბოდიში, ჩემო დაო.

ბლანში. „მე და ჩემი და გამოუვალ მდგომარეო-
ბაში ვართ. დაწვრილებით მერე ავიხსნი. ხომ არ... და-
ინტერესდებოდი... ჩვენი... (ფანქარს მაგიდაზე მოისვ-
რის და წამოხტება) არა, ასეთი თხოვნით ვერავისთან
ვერაფერს ვერ გახდები!

სტელა. (სიცილით) რა უცნაური ხარ, ძვირფასო.

ბლანში. მაინც რაღაცას მოვიფიქრებ, აი, ნახავ,
თუ არა. ვერ მოვისვენებ, ვიდრე რამეს არ მოვიფიქ-
რებ! შენ კი ნუ დამცინი, სტელა! გესმის? ნუ... აბა,
აბა, ერთი აქ შეხედე, რა ამბავია ჩემს საფულეში! ხე-
დავ, რამდენი მაქვს? (ხელის გაკვრით გახსნის საფუ-
ლეს) სამოცდახუთი ნამდვილი ცენტი!

სტელა. (მიდის საწერ მაგიდასთან) სტენლი უო-
ველთვის როდი მაძლევს ფულს ხარჭებისადვის. თვი-
თონვე უყვარს ვალების გასტუმრება, მაგრამ... ამ დი-
ლას ათი დოლარი მომცა. ჩემი გულის მოგება უნდა.
აი, ხუთი შენ აიღე, ბლანში, და დანარჩენს კი მე დავი-
ტოვებ.

ბლანში. არა, არა, მადლობელი ვარ... მირჩევნია
ვინმეს გავუწვი!

სტელა. სისულელეს ნუ ამბობ! მაინც რამ ჩაგა-
დო ამ დღეში?

ბლანში. ფულს, ხომ იცი, ადვილად ვერ დაუტერ
თავს, ხან რა მოგესურვება, ხან რა (შუბლს ისრებს)
დღეს ალბათ ისევ იძულებული გავხდები ბრომს მივა-
კითხო!

სტელა. მოდი, მოეშვი მაგ ამბებს, ცოტა ხნით
მაინც...

ბლანში. სტელა, მე მაგის გვერდით ვერ ვიცხოვ-
რებ! შენ შეგიძლია ეგ, რადგან ქმარია შენი, მაგრამ
ახლა აქ რა გამაჩერებს მას შემდეგ, რაც წუხელ მოხ-
და, და თანაც ჩვენს შორის მხოლოდ ეს ფარდაა გაჩ-
იხრული.

სტელა. ბლანში, წუხანდელივით ეგ არასოდეს არ
ყოფილა.

ბლანში. პირიქით, სწორედ წუხელ ვნახე, ვინცა
ბრძანდება; მაგისთანებს მხოლოდ პირუტყვული ძალის
გამოჩენა ძალუძთ და მაგანაც დიდებულად წარმოაჩინა
იგი. ერთადერთი ხსნა ამ კაცისაგან არის ის, რომ ლო-
გინში ჩაუწვე მას! ეგ კი შენ მოგეთხოვება და არა მე!

სტელა. შენ უკვე დაირწმუნე თავი, რომ მე ნამ-
დვილად გასაქცევად მაქვს საქმე?

ბლანში. ახლა არ მოთხრა, თითქოს რაღაც იღუმა-
ლი ელექტრონული მოვლენები არსებობდეს ადამია-
ნებს შორის. თუ მაგისთანა რაღაცას წამოროშავ, სი-
ცილს დაგაური, იცოდე.

სტელა. მე საერთოდ არაფრის თქმას აღარ ვაპი-
რებ ამის შესახებ.

ბლანში. ჰოდა, კარგად მეყოლე!

სტელა. კი, მაგრამ, მამაკაცსა და დედაკაცს შორის
სიბნელეში ხდება ისეთი რაღაცები... რასთანაც უოვე-
ლივე დანარჩენი მნიშვნელობას კარგავს (პაუზა).

ბლანში. რაზედაც ახლა შენ ლაპარაკობ, ეგ პი-
რუტყვული ატროკებაა, სურვილი, და სხვა არაფერი!
გესმის, სხვა არაფერი! ეგ სწორედ ის არის, რაც ამ
დანაწრეულ ტრამვის ჰქვია, ამ თქვენს ეკარტალში რომ
დარახრახნებს ერთი ვიწრო ქუჩიდან მეორეზე...

სტელა. ისე ლაპარაკობ, თითქოს არასოდეს მჭდა-
რხარ იმ ტრამვაში.

ბლანში. სწორედ იმან მომიყვანა, ბატონო, აქ.
სადაც არავის მოვუპატიუვარ და აქ ყოფნით კი თავი
მეჭრება...

სტელა. ეგ შენი ქედმაღლური იერი აქ ცოტა უად-
გილო ხომ არ არის?

ბლანში. მე არც ვარ და არც მგონია ჩემი თავი
სხვაზე მეტი, ჩემო სტელა. დამიჯერე, არ მგონია. ასეა
და, რა ვქნა! აი, მე რა მგონია. მაგისთანა მამაკაცს
შეიძლება ერთი ორჯერ ან სამჯერ შეხვდე, როცა ეშ-
მაკი ჩაგისახლდება სხეულში, მაგრამ მასთან ცხოვ-
რება? მისგან ბავშვის ყოლა?

სტელა. აკი გითხარი, მიყვარს-მეთქი.

ბლანში. მე სულ მაქანკალებს, შენზე რომ ვფიქ-
რობ! სწორედ რომ შენს მაგივრად მე ვქანკალებ...

სტელა. რა ვქნა, იკანკალე, რაკი ეგრე ხარ ატე-
ხილი! (სიჩუმე ჩამოვარდება).

ბლანში. შეიძლება გელაპარაკო... გულახდილად?

სტელა. როგორ არ შეიძლება. მიდი, დაფქვი, რის
თქმაც გინდა. (გარედან ისმის მოახლოებული მატარებ-
ლის ხმა. აღარ ისმის ნაბიჯების ხმა, როდესაც სტენლი
შემოდის. ქალები ვერ ხედავენ მას. ხელში რამდენიმე
ფუთა უჭირავს, უსმენს ქალების შემდგომ საუბარს.
აცვია შიგნითა პერანგი და ზეთში ამოგანგლული შარ-
ვალი).

ბლანში. მაშ, თუ არ გეწონება... მეტისმეტად
უბრალო და ტლანქი რამ არის.

სტელა. რა ვუყოთ, მეც აგრე მგონია.

ბლანში. გგონია! გგონია კი არა, ხომ არ დაგა-
ვიწყდა, როგორ გაგვჯარდეს, სტელა, და მაგას კი ოდ-
ნავ მაინც ეცხოს კეთილშობილების მსგავსი რამ! მაგ-
რამ, გაგიგონია? მარტო სიტლანქე რომ სჭირდეს, ვინ
ჩივის! ან რომ იყოს უბრალო, მაგრამ კეთილი და სა-
ლი, კიდევ ჰო, მაგრამ რა დაგიკარგია, რას ეძებ. ერთი

გაუთლელი მუტრუკია და მეტი არაფერი, ნამდვილი პირუტყვი! ალბათ მთლად შეგაძულე თავი ასეთი ლაპარაკით, არა?

ს ტ ე ლ ა (ცივად) არა, არა, განაგრძე, ბლანშ, შენ შენი.

ბ ლ ა ნ შ ი. ნამდვილი პირუტყვით იქცევა. ჩვევებიც ნადირისა აქვს! ჭამს მხეცივით, დადის მხეცივით, და სიტყვა-პასუხიც ნადირული აქვს, ისე იღრინება. მასში არის რაღაც ისეთი, რაც ჭერ არ არის გადამიანურებული, რასაც ჭერ არ მიუღწევია ადამიანურობის საფეხურამდე. დიახ, რაღაც მაიმუნისებური იერი აქვს, სწორედ ისეთი. სურათებზე რომ მინახავს, როცა ანთროპოლოგიას ვსწავლობდი! მრავალმა ათასმა წელმა გვერდი აუარა მას და აგერ, იწებეთ — სტენლი კოვალსკი — ქვის ხანის ნაშთი! შინ რომ უში ხორცი მოაქვს უღრან ტყეში მოკლული ნადირისა! შენ კი... დამდგარხარ და ელოდები! იქნებ გცემოს ან იქნებ დაიღრუტუნოს და გაკოცოს კიდევ! თუ, რასაკვირველია, უკვე იცის, რა არის კოცნა! აგერ, უკვე დამდება და თავს იყრიან მაიმუნებიც! აჰ, ამ გამოქვაბულის წინ. ყველა მასავით ხროტინობს, ბუხუნებს, ძვლებსა ხრავს და წუწნის. მისი პოკერის საღამო, შენ ამბობ? — ეს ხომ მაიმუნების თავყრილობაა და სხვა არაფერი! ერთი იღრინება, მეორე რაღაცას წაეტანება და აჰა, ერთმანეთს შეეხნენ კიდევ. ღმერთო! ალბათ ჭერ კიდევ შორსა ვართ იმისაგან, რომ ღვთის სახიერად ვიწოდებოდეთ, მაგრამ სტელა, ჩემო დაო, ხომ მაინც მოხდა რაღაც პროგრესი მას შემდეგ, რაც ასე დაგვერქვა! განა მას შემდეგ, რაც ხელოვნება გაჩნდა — პოეზია თუ მუსიკა — ჩვენს ცხოვრებას ახალი შუქი არ მოეფინა! განა არ არსებობენ ადამიანები, რომლებსაც უფრო ფაქიზი გრძნობები აქვთ? და განა არ გვმართებს ჩვენ განვავითაროთ ეს გრძნობები ჩვენში, ავითაცოთ ისინი და დროშასავით წინ წავიმძღვაროთ ამ ბნელით მოცულ გარემოში, სადაც არ უნდა გავიყვანოს ჩვენმა მისწრაფებამ... ნუ... ნუ მიენდობი მხეცქმნილ ადამიანებს!

(კიდევ ერთი მატარებელი ჩაივლის. სტენლი ორჭოფობს, თან ტუჩებს ილოკავს. შემდეგ ერთბაშად მოტრიალდება და შეუმჩნეველად გაივლის წინა კარში. ქალები ვერც ახლა ხედავენ მას. მატარებლის ხმა რომ მიწყდება, იგი კარებს მოფარებული ყვირის)

ს ტ ე ნ ლ ი. ჰეი! ჰეი, სტელა!

ს ტ ე ლ ა (რომელიც გულისყურით უსმენდა ბლანშს) **სტენლი!**

(სტენლი შემოდის თითქოს შემთხვევით, ხელში რამდენიმე შეკერა უჭირავს)

ს ტ ე ნ ლ ი. რასა იქ, სტელა? ბლანში შინ არის?

ს ტ ე ლ ა. კი, უკვე დაბრუნდა.

ს ტ ე ნ ლ ი. ბლანშს ვახლავარ (გაუღიმებს).

(სტელა ორივე მკლავს შემოაქცობს ქმარს და რაც ძალი და ღონე აქვს, ჩაეხუტება, ბლანშის თვალწინ. სტენლი იცინის და სტელას თავს მაგრად მიიკრავს მკერდზე, მის თავსზევით კი უღიმის ფარდასთან მდგომ ბლანშს.

სინათლე თანდათან ქრება, ისმის „ცისფერი პიანინოს“ ბგერები, საყვირისა და დასარტყმელი ინსტრუმენტების ხმა).

(ბ ლ ა ნ შ ი საწოლ ოთახში ჩამოქდარა. პალმის ფოთლით იწივებს და ხელახლა კითხულობს ბარაოს, რომლის წერა ეს-ეს არის დაამთავრა. უცბად სიცილი წასკდება. **ს ტ ე ლ ა** ტანთ იცვამს საწოლ ოთახში).

ს ტ ე ლ ა. რა გაციენებს, ძვირფასო?

ბ ლ ა ნ შ ი. საყუთარ თავზე მეცივება, ასეთი მატყურა რომ ვარ! შეპს ვწერდი წერილს (იღებს წერილს) „ძვირფასო შეპ! ამ ზაფხულს ერთთავად სულ ფრენაში ვატარებ, ხან ვისთან ჩავფრინდები და ხან ვისთან. და ვინ იცის, იქნებ უცბად მომეპრიანოს და დაღასზე დავეშვა! რას იტყვი ამაზე, ა? ჰა-ჰა! (ნერვიულად და ხმამალა იცინის, ყელზე ხელს იკიდებს, თოქოს მართლაც შეპს ელაპარაკებოდეს) ამაზე იტყვიან, გაკირვება მაჩვენე, გაქცევას გიჩვენებო!“ ხომ მაგრად ისმის? (განაგრძობს დაძაბული) „ჩემი დის მეგობართა უმრავლესობა ზაფხულობით ჩრდილოეთს მიემგზავრება, ზოგსაც ზღვის ნაპირზე აქვს წამოკიშული სახლები და ახლა აქ გაუთავებელი გართობებია, ჩაი, კოქტეილი, საუზმე...“

(შემოდან, პალმის ოთახებიდან რაღაც არეულ-დარეულობა ისმის).

ს ტ ე ლ ა. იუნიხი და სტივი ეტყობა რაღაცაზე ვერ გვარდებიან.

(იუნიხი საშინლად განრისხებული ყვირის).

ი უ ნ ი ს ი ს ხ მ ა. გავიგე, რასაც ხიზანელობით შენ და ის ქერა გომბიო!

ს ტ ი ვ ი ს ხ მ ა. უნამუსო სიცრუე!

ი უ ნ ი ს ი ს ხ მ ა. ჩემი თვალი განზე, როგორ დასდევდი უკან დერეფანში. წავად და ზნეობის დაცვის რაზმს განვუცხადებ ყველაფერს.

ს ტ ი ვ ი ს ხ მ ა. ასე მაგრად ნუ მექაჩები, თუ ქალი ხარ!

ი უ ნ ი ს ი ს ხ მ ა. (შეპკივლებს) ხელი გააჩერე! ახლავე პოლიციას დაუძახებ! (ისმის როგორ მიეხლებო კედელს რაღაც ლითონის საგანი, რასაც მოჰყვება მამაკაცის განრისხებული ღრიალი, ყვირილი და გადარტყნული ავეჯის ბრახუნი. რაღაც ილეწება, შემდეგ კი სიწყნარე ჩამოვარდება).

ბ ლ ა ნ შ ი. (მხიარულად) ნეტავ მოკლა თუ არა?

(იუნიხი გამოჩნდება კიბეზე საშინლად აწეწილ-აწეწილი).

ი უ ნ ი ს ი. პოლიციას დაუძახეთ! პოლიციის დასაძახებლად მივიღივარ (სირბილით მიეფარება ქუჩის კუთხეს).

ს ტ ე ლ ა (კარიდან უკან გამობრუნდება) შენი დის ზოგიერთი მეგობარი კი ზაფხულს ქალაქში ატარებს. (ორივე ხალისიანად იცინის. კუთხიდან გამოდის სტენლი მწვანე-წითელ პერანგში კეკლის სათამაშოდ გამოწყობილი. კიბეს აირბენს და სამზარეულოში შეიჭრება. ბლანში მის დანახვაზე ნერვიულად შეტოკდება).

ს ტ ე ნ ლ ი. რა დამართა იუნიხს?

ს ტ ე ლ ა. სტივს წაჩხუბა. მოჰყავს პოლიცია?

ს ტ ე ნ ლ ი. არა, ზის და სვამს.

ს ტ ე ლ ა. კეკა უხმარია!

(ს ტ ი ვ ი კიბეზე ჩამოდის, შუბლზე დალილავებულ ადგილს ხელის სმით იშუშებს, თან კარში იყურება)

ს ტ ი ვ ი. მანდ არის?

ს ტ ე ნ ლ ი. არა, არა. ბარში ზის.

ს ტ ი ვ ი. ოჰ, ეგ ჩათლახი! (კუთხისაკენ გაიხედავს.

ცოტა არ იყოს, დამფრთხალი, მერე კი მოჩვენებითი გაბედულებით შემობრუნდება და ცოლის კვალს გაეცილება).

ბლანში. ეს კი ნამდვილად უნდა ჩავიწერო უბის წიგნაკში! ჰა-ჰა! მე, აგერ, წიგნაკის შედგენა მაქვს წამოწყებული, სადაც [შემაქვს] მაგარ-მაგარი სიტყვები და გამოთქმები, რასაც თქვენთან მოვკრავ ხოლმე ყურს.

სტენლი. თქვენ აქ ისეთს ვერაფერს მოისმენთ, აღრე რომ არ გკონდეთ გაგონილი.

ბლანში. შემოძლია მაგის იმედი ვიქონიო?

სტენლი (ოდნავ წინ დაიხრება, ვიდრე ჰალსტუხს იბნევს) ერთი ეს მიბრძანეთ, ხომ არ იცნობთ ვინმეს გვარად შოუს?

(ბლანშს სახე შეეცვლება, ოდეკოლნს წაეტანება და ცხვირსახოცზე ისხურებს, თან ფრთხილად პასუხობს).

ბლანში. მე მგონი, ისეთს ვერავის ნახავთ. თუნდაც ერთ რომელიმე შოუს მაინც რომ არ იცნობდეს!

სტენლი. ჰოდა, ეს ვიღაცა დარწმუნებულია, რომ ნახული ჰყავხართ ლორელში, მაგრამ მე მგონი ვიღაცაში უნდა ეშლებოდეთ, რადგან იმ ქალს იგი სასტუმრო „ფლამინგოში“ გადაჰყარია.

ბლანში. როგორც ჩანს, იმ თავის „ვილაცაში“ შევეშალე. სასტუმრო „ფლამინგო“ ისეთი ადგილი როდის გახლავთ, მე რომ ცხვირის შეყვანა გავხედო!

სტენლი. მაშ გცნობიათ და ეგ არის!

ბლანში. დიახ, დამინახავს კიდეც და მისი სურნელებაც მიგრძვნიდა.

სტენლი. გეტყობათ, ახლოსაც მისულხართ, რაკი მისი სურნელებაც გიგრძვნიათ, ჰა?

ბლანში. იაფფასიან სუნამოებს საკმაოდ მძაცრი სუნი აქვთ.

სტენლი. თქვენ რომლებსაც ხმარობთ — ძვირფასებია?

ბლანში. ერთი უნცია ოცდახუთი დოლარი მიჯდება. ბარემ ეგვეც იცოდეთ, თუ ჩემი დაბადების დღე გაგახსენდათ! (თითქოს ლალად მეტყველებს, მაგრამ მის ხმაში შიში გამოსჭვივს).

სტენლი. ეტყობა, შოუს მართლაც შეშლიხართ ვილაცაში. ლორელში იგი წამდაუწუმ ჩადის, ისე რომ, თავისი შეცდომის დაუხსნებლობა არ გაუჭირდება.

(გატრიალდება და ფარდისკენ გაივლის. ბლანში თვალებს მილულავს, თითქოს გული მისდის. ხელის კანკალით მიაქვს ცხვირსახოცი შებღვნიან.

სტივი და იუნისი კუთხიდან გამოჩნდებიან. სტივს მკლავი იუნისისათვის მხარზე აქვს გადახვეული, იუნისი გულამომდარი სლუკუნებს. სტივი კი უყვავებს. ისინი ნელა ადიან კიბეზე ხელიხელგადაქდობილნი).

სტენლი. (სტელას) მაშ მე ბარში დაგელოდებით.

სტელა. ჰეი! ერთი კოცნა მაინც არ გემეტება?

სტენლი. ოღონდ შენი დის თვალწინ არა.

(გადის. ბლანში სკამიდან წამოდგება. ლამის წაიქცეს, გარშემო იყურება, სახეზე პანიკა აღბეჭდვია).

ბლანში. მითხარი, თუ და ხარ, ვინ რა მოგაქორა ჩემს შესახებ?

სტელა. მომაქორა?

ბლანში. ვისიმე ავ ენებს რაიმე ცილი ხომ არ დაუწამებიათ ჩემთვის?

სტელა. უიმი, ბლანში, რა თქმა უნდა! არაფერი ყოფილა მაგის მსგავსი!

ბლანში. ეჰ. ჩემო კარგო, ლორელი კი მ. თქმამოთქმით იყო აკლებული.

სტელა. შენზე, ბლანში?

ბლანში. ეს ბოლო ორი წელი არც თუ ისე უმანკოდა მაქვს გატარებული მას შემდეგ, რაც „ლამაში ოცნება“ ხელიდან გამომეცალა.

სტელა. ყველას გვემართება ისეთი რაღაც. რაც...

ბლანში. მე არც სიმტკიცე მყოფნიდა ოდესმე და ვერც დიდ დამოუკიდებელ ხასიათს დავიჩემებ. სუსტი ნებისყოფის ადამიანები კი იძულებულნი არიან ძლიერების კალთას ამოეფარონ, სტელა. მათი მოვალეობაა მიგიზიდოს, მოგზიბლოს და საამისოდ შესაფერი ზოილი-პიილიოებიც ესაჭიროება, თან ისეთი ნაზი, პეპლების ჯრთებზე რომ დაუმტვრევია ბუნებას. სწორედ ასე გამართებს ვილაც-ვილაცების მონუსხვა... თუ სხვა რაბის გადახდა არ შეგიძლია... იმისათვის, რომ ღამე გაგაოევინებს. ჰოდა, ამ ბოლო ხანებში მე არც თუ ისე სათნო ცხოვრებას ვეწეოდი; ერთთავად სულ თავშესაფრის ძებნაში ვიყავი, ჩემო სტელა. ხან ერთ პერს შევფარებდი თავს, სადაც საიდუმლოება არავის აღგებოდა ენაზე, ხან მეორეს. დაჰქროდა ქარტეხილი, ჩემთვის ვერა და ვერ გამოიღარა, მეც ტანჯორივით დამატრიალა ცხოვრების გრივადრა. მერე და განა ვინმემ გაუწია ამას ანგარიში? ან მამაკაცებმა მაინც?... შენც არ მომიკვდე... ვიდრე არ გამიმჩნურდებოდნენ, წარმოდგენაც კი არ ჰქონდათ, ვარსებობდი ამ ქვეყნად თუ არა... არადა, აბა, სცადე მოიპოვო ვინმეს მხარდაჭერა ისე, რომ ყურადღების მიპყრობა არ შეგეძლოს, თვალშისაცემი არ გახდეს. ჰოდა, ამიტომაც სუსტებს სულ ციმციმი და ელვარება მართებთ... საჭირო ხდება ღამას ქაღალდის აბაჟური ჩამოაფარო. საშინელება მიპყრობს, როცა ვფიქრობ, დიდხანს მეყოფა თუ არა ძალა ამ მატრახაზობის გასაძლებლად. ახლა უსუსურობით თავს ვერ გაიტან. სისუსტე — სისუსტეა, მაგრამ, სიღამაზეს რაღას ეუბნები? მე კი ის აღარა ვარ, რაც ვიკავ... (თანდათან ბინდი ჩამოწევა. სტელა საწოლ ოთახში შედის და სინათლეს ანთებს ქაღალდის აბაჟურჩამოფარებულს. ხელში გამაგრილებელი სასმელის ბოთლი უჭირავს).

ბლანში. გესმოდა, რასაც ვამბობდი?

სტელა. მეტი საქმე არა მაქვს, მაგ ბოღვას ვუგდო ყური! (მიუახლოვდება ლიმონათის ბოთლით ხელში).

ბლანში. ეგ ლიმონათი ჩემთვის გინდა?

სტელა. მაშ ვისთვის?

ბლანში. უი, შენ შემოგვევლოს ჩემი თავი! მართლა ლიმონათია?

ბლანში უტბად სტაეებს ხელს სტელას თავისუფალ ხელს და ზედ ტუჩებით დაეკონება. (სულშეგუბული ჩახლეჩილი ხმით) შენ... შენ... ასეთი კეთილი ხარ ჩემს მიმართ! და მე კი...

სტელა. ბლანში!

ბლანში. კარგი, ვიცი, მეტს აღარ ვიზამ. თქვენ მე გძულვართ ჩემი სანტიმენტალური ლაპარაკისათვის! მაგრამ, ძვირფასო, გთხოვ, დამიჯერო, მე უფრო მეტს ვგრძნობ, ვიდრე გეუბნები! მე აქ დიდხანს არ დავრჩები! არა-მეთქი, სიტყვას გაძღვე. წავალ! მალე გაგეცლებით! მართლა წავალ! აქ მე თქვენს კისერზე იმდენ ხანს არ ვიქნები, რომ მან გამაგლოს აქედან!..

სტელა. კარგი, გეუფოდა, ნუ სულულობ!

ბ ლ ა ნ შ ი. კარგი, საუკარგოდ. შეხედე, როგორ ასხამ... ხედავ, ქაფი რა პირთამდე მოიკიდა!

(ბლანში გულისგამგმირავად იცინის და კიქას წაეტანება, მაგრამ ხელი ისე უკანკალებს, რომ ლამის გაუვარდეს კიქა. სტელა ლიმონათს კიქებში ასხამს. ქაფი პირს იკიდებს და იღვრება. ბლანში შეჰკივლებს).

ს ტ ე ლ ა. ეგრე რატომ შეჰკივლე?

ბ ლ ა ნ შ ი. მე თვითონ ვერ გამიგია, რატომ ვიკივლე! (ნერვიულად განაგრძობს). მიჩი... მიჩი შვიდზე მოვა. მე უკვე ვგრძნობ, რომ მძაბავს ჩვენი ურთიერთობა. (ლაპარაკობს სწრაფად და სულმოუთქმელად) ჭერჭერობით ვერაფერს გამომჩნა გარდა გამოსამშვიდობებელი კოცნისა. მეტი არაფერი გამიმეტებია მისთვის, სტელა. მე კი მინდა, რომ პატივისცემით შექცეოდეს, მამაკაცები ხომ აინუნშიც არ აგდებენ იმას, რაც იოლად უვარდებათ ხელში, მაგრამ, ისიც კია, რომ ინტერესიც მალე უქრებათ. განსაკუთრებით მაშინ, თუ ქალი ოცდაათ წელს არის გადაცილებული. რა თქმა უნდა... მან არ იცის... ვგონებ, არ მითქვამს მისთვის ჩემი ნამდვილი ასაკი!

ს ტ ე ლ ა. რა გინდა, რას ჩააცვიდი მაგ შენს ასაკს?

ბ ლ ა ნ შ ი. იმიტომ, რომ ჩემი პატივმოყვარეობა ბევრჯერ ჩაწიხლა ცხოვრებამ. მე მხოლოდ ის მინდა, რომ... დაე, ვეგონო... ერთი პრანქია და უკარება დიაცი! (მევახედ გაიცინებს) მინდა ისე ავუბნო თავგაზ, რომ... ჩემი დაუფლები სურვილმა დასწვას...

ს ტ ე ლ ა. ბლანშ, შენ თავად კი გსურს იგი?

ბ ლ ა ნ შ ი. მე მოსვენება მსურს! მინდა უწინდებულად თავისუფლად ვსუნთქავდე! დიახ... მიჩი ჩემთვის საპიროა... და მერე როგორ!.. წარმოიდგინე! ეს რომ მოხდეს! მაშინ შევძლებ აქაურობას გავშორდე და არავის არ დავაწვე კისერზე...

(სტენლი კუთხიდან გამოდის, ქამარში ბოთლი აქვს გარქობილი).

ს ტ ე ნ ლ ი (პირმოხეული ყვირის) ჰეი, სტივ, ჰეი, იუნი! ჰეი, სტელა!

(ზემოდან სიხარულის შეძახილები მოისმის, კუთხიდან კი საყვირისა და დასარტყმელი ინსტრუმენტების მიერ წამოწყებული მუსიკა).

ს ტ ე ლ ა (გზნებით ჰკოცნის ბლანშს) მოხდება!

ბ ლ ა ნ შ ი. (იკნეულად) ვითომ?

ს ტ ე ლ ა. მოხდება! (სამზარეულოსკენ გაეშურება. თან ბლანშს გამოსცქერის) მოხდება, ძვირფასო, მოხდება... ოღონდ სმას მოეშვი! (ხმა ჩაუწყდება, როგორც კი კარს გასცდება ქმრის შესახვედრად).

ბლანში ძალაგამოცლილი ჩაეშვება სავარჯელში კიქით ხელში. იუნისი ერთი წიკობითა და სიცილით ჩამორბის კიბზე, სტივი ფეხდაფეხ მოსდევს, თან ოხასავით კიკინებს და კუთხესთან დაეწევა ცოლს. სტენლი და სტელა ხელიხელდაკედობილი უკან მიჰყვებიან მათ სიცილით.

ბინდი მატულობს. მუსიკა აუჩქარებლად და ნაღვლიანად ითვლის ტაქტს)

ბ ლ ა ნ შ ი. ოჰ, ვაი, ვაი, ვაი ჩემს თავს... (თვლებს ხუჭავს და ხელიდან უვარდება პალმის ფოთოლი. ერთი ორჯერ გამეტებით დაჰკრავს ხელს სავარჯელის სახელურს, წამოდგება და იღებს პატარა სარკეს. სახლს უცბად ელვა განათებს).

(კუთხიდან გამოჩნდება ახალგაზრდა კაცი. კიბეზე აირბენს და ზარს რეკავს. ბლანში საოკეს გახზე გადადებს).

ბ ლ ა ნ შ ი. მობრძანდით! (ახალგაზრდა ფარდის თავს შემოჰკრავს. ბლანში ცნობისმოყვარეობით მიჩერდება) მობრძანდით, გეთყუა. რით შემოძლია გემსახუროთ?

ახალგაზრდა. მე „ივინგ სტარზე“ ხელმოწერას ვაგროვებ.

ბ ლ ა ნ შ ი. „ივინგ სტარი!“ ესე იგი „სალამოს ვარსკვლავი“, ხომ? არ მეგონა თუ ვარსკვლავებზედაც არ სებობდა ხელმოწერა.

ახალგაზრდა. ეს გაზეთი გახლავთ.

ბ ლ ა ნ შ ი. ვიცი, მივხვდი, გაგებურეთ, მაგრამ, ვგონებ, უკბილოდ. სასმელს ხომ არ ინებებთ?

ახალგაზრდა. არა, ქალბატონო, მადლობას ნო-გახსენებთ. მუშაობის დროს დალევას ვერ გავბედავ.

ბ ლ ა ნ შ ი. ერიპა, მაშ რა ვქნათ, როგორ მოვიქცეთ... ჩიბეც რომ გამოფხეკილი მაქვს... თან არც აქაური დიასახლისი ვარ. მე და ვარ ამ სახლის დიასახლისისა, მისისიპიდან ჩამოვედი. ხომ გსმენიათ ღარიბ და საწყალ ნათესავთა არსებობა? მე სწორედ ერთი იმთაგანი გახლავარათ.

ახალგაზრდა. არა უშავს, ნუ სწუხდებით, სხვა დროს შემოვივლი (წასვლას დააპირებს. ბლანში მიუახლოვდება).

ბ ლ ა ნ შ ი. მოითმინეთ! (ახალგაზრდა მოკრძალებით შემობრუნდება. ბლანში სიგარეტს გამართავს გრძელ მუნდშტუში) ხომ ვერ მომიკიდებთ? (მისკენ მიდის. ერთმანეთს ორ ოთახს შუა კარებში ხვდებიან).

ახალგაზრდა. როგორ არა, ინებეთ (ამოიღებს სანთებელს) ზოგჯერ არ ინთება.

ბ ლ ა ნ შ ი. ასეთი ჰირვეულია? (უკიდებს) აჰ! დიდად გამაღლობ.

ახალგაზრდა. როგორ გეკადრებათ (კვლავ წასვლას დააპირებს).

ბ ლ ა ნ შ ი. მოითმინეთ! (ახალგაზრდა ისევ მოტრიალდება, უფრო მეტად დაბნეული. ბლანში ზედ მიადგება) უჰ... რომელი საათია ნეტავ?

ახალგაზრდა. შვიდის თხუთმეტი წუთია, ქალბატონო.

ბ ლ ა ნ შ ი. ამდენი დრო გასულა?.. არ მოგწონო ეს გაუთავებელი წვიმიანი საღამოები ახალ ორლენში, როდესაც საათი უკვე საათი კი აღარ არის, არამედ მარადიულობის პაწია მონაკვეთი, რომელიც ხელში გივარდება და აღარ იცი, რა უყო მას?

ახალგაზრდა. დიახ, ქალბატონო.

ბ ლ ა ნ შ ი. (მხარზე ხელს შეახებს) ოჰ, წვიმაში მოყოლილხარ?

ახალგაზრდა. არა, ქალბატონო, მოვასწარი თავის შეფარება.

ბ ლ ა ნ შ ი. სად? აფთიაქში? და ალბათ სოდანი წყალიც მიირთვით, არა? (ახალგაზრდა თანხმობას ნიშნად დაიხმუვლებს) მოკოლადიც დააყოლეთ?

ახალგაზრდა. არა, ქალბატონო, შერი.

ბ ლ ა ნ შ ი. (იცინის) შერი?

ახალგაზრდა. შერი სოდიანი წყლით.

ბ ლ ა ნ შ ი. კარგი თუ, ნერწყვი ნუ მომგვარეთ! (თითო ოდნავ შეეხება ლოყაზე და გაუღიმებს. შემდეგ თავის ჩემოდანს მიაშურებს).

ახალგაზრდა. ახლა კი ჯობია წავიდე.

ბ ლ ა ნ შ ი. (შეაჩერებს) მოითმინეთ, ქაბუკო: (ახალგაზრდა მოტრიალდება. ბლანში ჩემოდნიდან თხელი ქსოვის შარტს ამოიღებს და მხრებზე მოახუროვებს).

ახალგაზრდავ! ჭაბუკო! ყმაწვილო! ნუთუ არავის უთქვამს თქვენთვის, რარიგად ჰგავხართ ათას ერთი ღამის ჭაბუკ უფლისწულს? (ახალგაზრდა უხერხულად იცინის და ერთ ადგილზე დგას დარცხვენილი).

ახალგაზრდა. როგორ გეკადრებათ, ქალბატონო...

ბლანში (ალერსიანად) ჰგავხართ, დიახ, ჰგავხართ, პაწა ნუკრო! მოდით აქ. მოდით-მეთქი, რომ გეუბნებით! მინდა გაეცოთ, მხოლოდ ერთხელ, ნაზად და ტკბილად, ტუჩებში! (მის პასუხს აღარ ელოდება, სწრაფად მიუახლოვდება და ტუჩებში დაეკონება). ახლა კი გაიქე, სწრაფად! კარგი კი იქნებოდა, არ გამეშვი, მაგრამ, რა ვქნა, ზნეობრიობის გამოჩენა მპართებს... და ბალებების გარყვნა არ შემატიება.

(ახალგაზრდა წამით გაშტერებული უტყერის. ბლანში კარს გაუღებს და როდესაც ახალგაზრდა გაოგნებული გადის, ჰაეროვან კოცნას დაადევნებს. ოცნებამორეული დგას და გაჰყურებს, ვიდრე იგი თვალს არ მიეფარება, შემდეგ კი კუთხიდან გამოჩნდება მიჩი ვარდების თაიგულით ხელში).

ბლანში. ეს ვილა მოდის! აჰ, ჩემი ვარდების კავალერი!.. ჭერ, აბა, თავი დამიკარით... ახლა კი გამომიწოდეთ ეს ვარდები!.. (მიჩი ყველაფერს ასრულებს, რაც ითქვა. ბლანში ღრმა რევერანსს აკეთებს) აჰჰჰ... მერსიი! (ბლანში კეკლუცი სახით მიიტანს ვარდებს ტუჩებთან და ახედავს მისს. მისს სახეზე დარცხვენის ალმური ასდის).

მეექვსე სურათი

იმავე ღამის დაახლოებით ორი საათია. მოჩანს შენობის გარეთა კედელი. შემოდინა ბლანში და მიჩი.

ბლანში (უწინაოდ გაჩერდება კიბესთან) ესეც ასე... (მიჩი უხერხულად იცინის) ესეც ასე...

მიჩი. ახლა საკმაოდ გვიან უნდა იყოს — და თქვენც დაიღაღეთ.

ბლანში. როგორ გაიგებთ გზას სახლამდე?

მიჩი. ფეხით როგორმე მივალწევ ბურბონამდე და იქ ტაქსს დავიჭერ.

ბლანში. (უგუნებო სიცილით) ის ტრამვაი, „სურვილი“ რომ ჰქვია, კიდევ თუ დაჭაყაყებს ამ დროს?

მიჩი. (ამოხეწვით) ეჰ, თქვენ ალბათ მაინცა და მაინც ვერაფერი ისიამოვნეთ ამ საღამოს, ბლანში.

ბლანში. პირიქით, ალბათ მე გაგიფუქეთ დღევანდელი საღამო.

მიჩი. არა, რას ბრძანებთ! მე მთელ საღამოს ამის ფიქრი მტანჯავდა, რომ ვერაფრით ვერ მოვახერხებ თქვენი გამხიარულებას.

ბლანში. არა, უბრალოდ მე ვერ აგყევით. ეს არის სულ. არა მგონია, ოდესმე ასე მომეწადინებინა გავმხიარულებულიყავ, მაგრამ, ხომ ხედავთ, რა ვაგლახად დამთავრდა ყველაფერი. ბეკითობისთვის კი ნამდვილად ფრიადს ვიმსახურებ! — ცდა მართლაც რომ არ დამიკლია.

მიჩი. მერედა, თავს ძალას რად ატანდით, თუ არ გემხიარულებოდათ, ბლანში.

ბლანში. ვცდილობდი ბუნების კანონს დავმორჩილებოდი.

მიჩი. ეგ რაღა კანონია?

ბლანში. რა და ის, რომ ქალი უნდა ცდილობდეს გაართოს მამაკაცი, თუ არა და, დაეხსნას თამაშს. ნახეთ, იქნებ მიაგნოთ ამ კარების გასაღებს ჩემს ჩანთაში. ასე როცა ვიღლები, თითები აღარ შემორჩილებიან ხოლმე.

მიჩი. (ჩანთაში იქექება) ეს ხომ არა?

ბლანში. არა, საყვარელო, ეგ ჩემი ჩემოდნისაა, რომელსაც ალბათ მაღლე ჩავალაგებ.

მიჩი. როგორ, მაღლე გვიპირებთ მიტოვებას?

ბლანში. გადამტებული გამომდის სტუმრობა.

მიჩი. ეს არის? (მუსიკა მინელდება).

ბლანში. ევრიკა! ძვირფასო, თქვენც კარი გააღეთ, მე კი ერთხელ კიდევ შევავლებ თვალს ამაღამინდელ ცას. კარები გაგიღათ? რა კარგი ბიჭი ხართ! თქვენ ალბათ შინ წასვლა გირჩევნიათ, ხომ?

მიჩი. (ერთ ადგილზე იტყვენება და მორიდებით ახველებს) შეიძლება... ერთხელ მაინც გაეცოთ... გამოსამშვიდობებლად?

ბლანში. რატომ მეკითხებით ყოველთვის შეიძლება თუ არა? სანუკვოდ რატომ იხდით საქმეს?

მიჩი. იმ დამეს, ტბასთან რომ ვსეირნობდით და მე გაეცოთ თქვენ, თქვენ...

ბლანში. ჩემო კარგო, ის ისეთი კოცნა იყო, უარს რა მათქმევინებდა. ძან კოცნა კი გცოდნიათ. მე სულ სხვა რაღაცამ... თქვენმა ერთგვარმა შეთამაშებამ დამტოვა სახტად... და საჭიროდ ჩავთვალე ცოტა გონს მომეყვანეთ... კოცნას კი სულაც არ გავუბრაზებია! თუ სიმართლე გინდათ, მსიამოვნებდა კიდევ, რომ ასე ცდილობდით ჩემს დაუფლებას! მაგრამ, ძვირფასო, თქვენც, ჩემი არ იყოს, ხომ კარგად უწყით, რომ თუ ქალი მარტოხელაა და არავინ გააჩნია ქვეყანაზე, რაც შეიძლება თავი უნდა დაიპიროს, თორემ, მოგჭამა ქირი... წავა ხელიდან.

მიჩი. (დაღვრემილი) ხელიდან წავა?

ბლანში. მე როგორც ვხედავ, თქვენ ისეთ გოგონებს უნდა იყოთ მიჩვეული, ერთთავად სულ ხელიდან წასულობაზე რომ უპირავთ თვალი.

მიჩი. მე კი სწორედ ისეთი მომწონხართ, როგორსაც ახლა გხედავთ, რადგან თქვენაირ ქალს ჩემს ცხოვრებაში არ შევხვედრია.

ბლანში. ამ სახლის ბატონი და ქალბატონი ჭერ არ მობრძანებულან და შეგვიძლია შევიდეთ. შეგვიძლია თითო ჰიქა გადავკრათ, წასვლა-დარჩომის. იცით რა? მოდით, სინათლეს ნუ ავანთებთ!

მიჩი. თქვენ... როგორც თქვენ ინებებთ.

ბლანში. (წინა ოთახში დაყოვნდება) მეორე ოთახში ჯობია... გავიდეთ იქით. ეს რაღა დაეცა. რა მოუხერხებელი ვარ. ასე იმიტომ ვხმაურობ, რომ ვცდილობ, დასაღვეს მივაგრო სადმე.

მიჩი. დაღვევა გინდათ?

ბლანში. მე მინდა, რომ თქვენ დალიოთ! თქვენ მთელ საღამოს ისე შეფიქრებულად იყავით, სულ თავპირი ჩამოგტოვდათ. ვერც მე გაგეგეთ მაინცა და მაინც ფიანდახად. ორივე დაბეჩავებული ვიყავით და ახლა ეს ჩვენი ერთად ყოფნის უკანასკნელი წუთები... მინდა იყოს... Joie de vivre!

ბარემ სინათლესაც ავანთებ.

მიჩი. დიდებულია.

ბლანში. მაგარი ბოჰემა უნდა გავაჩალოთ. ვითომ საღამე ერთ პატარა არტისტულ კაფეში ვსხედვართ პარიზში. სენის მარცხენა ნაპირზე. (სანთლის ნაწმენს

მოუყიდებს და ბოთლში ჩაარტობს, შედის საწოლ
ოთახში სასმელითა და სანთლით) დაბრძანდით, გაი-
ხადეთ ეგ პიჯაკი და სულაც შეისვენით საყელო.

მიჩი. არა მიშავს, ასე ვიქნები.

ბლანში. არა. მინდა, თავისუფლად იგრძნოთ თა-
ვი. (პიჯაკს გახდის). მშვენიერი პიჯაკია. რა ნაჭერია?

მიჩი. ამას ალპაკას ეძახიან.

ბლანში. აჰ, ალპაკას. ხომ?

მიჩი. კი, ძალიან მსუბუქი ნაჭერია.

ბლანში. ო, მსუბუქია, ხომ?

მიჩი. არ მიყვარს ტილოს პიჯაკები ზაფხულშიც
კი, რადგან ერთთავად ოფლად ვიღვრები.

ბლანში. ოჰ.

მიჩი. სხვათა შორის, არც მიხდება. ჩემნაირი მძი-
მე ტანის კაცმა ცოტა მსუბუქად უნდა ჩაიცვას, თორემ
ძალიან ტლანქი გამოჩნდება.

ბლანში. თქვენ ეგ არ გეთქმით.

მიჩი. თქვენ აგრე ფიქრობთ?

ბლანში. რა თქმა უნდა, საროს ტანისა არ მყავ-
ხართ, მაგრამ, სამაგიეროდ, ძვალმსხვილი და ზორბა
ვაყვაცი კი ნამდვილად ხართ.

მიჩი. დიდ მადლობას მოგახსენებთ. გასულ შობა
დღეს ახალი ორლუანის ათლეტური კლუბის წევრად
ამირჩიეს.

ბლანში. ბიჭოს!

მიჩი. უკეთესი ჭილდო ჩემს დღეში არ მღირსებია.
ახლა სიმძიმეებით ვვარჯიშობ, ცურვაზე დავდივარ და
ფორმაშიც ვარ. პირველად რომ წამოვიწყე, მუცელი
ძალზე რბილი მქონდა. ახლა კი მაგრად გავიმაგრე.
რა ძალითაც არ უნდა მომარტყას კაცმა მუშტი მუ-
ცელზე, ვერ მატყენს. აბა, სცადეთ! მაგრად! ხედავთ?
(ბლანში ნახად წაჰკრავს ხელს).

ბლანში. ღმერთო ჩემო! (ხელს მკერდზე შეე-
ვლებს).

მიჩი. აბა, გამოიცანით ჩემი წონა, ბლანში.

ბლანში. თქვენსავით ახოვანი ტანის კაცს რა წო-
ნაც არ უნდა ჰქონდეს, მონძრობობას ვერავინ დასწა-
მებს.

მიჩი. ჩემი წონაა ორას შვიდი გირვანქა, სიმაღ-
ლე კი — ექვსი ფუტი და დიუმნახევარი ფეხშიშველა.
წონა კი დედისობილა.

ბლანში. ღმერთო დიდებულო! დეტალებიც ასე-
თი უნდა.

მიჩი. (დაბნეული) ჩემი წონა, რასაკვირველია, დი-
დი ვერაფერი საინტერესო სასაუბრო საგანია. (წამით
ყოყმანობს) თქვენ რამდენს იწონით?

ბლანში. მე?

მიჩი. დიახ.

ბლანში. აბა, გამოიცანით!

მიჩი. ხელში აგაყვანოთ?

ბლანში. აი, ფალავანი! ჯანდაბას. ამიყვანეთ.
(მიჩი უჩინად მოუვლის. წელზე შემოხვევს ხელებს და
აიტაცებს) აბა, რას იტყვით?

მიჩი. ეს რა მსუბუქი ყოფილხართ!

ბლანში. ჰა-ჰა! (მიჩი ძირს დაუშვებს მას, მაგრამ
წელიდან ხელებს არ აშორებს. თვალთმაქცური სიმო-
რცხვით) ახლა კი შეგიძლიათ შემეშვათ. (სახეგაბად-
რული) ხელი გამიშვით-მეთქი, სერ. (მიჩი ხელის ფა-
თურით ეხვევს. ოდნავ დატუტვით) არა, მიჩ, სტენილი
და სტელა რომ შინ არ არიან, ეგ არ ნიშნავს იმას,
რომ რაიმე უნდა მაკადროთ.

მიჩი. თუ რამე გადავაპარბე, გამასილაქეთ.

ბლანში. სამაგისო არაფერი გვკირს. თქვენ ჰეშ-
მარიტი ჭენტლმენი ხართ და ერთი იმ მცირეთაგანი,
ამ ქვეყანას რომ აქა-იქ შემოარჩენ. ნუ ჩამითვლით
ამას გადამეტებულ თავის გამოდებად ან შინაბერა მას-
წავლებლის კულაბზიოზად ან სხვა რამ მისთანად. მე
უბრალოდ... როგორ გითხრათ...

მიჩი. (ღუმლის შემდეგ) ხად არიან სტენილი და
სტელა ამაღამ?

ბლანში. გასულები არიან. ბატონ და ქალბატონ
ჰაბელებთან ერთად გაისეირნეს.

მიჩი. ალბათ არც ჩვენ გვაწყენდა ყველას ერთად
გასეირნება ერთ რომელიმე საღამოს.

ბლანში. არა. ეგ დიდი ვერაფერი გეგმა გამოგო-
ვიდათ.

მიჩი. რატომ არა?

ბლანში. დიდი ხანია, რაც სტენლისთან მეგობ-
რობთ?

მიჩი. მაშ!

ბლანში. ჩემზე ულაპარაკია?

მიჩი. არც თუ ისე ბევრი.

ბლანში. მაინც რა გითხრათ? როგორ ფიქრობთ,
რა აზრისაა ჩემზე?

მიჩი. ეგ რატომ გაინტერესებთ?

ბლანში. რატომ და...

მიჩი. რაო, ერთმანეთს ვერ გაუგეთ?

ბლანში. რა გაქვთ მხედველობაში?

მიჩი. არა მგონია, თქვენი იმან რამე გაიგოს.

ბლანში. მეტისმეტად რბილად არის ნათქვამი.
ახლა რომ სტელა ბავშვს არ ელოდებოდეს, ამ უმს-
გავსოებას რა მომართმენიდა?

მიჩი. გაცუებული ვარ, ეგ რომ მესმის.

ბლანში. მდგომარეობა კი ნამდვილად საშინელი
გახლავთ. დამით ამ ორ ოთახს შორის მხოლოდ ეს
ფარდებია ჩამოშვებული, ის კი ოთახებში ლამაზობით
საცვლეების ამარა დაალაჭებს. და ყოველთვის ხევწნა
მჭირდება, რომ საბაზანე ოთახის კარი მოხუროს. ჰო-
და, აჰა, წადი და ითმინე ამისთანა სიძე. ის კიდევ მე
მიძღვებს, რადგან ვიცი, დიდად არაფრად ვეპიტანვე-
ბი... რა თქმა უნდა, გეტყუდათ, რაიგ ვძულვარ!

მიჩი. სულაც არა მგონია, რომ სძულდეთ.

ბლანში. ვძულვარ-მეთქი, ვძულვარ. მაშ ასე
აბუჩად რატომ ვყავარ აგდებული. პირველად რომ და-
ვინახე, მაშინვე მივხვდი, მე ამ კაცის წერა გავხდები-
მეთქი. ეგ მე ბოლოს მომიღებს, თუკი... დიახ, დიახ,
ნამდვილად ასეა. მისი სიძულვილი ისე მკაფიოდ არის
გამოხატული, რომ გასაკვირი არც კია, თუ იგი... რაღაც
სხვაანაირადკი თავისებურადჟ აზრადმიანურად... არა,
არა! მარტო მისი გაფიქრებაც კი, რომ იგი მე... (ხე-
ლის გაქნევით თითქმის თავიდან იცილებს რაღაც აზრს.
ბოლომდე სცლის პიქაში ჩარჩენილ ვისკის. სიჩუმე).

მიჩი. ბლანში...

ბლანში. რა, საყვარელო?

მიჩი. შეიძლება ერთი შეკითხვა მოგცეთ?

ბლანში. რასაკვირველია. რა შეკითხვა?

მიჩი. რამდენი წლისა ხართ?

ბლანში. (ნერვიული ექსტით) რად გაინტერე-
სებთ?

მიჩი. მე დედაჩემს თქვენზე ველაპარაკე და მკა-
თხა, რა ხნისა არიო ბლანშიო, მე კი ვერაფერი ვუ-
პასუხე (კვლავ პაუზა).

ბლანში. დედათქვენს ელაპარაკეთ ჩემზე?

მინი. კი.

ბლანში. რატომ დაინტერესდა დედათქვენი ჩემი ასაკით?

მინი. დედა ავად არის.

ბლანში. ძალზე სამწუხაროა.

მინი. იმის საწუხარი სულ ის არის, ასე კენტად რომ შევრჩი ამ ქვეყნას.

ბლანში. ოჰ.

მინი. უნდა მანამდე მოვეცილო ოჯახს, სანამ...

ბლანში. თქვენ იგი ძალიან გიყვართ, არა?

მინი. რასაკვირველია.

ბლანში. ჩემი აზრით, თქვენ ნამეტანი თავგამოდებით იცით გრძნობის აყოლა. ალბათ სიმარტოვის გრძნობა დაგეუფლებათ, როცა იგი აღარ გეყოლებათ, არა? (მიჩი ჩაახველებს და თავს უქნევს) მე კარგად ვიცი, ეს რასაც ნიშნავს.

მინი. სიმარტოვე?

ბლანში. მეც მიყვარდა ერთი ადამიანი და ის ჩემი საყვარელი ადამიანი დავკარგე.

მინი. გარდაიცვალა? მამაკაცი?

ბლანში. იგი ბავშვი იყო, მთლად ბავშვი, მე კი სულ ნორჩი გოგონა ვიყავი. თექვსმეტი წლისა რომ გავხდი, აღმოვაჩინე, რომ არსებობს სიყვარული. ერთ ღამეს მთლიანად, მთელი სისხვსით, თითქმის თვალის-მომპრელი სინათლე უცბად მოეფინა ისეთ რაღაცას, მანამდე სანახევროდ რომ ჩრდილში იყო მოქცეული, ისე აეგზნო ქვეყნიერება ჩემთვის. მაგრამ ბედნიერებას საჩემოდ სად ეცალა! უბრალოდ შემიტყუა და მეტი არაფერი. იმ ბიჭს კი რაღაც უცნაურობა სჭირდა. ჩემგან მას მხარში ამოდგომა, ხელის შეშველება სჭირდებოდა, მე კი, აბა, რა გამეგებოდა მაშინ. ფეხ-ქვეშ ნიადაგი ეცვლებოდა და მე შებღაულებოდა, მე კი, ნაცვლად იმისა, რომ დახმარების ხელი გამეწოდებინა მისთვის, მასთან ერთად ვიძირებოდი ცხოვრების ფზვიერ სილაში! თუმცა ვერაფერს ვგრძნობდი. ვერაფერს ვგრძნობდი გარდა იმისა, რომ გონებას ვკარგავდი მისი სიყვარულით, მაგრამ დახმარება არ შემეძლო არც მისთვის, არც საკუთარი თავისთვის. მერე კი უცბად ამეხილა თვალი. ეს იყო რაღაც საშინელება. ერთხელაც მოულოდნელად შევაფი კარი და შევედი ოთახში, რომელიც ცარიელი მეგულებოდა, დამხვდნენ კი ორნი... ის ჭაბუკი, რომელსაც მე მივთხოვდი, და მასზე უფრო ხნერი მამაკაცი, მისი დიდხნის მეგობარი...

(გარედან მოისმის მოახლოებული მატარებლის ბორბლების რახრახი. ბლანში უცბად ყურებზე ხელებს მიიფარებს და მთლად მოიკუნტება. მატარებლის კაშკაშა სინათლე ოთახში შემოიჭრება, როდესაც იგი გრუხუნით ჩაუვლის სახლს. ხმაური რომ მიწვდება, ბლანში ნელა გაიმართება და ლაპარაკს ანაგრძობს).

ჩვენ ისე გვევირაო თავი, თითქმის არაფერი მომხდარიყოს. დაახ. სამივენი „მთვარის ტბის“ კაზინოსაკენ გავეშურეთ საკმაოდ შექიფიანებული და მთელი გზა სიცხელ-ხარხარით გავლიეთ. (შორიდან სესტად მოისმის მინორული განწყობილების პოლკას ზმები) ვიცეკვეთ ვარშავიანკა! უცბად, შუა ცეკვის დროს, ჩემი ჭაბუკი ქმარი ადგილიდან მოსწყდა და კაზინოდან გავარდა. დიდ ხანს არ გაუვლია და — სროლის ხმაც მოგვეხმა! (პოლკა უცბად შეწყდება. ბლანში წამოიმართება გახევებული, დაკომული. ისევ ვაისმის პოლკა, ახლა უკვე მაჟორულ ჟღერადობაში) მე გარეთ გა-

მოვვარდი... ყველა გარეთ გამოცვივდა! ყველა გარბოდა და გროვდებოდა რაღაც საშინელი სანახაობის გარშემო ზედ ტბის პირას. ვერაფრით ვერ გავარდვი ბრბოდა გზა ვერ გავიკვლიე. უცბად ვიღაცამ მკლავში მტაცა ხელი. „ნუ მიხვალთ ახლოს! გამოეცალეთ! არ არის საჭირო მისი დანახვა!“ მესმოდა როგორ გასძახოდნენ აქეთ-იქიდან — ალან! ალან! ჩემი საბრალო ბიჭუნა! რევოლვერი პირში ჩაუღვია და უსროლია... ნახევარი თავის ქალა ახდლილი ჰქონდა (სახეზე ხელს აიფარებს და წინ და უკან ირწყვია) ეს კი იმიტომ მოხდა, რომ... საცეკვაო დარბაზში... თავი ვერ შევიკავე და... მივახალე; „აკი დავინახე-მეთქი ყველაფერი და ყველაფერიც ვიცი-მეთქი... გავიგე, რა საზოგადოებრივ ყოფილხარ-მეთქი...“ და მაშინ პროფეტორი, რომლის კაშკაში მთელ ქვეყნიერებას მინათებდა, უცბად ჩაქრა და მას შემდეგ ჩემთვის იმაზე მეტი შუქი აღარ ანთებულა, ვიდრე... აი, ამ საცოდავი სანთლის ბუუტყაა...

მინი. თქვენ მეგობარი გპირდებით, ბლანში! და ასევე მეც! იქნებ, ეს მე და თქვენ უნდა ვიყოთ... ბლანში?

(ბლანში უაზროდ შესტყერის მას, შემდეგ ჩუმად აქვითინებული მკლავებში ჩაუვარდება. მიჩი უკონას შეუბღსა და თვლებს, ბოლოს ტუჩებზეც მისწვდება პოლკას ხმა მინელდება. ბლანში ღრმად და ნეტარებით ამოიოხრება).

ბლანში. ზოგჯერ... გადმოგვხედავს ღმერთი... და ასე მალე!

მეშვიდე სურათი

შუა სექტემბრის მოსალამოვებულა. ფარდები გადაწეულია. სტელა სუფრის გაწყობას ამთავრებს, როდესაც შემოდის სტენლი.

სტენლი. ეს რა ამბავში ხართ?

სტელა. დღეს ბლანშის დაბადების დღე გახლავს.

სტენლი. აქ არის?

სტელა. აბაზანაშია.

სტენლი. სიცხე ას გრადუსამდეა ასული და ეგ კი ცხელ წყალს მაინც არ ეშვება, არა?

სტელა. თვად ამბობს, საღამოსთვის კარგად გავრიოდებიო.

სტენლი. შენი ამბავი რომ ვიცი, ალბათ გაიქეცი და კოკა-კოლა ამოურბენინე, არა? მერე კი მის უდიდებულესობას აბაზანაშივე მიართვი, არა? (სტელა მხრებს იჩენს) აბა, ერთი, აქ დამიჭეკი წუთით. უნდა გაგაგებინო, რა ჩიტიც ბრძანდება ეგ შენი დაიკო.

სტელა. რა გინდა, რას გადაეციდე ამ ჩემს დას.

სტენლი. მაშ, მაგ გომბიოს მე მდებოლ მივანივარ, არა?

სტელა. შენ თვითონ არ შეუჩნდი, რომ გასაქანს აღარ ძძლევ მაგ საცოდავს? ბლანში კი ძალზე მგრძნობიარე ბუნების ქალია და ეგეც არ იყოს, ბოლოს და ბოლოს, შეიგნე, რომ მე და ჩემი და სულ სხვა გარემოში ვართ გაზრდილები, ვიდრე შენ.

სტენლი. გავიგეთ, ბატონო, და ნუ გაგივირეთ საქმე მაგ თქვენი აღზრდით. იმაზე რაღას იტყვი, ტყუილებით რომ გამოგვიქვდა ყურები? მაგრამ ტყუილს მოკლე ფეხები ასხია. გამომჟღავნა მაგისი ცუდლუტობანიც!

სტელა. როგორ თუ... ცუდლუტობანიც?

ს ტ ე ნ ლ ი. სწორედ ის, რასაც თავიდანვე ავუღე ალღო. ახლა კი ისეთი დამამტკიცებელი საბუთები ჩამივარდა ხელში სავსებით სარწმუნო წყაროებიდან — შევამოწმე კიდეც! (საბაზანედან ბლანშის ლილინი მოისმის). ახლა ისიც იცოდე, აბა, როგორ იკატუნებს თავს მიჩის წინაშე და მთლად აურია იმ დოცლაპიას გონება. იმანაც ირწმუნა, რომ ამ ჩვენს პეპელას მთელ ცხოვრებაში კოცნის მეტი არაფერი უნანავს! ჰა-ჰა! ნახა იმანაც არიფი!

ს ტ ე ლ ა. მაინც რა გითხრეს ან ვინ გითხრა?

ს ტ ე ნ ლ ი. ჩვენი ქარხნის მომმარაგებელი ეს რამდენიმე წელია ლორელში დაიარება და კარგად იცის მაგისი ასავალ-დასავალი. ისე, თურმე, ლორელში კაცს ვერ ნახავ, თავისი ხუთი თითივით რომ არ იცნობდეს მაგას. ისევე აქვს სახელი გავარდნილი, როგორც შეერთებული შტატების პრეზიდენტს, მაგრამ პატივისცემა კი არც ერთი პარტიისა არ დაუმსახურებია! ეს ჩვენი მომმარაგებელი ერთთავად სულ სასტუმრო „ფლამინგოში“ ჩერდება.

ბ ლ ა ნ შ ი. (მხიარულად ლილინებს).

ს ტ ე ლ ა. მერე რაო, რა შუაშია ეგ ფლამინგოა თუ რაღაც...

ს ტ ე ნ ლ ი. ეგეც იქ ჩამომხტარა, ბატონო.

ს ტ ე ლ ა. ჩემს დას თავისი სახლ-კარი ჰქონდა.

ს ტ ე ნ ლ ი. ეს მას შემდეგ მოხდა, რაც თავისი კარმიდამო, „ლამაზი ოცნება“ რომ ერქვა, წაიხელებიდან გამოეცალა. მაშინ კი იკადრა და „ფლამინგოში“ გადაბარგდა! ერთი მივარდნილი სასტუმროა, მაგრამ კარგი იმით არის, რომ იქ მდგომთა პირად ცხოვრებაში არავინ ეჩრება! რაღა ამბები არ ტრიალებს „ფლამინგოში“, მაგრამ ჩვენმა ტურფა ბანოვანმა მაინც სახტად დასტოვა სასტუმროს მესვეურნი და ისინიც ისე გაოგნებულნი დარჩნენ მაგის მაყურებელნი, რომ სთხოვეს ოთახის გასადები ჩაგვაბარეო და თანაც სამუდამოდ. ეს ამბავი ამ რამდენიმე კვირის წინ მოხდა და აბა, ახლა აქ დაგიკრა თავი.

ბ ლ ა ნ შ ი. (მღერის).

ს ტ ე ლ ა. რა საზოგადოარი სიცრუეა!

ს ტ ე ნ ლ ი. რაღა თქმა უნდა, დიდად ვერაფრად გეკაშნიკება ჩემი ნათქვამი. მაგან შენც აიგზვია თვალეში, მარტო მიჩს კი არა!

ს ტ ე ლ ა. ეგ ყველაფერი მტკნარი სიცრუეა! (ბლანშე მღერის)

ს ტ ე ნ ლ ი. რაც მე გითხარი, წყალი არ გაუვა, ნადი ამბავია! მაგრამ მაცალე, გავიდე ბოლოში. ამ ჩვენი ტურფას მთელი უბედურება ის არის, რომ ლორელში ისე ვერ გაშალა ფეხი, როგორც თვითონ ნებავდა. ყველამ წაღე გაუგო, რა ჩიტიც ბრძანდებოდა და ერთი-ორჯერ რომ ცნონდებოდნენ, მერე ზურგს უბრუნებდნენ. ეს კი გადადიოდა ხელიდან ხელში და არ ერიდებოდა არაფერს და არავის! მაგრამ ამისთანა კუროკინა ქალაქში განა რამე დაიმალება? მალე ყველას პირზე ეყერა მაგისი სახელი, რადგან მთელი ქალაქის მადლი მოიხსნა (სტელა შემკრთალი უკან იხეცს) ამ უკანასკნელი ორი წლის განმავლობაში კი მაგარ ბოზად მიჩნდა ყველას, და მაგარი კუკუც ჰქრეს იქიდან. სწორედ ამიტომ გამოგეცხადა აქ ამ ზაფხულს, გეგონება მეფის ასული გვეწვიაო, ისე გამოგვეტყლარქა — რადგან იქაურ ქალაქის თავს შემოუთვლია, მოგვეშვი, თუ ქალი ხარო. აბა! ბარემ ისიც იცოდე, რომ ლორელის გვერდით ჭარბს ნაწილი იდგა დაბანაკებული და

შენი დის სახლი ერთი იმ ადგილთაგანი გახლდა, სადაც ცხვირის შეყოფა ჭარბსკაცებს აკრძალული ჰქონდათ. (ბლანში ლილინებს.) ეგეც შენი დახვეწილი და განსაკუთრებული ბუნების ქალი. მაგრამ ჭერ სადა ხარ. მაგას ახლა აღარც სკოლაში მიესვლება! იქნებ გგონია საკუთარი ნებით ანდა დროებით მიატოვა სკოლა თავისი მოფუტქნული ნერვების გამო! ნურას უკაცრავად! ვერ მოგართევს! პანდურის კვრით გამოავდეს იმ სკოლიდან ისე, რომ არც კი აცდეს სასწავლო წლის დამთავრება! დიახ! თანაც რისთვის — აღარ იტყვი! ვილაც ჩვიდმეტი წლის ცინგლიან ლაწირაკს გადაეცემა თურმე! (ბლანში ლილინებს).

ს ტ ე ლ ა. თავბრუ მესხმის... აღარ შემძლია...

ს ტ ე ნ ლ ი. ბიჭის მამას ამბავი მიუყვია თუ არა, არც აცია, არც აცხელა, დაჰკრა ფეხი და მაშინვე სკოლის დირექტორთან გაჩნდა. ეჰ, ჭიკარო, ნეტავ ერთი იმ დროს იქ ვყოფილიყავ, ეს ჩვენი ქალბატონი რომ დაიბარეს და მაგრად გაჭორეს! ნეტავ ერთი და მენახა, რას იკატუნებდა თავს! ისინი კი, იცოცხლენ, სწვდნენ ქეროში და ესეც მიხვდა, რომ ორივე ფეხებით გაება! ურჩიეს აეკრა გულა-ნაბადი და ისეთ ადგილას გადაბრძანებულიყო, სადაც მისი ვინაობა თუ რაღაა არავინ უწყოდა. ჰოდა, შენ ხარ ჩემი ბატონი, ოფიციალური წესითა და რიგით დასძრეს იქიდან.

ბ ლ ა ნ შ ი (საბაზანეს კარი ოდნავ გაიღება და ბლანში პირსახოცწაქრულ თავს გამოყოფს) სტელა!

ს ტ ე ლ ა. (უილაჯოდ) რა იყო, ბლანშე?

ბ ლ ა ნ შ ი. ერთი პირსახოცი კიდეც მომაწოდეს, თმა შევიმშრალე.

ს ტ ე ნ ლ ი. (სამზარეულოდან) მერედა, ოდესმე დადგება საშველი თქვენს ბანოხას?

ბ ლ ა ნ შ ი. არც ისე დიდხანს დაგჭირდებათ ლოღინი, თქვენ რომ გგონიათ... ოღონდ ცოტა მოთმინება იქონიეთ!

ს ტ ე ნ ლ ი. მე კი მოვითმენ, მაგრამ ჰაჰები აღარ მაცლიან.

(ბლანში კარს მიიჭახუნებს. სტენლი როყოფდ ხარხარებს. სტელა აღქქარებლად შებრუნდება სამზარეულოში).

ს ტ ე ნ ლ ი. აბა, რას იტყვი?

ს ტ ე ლ ა. ის თქვენი მომმარაგებელი ერთი ნაძირალა და დამაპალი ვილაც ყოფილა, ასე რომ წაუგდია ენა. ჩემს დას სჭირდა ზოგი ისეთი თვისება, მე რომ ვერ მოვუწონებ და ოჯახშიც თავსატეხს გვიჩენდა. ცოტა ისეთი იყო... წაითავქარიანებდა...

ს ტ ე ნ ლ ი. წაითავქარიანებდა, არა?

ს ტ ე ლ ა. მაგრამ ყმაწვილქალობაში, ჭერ სულ ბავშვი რომ იყო, ისეთი განსაცდელი დაატყდა თავს, რამაც მთლად გაუნადგურა, თუკი რამ ოცნება ჰქონდა!

ს ტ ე ნ ლ ი. განსაცდელი არა, ის არ გინდა...

ს ტ ე ლ ა. მის გათხოვებაზე ვამბობ. თვითონაც ხომ სულ გოგო იყო, როცა იმ ცხვირმოუხოცელ ბიჭს გაპყვა! ის ბიჭი ლექსებს წერდა. გასაოცარი სილამაზის ჰაბუკი იყო. მე მგონი ბლანშს იგი კი არ უყვარდა, აღმერთებდა კიდეც და ლამის მის ნატერფალსაც კოცნიდა. მთლად ჰკუა ჰქონდა დაკარგული და ადამიანისათვის მიუწვდომელ სრულქმნილ არსებად მიჩნდა! მერე კი გაიგო, რომ...

ს ტ ე ნ ლ ი. რა? რა გაიგო?

ს ტ ე ლ ა. ერთი სიტყვით, ამ მომხიბლავი და ნიჭიერი ყმაწვილის ნაცვლად ხელში გადაგვარებული არ-

სება ზერა. ეს არ უთქვამს, ხომ, იმ ზენს მომმარაგებელს?

(სტენლა მიუახლოვდება სტელას და მხრებზე ხელს დააწყობს ნაზად. სტელა მსუბუქად გაეცლება და ანგარიშმიუცემლად შეუღება წვრილი ვარდისფერი სათლები ჩარქობას ტორტში).

სტენლი. რამდენი სათლის ჩარქობას აპირებ მაგ ტორტში?

სტელა. გავჩერდები ოცდახუთზე.

სტენლი. სტუმრებს ელით ვისმე?

სტელა. მიჩი გვყავს დაპატივებული ტორტზე და ნაყინზე.

სტენლი. მიჩის იმედი ამაღამ ნუ გექნებათ.

სტელა. (შეჩერდება სათლით ხელში და ნელა გახედავს სტენლის) რატომ? ეგ რაღას ნიშნავს?

სტენლი. მიჩი ძმასავით არის ჩემთვის. ჰოდა, აბა, როგორ უნდა შემეხედა მისთვის თვალებში, თუ...

სტელა. სტენლი კოვალსკი, ზენ მას... ზენ მას ყველაფერი უამბევ..

სტენლი. მართალი ბრძანებაა, ზენ ნუ მომიკვდები, ყველაფერი ვუამბე! სინდისის ქენჯნა გამათავებდა მთელ ცხოვრებაში, ყოველივე ამის მცოდნეს ჩემი საუკეთესო მეგობარი რომ არ გამეფრთხილებინა და ხაფანგში კისრის გასაყოფად გამემეტებინა!

სტელა. და მიჩმა მასზე ხელი აიღო?

(ბლანში ხმამაღლა მღერის, მისი ხმა ზარივით რეკავს)

სტენლი. არა მგონია აუცილებლად აგრე მომხდარიყოს, მაგრამ ცოდნით კი იცის, რასთანაცა აქვს საქმე! მორჩა და გათავდა!

სტელა. სტენლი, ბლანში კი ეგონა, რომ... მიჩი ითხოვდა მას.. მეც მაგის იმედი მქონდა.

სტენლი. არა, არ ითხოვს. შეიძლება ჰქონდა კიდევ გუნებაში ეგეთი რაღაც, მაგრამ ახლა აღარ იცის რებს თავდაყირა გადაეშავს ურჩხულებით სავსე მორევში — არა-მეთქი! (წამოდგება) ბლანში! ეი, ბლანში! შემოიშვებოთ თუ არა ბოლოს და ბოლოს მაგ ჩემს აბა-ჯანაში? (წამიერი დუმილი).

ბლანში. კი, ბატონო, მობრძანდით... მხოლოდ ერთი წუთი მადროვეთ, ტანი შევიშრალო.

სტელა. მაშ, აღარც მასწავლებლად მიიღებენ სადმე? აბა, რა ქნას, როგორ მოიქცეს?

სტენლი. ეგ ჩვენთან სამშაბათამდე დარჩება მხოლოდ. ხომ ასე დავთქვით, გახსოვს? ჰოდა, ნაღდი რომ ყოფილიყო, მე თავად ავუღე ბილეთი. ავტობუსის ბილეთი!

სტელა. ჭერ ერთი, ბლანში ავტობუსით არ ინდო-მებს წასვლას...

სტენლი. წავა-მეთქი! მოვრჩით. კრინტი აღარ დასძრა. სამშაბათს გაიხაფრება აქედან!

(ბლანში მღერის).

სტენლი. ეი, მოლაღურო! გალობად არ გადაიქცა! გამოეტიე მანდიდან!

(სააბაჯანო ოთახის კარი უცხად გაიღება და ბლანში სიცილ-კისკისით შემოფრთხილდება, მაგრამ როდესაც სტენლის გვერდით ჩაუვლის, სახეზე შიში გადაჰყრავს, დამფრთხალი იყურება, სტენლი კი ზედაც არ უყურებს მას, შედის სააბაჯანოში და კარს მიიჭახუნებს).

ბლანში. (თმის ჯაგრისს წაეტიანება) აჰ, რა ჯობია ცხელ აბაჯანაში ჯდომას, ისე გავხალისდი... (მის ხელ-

ში სოდიანი ვისკის ჭიქა აწვრილდება) ცხელი აბაჯანა და კარგად ჩაციებული სახმელი სიცოცხლის ხალისს მაგვრის ყოველთვის! (ფარდების იქიდან სტელას გამოხედავს და თმის ვარცხნას თავს ანებებს) რაღაც მოხდა! რა მოხდა, სტელა!

სტელა. (უცხად გატრიალდება) არა, სრულიად არაფერი, ბლანში, რა უნდა მომხდარიყო...

ბლანში. არა, სცრუობ! ნამდვილად რაღაც მოხდა! (შეშინებული შესცქერის სტელას, რომელსაც თავი ისე უჭირავს, თითქოს მაგიდის გაწყობით იყოს გართული. შორიდან მოისმის პიანინოს შმაგი პასაჟი, რომელიც თითქოს რაღაცას შეასკდო, ისე იმსხვრევა დისონანსებად).

მერვე სურათი

ორმოცდახუთი წუთის შემდეგ

დაბადების დღისათვის გაწყობილ მაგიდას სამნი უსხედან. ნადიმი დასასრულს უახლოვდება. სტენლი დაღვრემილი გამოიყურება, სტელა კი შეცბუნებულია და მოწყენილი.

ბლანში სახეზე დაძაბული, ნაძალადევი ღიმილი შეხმობია. მაგიდასთან მეოთხე ადგილიც არის გამზადებული, მაგრამ იგი ცარიელია.

ბლანში (უცხად) რაიმე სასაცილო ამბავი მაინც მოგეთხროთ ჩვენთვის, სტენლი! იქნებ როგორმე გავაცინოთ. ვერ გამოიგია, რა დავგმართათ, რა ყველას თავპირი ჩამოგვტირის. გვიამბეთ რაიმე სასაცილო, სტენლი, იქნებ როგორმე ეს ნაღველი გავფანტოთ, ა?

სტენლი. მე ისეთი ანეკდოტები საიდან მეცოდრება, თქვენს დახვეწილ გემოვნებას რომ ეკადრებოდეს.

ბლანში. მაშ, მოდი, მე გაიმბობთ.

სტელა. მართლა, ბლანში, ზენ გვიამბე! შენებურად დასცხე!

ბლანში. მაინც რა გაიმბობთ... დაიცა, ერთი გავისხნო. ჰო... ძალიან მომწონს ანეკდოტები თუთიყუშებზე! თქვენ რას იტყვით? მოკლედ ასე: ერთ შინაბერას თუთიყუში ჰყავდა, მაგარი უწმანური გინება იცოდა. ისეთებს წამოიხსროდა, რომ მისტერ კოვალსკისაც კი გაახუნებდა!

სტენლი. ბიკოს!

ბლანში. ერთადერთი საშუალება ამ თუთიყუშის მოთვინიერებისა იყო ის, რომ გალიას რაიმე ნაჭერს გადააფარდენდნ ხოლმე, იმ საბრალო თუთიყუშსაც ეგონა დაღამდაო და ძილს მისცემდა ხოლმე თავს. ერთხელაც, დილაადრიან, შინაბერამ გალიას საფარველი გადააძრო და სწორედ ამ დროს მის კარებს მოადგა ვინ... როგორ ფიქრობ? მღვდელი! შინაბერა უმაღლესი გალიას მივარდა, გალიას ისევ გადააფარა ნაჭერი და მღვდელს კარი გაუღო. ზის საწყალი თუთიყუში გახსული, ხმას არ იღებს, მაგრამ როგორც კი შინაბერამ მღვდელს ჰკითხა, შაჰრის რამდენი ნატეხი ჩაგიდო ყავაშიო, თუთიყუშმა ვეღარ მოითმინა და (დასტვენს), თან დაუმატა, დალაზვროს ეშმაკმა, ეს რა მოკლე დღე იყოვო! (უკან გადაადგება თავს და იცინის. სტენლი ყურადღებას არ აქცევს ანეკდოტს, მაგიდაზე გადაიხრება, ჩანგლით ტორტის უკანასკნელ ნაჭერს გადასწე-

დება და მაღიანად შეეცევა, თან ხელებით უჭირავს იგი).

ბლანში. ეტყობა, მისტერ კოვალსკის მინცა და მინც არ მოსწონებია ჩემი ანეკდოტი.

სტელა. მისტერ კოვალსკი საკუთარმა ღორმუცე-ლობამ გაიტაცა და სხვას ვეღარაფერს ამჩნევს.

სტენლი. ზუსტად მასეა, ჩემო სულგო.

სტელა. ერთი შენს სახეზე და ხელებზეც დაიხედე. რას გიგავს, წადი დაიბანე და მაგიდის ალაგებაში მომეხმარე.

სტენლი. (თევზს იატაკზე მოისვრის) აი, როგორი ალაგება ვიცი მე! (სტელას მკლავში სტაცებს ხელს) თავი გაანებე მიქარვას და მეტი აღარ გამიბედო ეს ღორმუცელო, ეს პოლონელიო, საწოლადიო, ვულგარული თუ ბინძურიო! ენაზე სულ ეგ გაკერია და ეს შენი დაც შენს ფეხის ხმას არის აყოლილი! მინც რა გგონიათ, თავად თქვენ ვინ მყავხართ? ერთი ამ დედოფლებს დამიხედეთ! არ გახსოვთ, რა თქვა ჰიუ ლონგმა — „ყოველი კაცი მეფეაო“! და მეც მეფე ვარ, აქაურობის ბატონ-პატრონი, და არ დაგავიწყდეთ! (ფინჯანს თავის თევზიანად იატაკზე დაანარცხებს) აჰა, მე ჩემი უყვე ავალაგე! თუ გინდათ, თქვენსასაც ავი-ლაგებთ! (სტელა უხმოდ ატირდება. სტენლი აივანზე გადის მდიდური ნაბიჯით და სიგარეტს უკიდებს).

ბლანში. რა მოხდა აქ, ვიდრე მე ტანს ვიბანდი? რას გეუბნებოდა ეგ, სტელა?

სტელა. არაფერს! არაფერს! არაფერს!

ბლანში. ალბათ ჩემზე და მიჩნე ლაპარაკით შე-გაკლა ხელში! შენ იცი, რატომაც არ მოვიდა მიჩი, მაგრამ ალბათ არ მეტყვი! (სტელა სასოწარკვეთილად იქნევს თავს) მე დავურეკავ.

სტელა. მე შენს ადგილზე არ დავურეკავდი. ბლანში.

ბლანში. კი, მაგრამ, ხომ შეიძლება მინდოდეს გავიგო ვინმესგან რა ხდება ჩემს თავს? (შევარდება საწოლ ოთახში და ტელეფონს ეცემა. სტელა აივანზე გადის და საყვედურით შესცქერის ქმარს. სტენლი რა-ღაცას ჩაიბურტყუნებს და ზურგს შეაქცევს).

ბლანში (ტელეფონში) ალო... სოხოვო, თუ შე-იძლება, მისტერ მიჩელს... ოჰ... თუ ნებას მომცემთ, ჩემს ნომერს დაგიტოვებთ. მაგნოლია, ოთხმოცდაათი ორმოცდაშვიდი, და გადაეცით, რომ ძალზე საკირო საქმეზე ვურეკავ...

დიახ, დიახ, ფრიად დიდმნიშვნელოვან საქმეზე... გამაღობთ. (ტელეფონთან დაყოვნდება, თან დაბნეუ-ლი, შემკრთალი გამოიყურება).

სტენლი. (ნელა შემოტრიალდება ცოლისკენ და ტლანქად შემოხვევს ხელებს) სტელ, ყველაფერი კარ-გად იქნება, ეგ რომ აქედან წავა და შენ კიდევ შვილს გაუ. მე და შენ ისევე კარგად ვიქნებით, როგორც უწინ ვიყავით. გახსოვს, რა კარგად ვიყავით შეხმა-ტკილებულები? ან რა დამეები გავვიტარებია? ღმერ-თო, რას გავიხარებთ ღამლამობით, ჩვენებურად რომ შევუბერავთ და რა ცაცხლს დავანთებთ, როცა გვე-ცოდინება, რომ ფარდებს უკან არავითარი დაიცო არ არის დამალული, რომ ესმოდეს ჩვენი რიარია!

სტელა. შევიდეთ. (ბრუნდება სამზარეულოში და შეუდგება თეთრ ტორტში ჩარკობილი სანთლების ან-თებს) ბლანში!

ბლანში. რა იყო, სტელ. (საწოლი ოთახიდან გა-მოდის და მიდის მაგიდასთან სამზარეულოში) ოჰ, ეს

ლამაზი, კობა, პაწია სანთლები! ნუ დასწავ, სტელა მაგათ!

სტელა. მაშ რა ვქნა? (სტენლი შემობრუნდება).

ბლანში. შეინახე და ბავშვის დაბადების დღეებ-ში გამოადგება. დაე, ამ სანთლებით სხივმოხილი იუოს მთელი მისი ცხოვრება და თვალბიც სანთლების და-რად ჰქონდეს აგწნებული, ვითარცა ორი ლურჯი სინა-თლე ამ თეთრ ნამცხვარზე აკაშკაშებული!

სტენლი. დასწყევლოს ღმერთმა, ეს რა სიცხე გაშაქვს ორთქლს სააბაზანედან.

ბლანში. აკი სამჯერ მოგიხადეთ ბოდში. თქვენ, სრულიად ხალა პოლონელმა, რომელსაც ნერვები სა-ერთოდ არ გაჩნია, რასაკვირველია, არ იცით თუ რას ნიშნავს ნერვული აგწნება!

სტენლი. მე პოლონელი არ გახლავარო! პოლო-ნელები ეწოდება პოლონეთიდან გამოსულ ხალხს. მე კი ერთ-ერთი იმ ასპროცენტისანი ამერიკელია ვარ, რომელიც დაიბადა და გაიზარდა დედაქალაქის უღადეს ქვეყანაში, და დიდად ვამაუბ კიდევ ამით, ისე რომ, მეტი აღარ შეცდეთ და პოლონელობა არ დამწამოთ.

(ტელეფონი რეკავს. ბლანში უცბად წამოდგება).

ბლანში. ეგ, ალბათ, ჩემთან არის, დარწმუნებუ-ლი ვარ.

სტენლი. მე კი არა ვარ დარწმუნებული. იჩქით მანდ. (ზანტად მიემართება ტელეფონისკენ) ალო... გა-უმარჯოს, რასა იქ, მაქ. (მიეყრდნობა კედელს, თან აგ-დებულად გამოსცქერის ბლანში. ბლანში შემინებული გამომეტყველებით ჩაეშვება სავარძელში. სტელა წინ გადმოიხრება და მხარზე დაადებს ხელს).

ბლანში. აიღე ხელი, სტელა, რა დაგემართა? რად მიყურებ ეგრე შემხრალე თვალით?

სტენლი. (ყვირის) გაჩუმდით-მეთქი! აქ ერთი ტარაბუცა დედაკაცი ჩამოგვეთესლა, ტვინი აქვს წაღე-ბული. მიდი, მაქ, შენ შენი. რაო? რაილისთან? არა, რაილისთან თამაში არ მინდა. ჭერჯერობით ხომ ვარ გუნდის კაპიტანი? ჰოდა, თუ ეგრეა, ან ვესტ საიდში გავგაორებ ბურთს ან გალაში, მორჩა და გათავდა, მაქ. აბა, კარგად იყავი! (ჩამოკიდებს ყურმილს და მა-გიდას მიუბრუნდება). ჩემო დაიყო ბლანში, დაბადების დღისათვის ერთი პატარა საჩუქარი მოგართვი.

ბლანში. რას მეუბნებით, სტენლი, ნუთუ მართ-ლა? მაგას კი ნამდვილად არ ველოდი. მინც რა საჩუ-ქარია, ა, აღარ მეტყვი? (სტენლი პაწია კონვერტს გა-უწოდებს) ეგ ჩემთვის არის?

სტენლი. დიახ. და იმედი მაქვს, სიამოვნებასაც მოგანიჭებთ!

ბლანში. ეს... ეს... ეს ხომ...

სტენლი. ბილეთია! ღორელამდე! ავტობუსზე! სამშაბათისთვის! (ბლანში გაღიმებას ცდილობს, მერე გაცინებასაც ლამობს, მაგრამ ამაოდ. წამოხრება და მე-ორე ოთახში შერბის. ყელზე ხელს იტაცებს და აბაზა-ნაში შევარდება. ისმის როგორ ახველებს და თან ხმა უწყდება) კარგი, რაღა!

სტელა. ეგ რამ გაგაქეთებინა...

სტენლი. მაგან რამდენი რამე მკადრა, ის აღარა-ფერი?

სტელა. ასე დაუნდობლად როგორ უნდა მოექცე მისებრ მარტოსულ ადამიანს.

სტენლი. დიდი ფაქიზი ვინმე გყავს.

სტელა. დიახაც. ყოველ შემთხვევაში, იყო. შენ ეგ აღრე არ გცნობია. მასზე უფრო სათუთსა და თანაც

ხანდო აღამიანს სხვას ვერ ნახავდი. მაგრამ შენაირებმა დაწილეს და გაათხიზრეს, საკუთარი სახე აღარ შეარჩინეს მაგ უბედურს. (სტენლი საწოლ ოთახში შედის, პერანგს გადაიძრობს და იცვამს ბრჭყვინავი აბრეშუმის ბლუზს, ბურთის სათამაშოდ. სტელა უკან აედევნება) და ახლა გინდა წახვიდე და ბურთი ითამაშო? სტენლი. ვითომ რა დამიშლის?

სტელა. ნურას უკაცრავად, აქედან ფეხს ვერ გააღვამ (პერანგში სტაცებს ხელს). მითხარი, რატომ არ ეშვები მაგ ქალს, რა დაგიშავა?

სტენლი. მე არავის არაფერს არ ვუშავებ, ხელი გამიშვი, დაიხევა.

სტელა. არა, უნდა მითხრა, რას გადაეციდე, გესმის თუ არა, რა გინდა მისგან?

სტენლი. მე და შენ რომ ერთმანეთს პირველად შევხვდით, შენ მე მდაბიოდ მიმიჩნიე. შენ მე მაშინ აი ეს ფოტოსურათები მაჩვენე, თქვენი დიდი, სვეტებიანი სახლის სურათი. მე შენ იმ სასახლიდან ჩამოგატარიე და ძალიანაც გემა, როცა ცხოვრება ათასფრად აგირივდებოდა! (სტენლი ტანზე ირგებს პერანგს და ვერ ამჩნევს სტელას რეაქციას) აბა, განა ბედის დასამდური რამე გვკირდა, და ერთმანეთს რამეს ვერჩოდით? ვიდრე ეგ არ ჩამოეთრა აქ. თავისი საკადრისი და მოსაწონი აქ ვერაფერი და ვერავინ ნახა. მეც ისე ამითვალისწინე, თითქოს ერთი მაიმუნი ვიყო. (უცბად შეამჩნევს რა დღეშიც არის სტელა) ეი, რა დაგემართა, სტელ? (მიიჭრება მასთან).

სტელა. (წყნარი ხმით) წამიყვანე საავადმყოფოში. (სტენლი მხარში შეუღდება, ხელმოხვეული გაჰყავს, თან რაღაცას ეჩურჩულებს).

ბლანში. (მღერის წყნარად და ნაღვლიანად).

მეცხრე სურათი

ხანგამოშვებით იმავე საღამოს. ბლანში ზის დაძაბული, წელში მოხრილი, საწოლ ოთახში, სავარძელში, ტანთ ღია წითელი ატლასის ხალათი აცვია. გვერდით მოდგმულ მაგიდაზე ვისკის ბოთლი და ჭიქა უდგას. ისმის ვარშაიანკას გამაღებელი რიტმი. ქუჩის კუთხიდან გამოჩნდება მიჩი. სამუშაო ტანსაცმელი აცვია, ლურჯი ბამბის ქსოვილის პერანგი და შარვალი, გაუპარსავია. კიბის საფეხურებს აივლის და ზარს რეკავს.

ბლანში. (შეკრთება) ვინ არის მანდ?

მიჩი. მე. მიჩი. (პოლკას ხმა შეწყდება).

ბლანში. მიჩი! ახლავ, ამ წუთას. (აქეთ-იქით მიიწევს თავგზაბანეული, ბოთლს განჯინაში მალავს, სარკესთან დაიხრება, სახეზე ოდეკოლონს შეისხურებს უცბად და პუდრს წაიცხებს. იგი ისეა აგზნებული, რომ მისი სუნთქვაც კი ისმის ამ მიწვევებ-მოწყვეტებაში. ბოლოს კარგბოან მიიჭრება და მიჩის შემოღუშვებს) მიჩი! — კაცმა რომ თქვას, არც კი უნდა შემომეშვით მას შემდეგ, ასე რომ მომეჩეცით ამ საღამოს! მაშაყვას რომ არ ეყადრება! მაგრამ დავესხნათ, რაც იყო, იყო, კეთილი იყოს შენი მობრძანება, ძვირფასო (ტყჩებს მიუშვებს. მიჩი თითქოს ვერც ამჩნევს ამას, გვერდით ჩაუვლის და ოთახში შედის. ბლანში შეშინებული გაჟოლვებს თვალს, ზოდესაც იგი საწოლ ოთახში შეაბიჯებს). ღმერთო ჩემო, აი, მყინვარიც ამას ჰქვია! ნეტავ

ასე უშნოდ რამ მორთო! არც წვერი გაგიპარსავთ! ასეთი უდიერება მანდილოსნის მიმართ! მე მაინც მიპატიებია. მიპატიებია, რადგან თქვენი დანახვით გულზე მომეშვა. (ბლანში უხერხულად ჩაახველებს, როცა მიჩი საწოლზე გაიშლართება და სივარცტს მოუკიდებს). როგორ არის დედათქვენი? აწუხებს რამე?

მიჩი. ვითომ რატომ უნდა აწუხებდეს?

ბლანში. აჰ... ისევ ის ჰანგები.

მიჩი. რა ჰანგებია?

ბლანში. ვარშაიანკა! პოლკა, რომელსაც უკრავდნენ მაშინ, როდესაც აღამა... მოითმინეთ! (შორიდან რევოლვერის სროლის ხმა ისმის. ბლანში თითქოს გულზე მოეშვა) აჰ, აგერ, სროლის ხმა! მის მერე კი მუსიკა ყოველთვის წყდება (პოლკა თანდათან მიწყდება). ჰო, აგერ, შეწყდა კიდევ. ოჰ, სხვათა შორის, ბოდიშს მაქვს მოსახდელი, ასე ჩაუტყველი რომ დაგვდიო. მაგრამ, კაცმა რომ თქვას, მე ხომ თქვენზე ხელი თითქმის ჩაქნეული მქონდა. ხომ არ დავავიწყდათ, რომ ვახშამზე ხართ დაპატიუებული?

მიჩი. მე თქვენს ნახვას აღარ ვაპირებდი.

ბლანში. ერთი წუთით... თქვენ ისე სიტყვაძვირობთ, რომ როცა რამეს ამბობთ, არ მინდა თუნდაც ერთი მარცვალი გამომჩინოს... რას ვეძებდი აქ? ჰო.. სასმელს! ჩვენ ამ საღამოს ისეთი ამბავი გვქონდა აქ, რომ მე მგონი მართლაც დავარგე გავნება! (თითქმის შემთხვევით მიაგნო ბოთლს. მიჩი ფეხებს საწოლზე შეაწყობს და ბლანში აგდებულად გამოსცქერის) აგერ, რაღაცას მივაგენი... ეს ნამეტანი შინაურულად გაგიშლიათ ფეხი! ნეტავ რა უნდა იყოს ეს?

მიჩი. თუ არ იცით, მაშ სტენლისა ყოფილა და ეგ არის.

ბლანში. ჩამოიღეთ ფეხი საწოლიდან. ვერ ხედავთ, რა ფაქიზი საფარია? თქვენისთანა ვაჟკაცები, რა თქმა უნდა; აინლშაიც არ ავლებთ ამისთანა რაღაცეებს. მე კი ლამის წელში გავწყვი, რაც აქა ვარ, აქაურობის მოწესრიგებაში.

მიჩი. სულ თქვენი ნახელავია, მაშ?

ბლანში. ხომ გინახავთ, რას ჰგავდა აქაურობა ჩემს ჩაოსვლამდე. აბა, ახლა შეხედეთ! როგორ გაკოხტავდა ეს ოთახი! ნეტავ ამას რას ურევვენ? უმმმ, რა გემრიელია, რა ტკბილია! აჰ, ეს ხომ ლიქიორია, როგორ ვერ მივხვდი! დიას, დიას, სწორედ ლიქიორია! (მიჩი რაღაცას წაიხურტყუნებს) თქვენ იქნებ არც კი მოგეწონოთ, მაგრამ მაინც გასინჯეთ, იქნებ გესიამოვნოთ.

მიჩი. არ მინდა-მეთქი მისი არც ლიქიორი და არც არაფერი. თქვენც მოეშვით მაგ სასმელს. ეგ სულ იმას გაიძახის, რომ თქვენ ატეხილ კატასავით სვლევადით მის სასმელს მთელი ზაფხულის განმავლობაში.

ბლანში. გადასარევი ამბავია მისგან მაგის თქმა და გადასარევია ისიც, რომ თქვენც იმეორებთ მაგ სისულელეს! მე კი ისე ვერ დავიმდაბლებ თავს, რომ მაგისთანა უტიფარი ცილისწამებას პასუხი ვაღიროს!

მიჩი. (წამოდგება) რამ ჩაახელა აქაურობა.

ბლანში. მე მიყვარს ასე ჩახნელება. სიბნელე მუდამ შვებას მანიჭებს.

მიჩი. მგონი სინათლეზე არც არასოდეს მინახავხართ (ბლანში თავშეკავებულად იჯინის). მართალს გეუბნებით.

ბლანში. მერედა, ვისი ბრალია?

მიჩი. რამდენჯერ გთხოვეთ გამოგესიერნათ კვირა-

დღეს ჩემთან ერთად, მაგრამ ექვს საათამდე კაცი აღ-
გილიდან ვერ დაგძრავთ. შემდეგ კი საღაც არ უნდა
მიხვიდე, სინათლე ნაკლებია.

ბლანში. მაგ სიტყვებში რაღაც ბნელი აზრია ჩაქ-
სოვლი, მაგრამ ვერ მივხვდარვარ და რა ვქნა.

მიჩი. მე მხოლოდ იმის თქმა მინდოდა, რომ დღე-
დღე ვერ შემთვალერებინათ, როგორც საჭიროა.
ახლა მაინც ავანთოთ შუქი, ბლანში.

ბლანში (შეშინებული) შუქი? რა შუქი? რისთ-
ვის?

მიჩი. აი, თუნდაც ეს, ქალაქი რომ ჩამოუფარე-
ბიათ (ჩამოგლეჯს ქალაქის აბაჟურს ნათურას. ბლან-
ში შიშით შეჰკივლებს).

ბლანში. ეგ რა ჰქენით?

მიჩი. რა და ის, რომ გული ვიჭერო თქვენი ყუ-
რებით!

ბლანში. ჩემს შეურაცხყოფელს ხომ არაფერს
ჩაიდნო?

მიჩი. არა, ეგ საკითხისადმი რეალისტური მიდგო-
მაა.

ბლანში. არ გამაგონოთ რელიგიაში. მე ჯადოქრო-
ბა უფრო მწამს! (მიჩი იცინის) დიახ, დიახ, ჯადოქრო-
ბა! მე სულ იმის ცდაში ვარ, ხალხი ვაზიარო ჯადოქ-
რობას და საგნები ისეთად მოვაჩვენო, როგორებიც
ისინი სინამდვილეში არ არიან. მე მათ ქვეშაობაზე
კი არ ველაპარაკებო, არამედ იმაზე, რაც ქვეშაობაზე
უნდა იყოს. და თუ ეს დანაშაულია, დაე, დავისაჯო ამ
დანაშაულისათვის! ნუ ანთებთ-მეთქი შუქს (მიჩი კე-
დელთან მიდის, სინათლეს ჩართავს და ბლანში მია-
ჩერდება. ბლანში შეჰკივლებს და სახეზე ხელებს აი-
ფარებს. მიჩი კვლავ გამორთავს შუქს).

მიჩი. (დინჯად და გესლიანად) მე იმას კი არ ვდა-
რლობ, რომ უფრო მეტი ხნისა ხართ, ვიდრე მე მე-
გონა. არა, მაგრამ, დანარჩენი კი... რა თქმა უნდა, ვი-
ცოდია, რომ თქვენზე მეტი წლის გოგო აღარ იყავით, მაგ-
რამ იმდენად ბრიყვი კი გამოვდექი, რომ თქვენი გულ-
წრფელობისა მეჭერა.

ბლანში. მერე, ვინ გითხრათ, რომ გულწრფელი
არ ვიყავი? ჩემმა სანუკვარმა სიემ, არა? და თქვენც
ადექით და დაუჯერეთ, ხომ?

მიჩი. ჭერ მატყუარობა დავწამე, მაგრამ მერე კი
მდგომარეობას ჩავუყვარი. ჭერ ჩვენს მომმარაგებელს
დავეკითებ, რადგან მალ-მალე დაიარება ლორელში.
მერე კი საქალაქთაშორისოთი პირდაპირ დავუკავშირ-
დი იმ ვაჭრუკანას.

ბლანში. ვინ ვაჭრუკანას?

მიჩი. კიფიბერს.

ბლანში. ლორელელ ვაჭარ კიფიბერს? კი, ვიც-
ნობ, როგორ არა... ჩემზე კორობის მეტს არაფერს
აკეთებდა, მაგრამ, ბოლოს ჭკუა ვასწავლე და ახლა
შურს იმიტად ძიობს, რომ რასაც უნდა, იმას იგონებს
და თხზავს ჩემზე.

მიჩი. სამი კაცი, კიფიბერი, სტენლი და შოუ
ადასტურებენ მაგ ჭორებს!

ბლანში. იყო და არა იყო რა, ღვთის უკეთესი რა
იქნებოდა, სამი კაცი გარეული, შიგ რაღაცა ჩარეული.

მიჩი. იქნებ არც ის არის სიმართლე, რომ თქვენ
სასტუმრო „ფლამინგოში“ იყავით გაჩერებული?

ბლანში. „ფლამინგოში“ არა! იმ სასტუმროს ტა-

რანტული ერქვა! მე გაჩერებული ვიყავი სასტუმროში,
რომელსაც ერქვა „ტარანტულის ცაცები“.

მიჩი. (შეცბუნებული) ტარანტული?

ბლანში. დიახ, ერთი უშველელი, დიდი ობობა
გახლავთ! სწორედ იქ ვიტყუებდი ყველას. ვინც კი
მიჯანში მყავდა ამოღებული. (კვლავ დაისხამს სასმელს)
დიახ, ბატონო, ვიღას აღარ გავკარებია. აღანის სიკ-
ვდილის შემდეგ მეგონა მხოლოდ უცნობი, ახალ-ახა-
ლი, შემთხვევით გაცნობილი ხალხის მოფერება თუ
დამიამებდა ამ მკვდარ გულს. ეს ალბათ პანიკა იყო,
შიშის ზარი, მე რომ არ მაყენებდა და მეც ხან ვის გა-
დავწყდებოდი, ხან ვის, ოღონდ სადმე საყრდენი მე-
პოვა რაიმე, ხან სად ამოვყოფდი თავს, ხან სად, ვინღა
დაგიდედათ ვინაობასა და სადაურობას. ბოლოს ისიც
კი მოხდა, რომ ერთ ჩვიდმეტი წლის ყრმასაც გადამყა-
რა ცხოვრებამ და... მაშინ ვიღაც მავანმა აიღო და მოს-
წერა ჩვენი სკოლის დირექტორს... „ეს ქალი მორალუ-
რად არ შეიფერება თავის წოდებას“ (თავს უკან გა-
დაიგდებს ისტერიული სიცილით, რაც ქვითინს უფრო
ჰგავს, შემდეგ სუნთქვაშეკრული იმეორებს უკანასკ-
ნელ ფრზას, სევამს) მართალია? დიახ, ალბათ არ ვი-
ყავი შესაფერი როგორღაც... რაღაცენიარა... მეც ავ-
დექი და აქეთ გამოვწვი. სხვა გზა არ გამაჩნდა. ფეხ-
ქვეშ ნიადაგი გამომეცალა. იცით კი, რას ნიშნავს, რო-
ცა ადამიანს ნიადაგი გამოეცლება? ახალგაზრდობაც
ცხოვრების ქარტახილმა გამომწერა და... აგერ, თქვენ
შეგზავდით. აკი თქვენ თვითონვე მეუბნებოდით, მეგო-
ბარი მჭირდებაო. ჰოდა, მეც მჭირდება ვიღაც. მე
ღმერთს მადლობას ვწირავდი იმისათვის, რომ თქვენს
თავი მომივლინა, იმისათვის, რომ კეთილად მექცეო-
დით, თითქმის ჩემს წინ აღმართული ყრუ კლდეში ნაპ-
არლი გაჩნდა, სადაც თავის შეფარება შემეძლო! მაგ-
რამ, როგორც ვატყობ, მეტი მომივიდა, ძალიან ბევრი
ვინდომე ცხოვრებისაგან! კიფიბერმა, სტენლიმ და
შოუმ არ დაინდეს ეს ხელიდან წასული დედაკაცი და
საქვეყნოდ მოსჭრეს თავი. (ჩამოვარდება სიჩუმე. მიჩი
სახტად დარჩენილი შესცქერის მას).

მიჩი. მაშ, მატყუებდით თურმე, ბლანში.

ბლანში. მე თქვენ არ მომიტყუებინათ.

მიჩი. როგორ არა, თავიდან ბოლომდე სიცრუე იყო
ყველაფერი.

ბლანში. არასოდეს, აი აქ, შიგნით, ჩემს გულში,
არასოდეს მომიტყუებინათ.

(კუთხიდან გამოდის ყვავილების გამყიდველი უსი-
ნათლო მექსიკელი ქალი, შევშალშემოხვეული.
ხელში უჭირავს სხვადასხვა ფერის თუნუქის ყვავილე-
ბის თაიგულები, მისი ხმა ძლივს ისმის. თვითონაც
ბუნდოვნად მოჩანს შენობის მიღმა აღმართული).

მექსიკელი ქალი. ყვავილები, ყვავილები მი-
ცვალეზულთათვის.

ბლანში. ჰა? აჰ. ვიღაც იძახის გარეთ... (კარების-
კენ გაემართება, გამოაღებს და მექსიკელ ქალს შეაი-
ქვრდება).

მექსიკელი ქალი (კარზე მომდგარი, ყვავი-
ლებს გამოუწვდის ბლანშს) ყვავილები. ყვავილები მი-
ცვალეზულთათვის.

ბლანში. (დამფრთხალი) არა, არა! ჭერ არა! ჭერ
არა! (უკანვე შევარდება ოთახში და კარს მიაჯახუნებს).

მექსიკელი ქალი (გაბრუნდება და ქუჩას გა-
უყვება) ყვავილები მიცვალეზულთათვის. (ისმის პოლ-
კა).

ბლანში (თითქოს თავისთავს ელაპარაკება) ყველაფერი იზლება და ჭკნება, ყველა სინანულს მოუცავს... ყველა ერთმანეთს ამტყუნებს... „შენ რომ ასე მოქცეულიყავი, მე ეს აღარ დამჭირდებოდა!“

მექსიკელი ქალი. გვირგვინები მიცვალეულ-თათვის. გვირგვინები...

ბლანში. მემკვიდრეობაზე რაღას იტყვიო! ალარაფერი დარჩა, გარდა...

მექსიკელი ქალი. ყვავილები.

ბლანში. სიკვდილისა... ისიც მომხდარა, მე აქეთ ვმჯდარვარ, ის იქით, და სიკვდილი ისე ახლოს მოსულა, როგორც ახლა თქვენ... და ვერც კი ვხედავდიოთ თვალი გაგვეწორობინა მისთვის.

ერთადერთი რამ, რაც მას არ ებუება, არის უინი, სურვილი. გიკვირთ, განა: ჯერ სადა ხართ! იმ ჩვენი „ლამაზი ოცნების“ ახლოს, ვიდრე ჩვენ მას დავკარგავდით, იყო სამხედრო ბანაი, სადაც ახალბედა ჯარისკაცები წვრთნას გადიოდნენ. შაბათ საღამოობით კი ქალაქში გამოდიოდნენ, იღეშებოდნენ...

მექსიკელი ქალი. (ხმადაბლა) გვირგვინები...

ბლანში. და უკან მიბრუნებულნი ჩვენ ენოში შემობარბაცდებოდნენ ხოლმე ძლივსძლიობით და გაიძახოდნენ — „ბლანში! ბლანში!... ჩვენს გადაურეხებულ შინამოსამსახურეს აღარაფერი ესმოდა. მე კი, ზოგჯერ, მათ ძახილზე გარეთ გავსწლტებოდი და წინ მივეგებებოდი ხოლმე... მერე კი მოდგებოდა პოლიციის მანქანა და წამოკრეფავდა მდელოზე უგონოდ დაურილებს და გაუყენებდა ჭაზს ბანაკისკენ... (ბლანში ტულეტის მაგიდას მიადგება და ზედ დაეყრდნობა. ჩამოვარდება სიჩუმე. მცირე ხნის შემდეგ მიჩი წამოდგება და მტკიცედ გაემართება მისკენ. პოლკას ხმა მინელდება. მიჩი წელზე შემოხვევს ხელს და ცდილობს თავისკენ შემოაბრუნოს ბლანში) რა გინდათ ჩემგან?

მიჩი. (ხელების ფათურით ცდილობს მოეხვიოს) ის, რასაც მთელი ჯაფხულის მანძილზე ვერ ვეწიე.

ბლანში. მაშინ შემირთეთ, მიჩ!

მიჩი. ახლა მე თქვენი შემრთველი აღარა ვარ.

ბლანში. არა?

მიჩი. (ხელებს ძირს დაუშვებს) თქვენ ისე წმინდა აღარა ხართ, რომ დედაჩემს მივგვარო თქვენი თავი.

ბლანში. თუ ეგარა, მოწყდით აქედან (მიჩი გაშტერებული უყურებს) შორს ჩემგან, ვიდრე მთელი ქუჩა ფეხზე არ დამიყენება! (ისტერიკულად) გაეთრეთ, თორემ მთელ ქალაქს თავს დაგახვევთ ახლავე (მიჩი თვალმოუშორებლად შესცქერის მას. ბლანში უცბად მიიჭრება დიდ სარკმელთან, რომელშიც მოჩანს ზაფხულის გაბაცებული ღამის შუქი და შესილილივით გაპყვირის) გვიშველეთ! ვიწვით! (მიჩი შიშისაგან პირდაღებული კარებს მიაშურებს და გადის, უშნოდ ჩააბოტებს კიბეებზე და ქუჩის კუთხეს მოეფარება. ბლანში ტორტანით მოშორდება ფანჯარას და მუხლებზე დაეცემა. შორიდან ნელა და ნაღვლიანად მოისმის პიანინოს ხმა).

მეათე სურათი

რამდენიმე საათის შემდეგ იმავე ღამეს. ბლანში მიჩის მერე სმას შეპყლია. თავისი ჩემოდანი შუა საწოლ ოთახში გამოუთრევია. ჩემოდანი ახილია და გავსებულია ჭრელა-ჭრულა კაბებით. სმასა და ჩემოდნის ქექვას ბლანში ისტერიკულ აგზნებამდე მიუყვანია და

გაუმხიარულებია კიდევ, ჩაუცვამს რაღაც დასერილი და დაკმუქნილი თეთრი ატლასის საღამური ხალათი და ფეხებიც ქუსლებზე ბრილიანტმოსხურებულ მოვერცხლილი ქოშებში წაუყვია. ახლა კი კედელში დატანებული სარკის წინ დამდგარა და თავზე რაინის ქვებით მოოკვილ გვირგვინს იხურავს და თან აგზნებული ისე ბუტბუტებს, თითქოს ირგვლივ თაყვანისმცემელთა ლანდების ხროვა ეხვიოს.

ბლანში. აბა, რას იტყვით, იქნებ წავსულიყავით საბანაოდ და ძველ ქვისსამეტხლოსთან გვეცურავა მთვარის შუქზე? ოღონდ ვინმე იმდენად ფხიზელი თუა, მანქანის ტარება რომ შეეძლოს? აკი ყველა გამოთვერით, ა? პა-პა! თავი თუ გიბრუთს, ყველაფერს ჯობია წყალში გადაეშვა. უმალ გაგიჭრება თავის ტკივილი. მხოლოდ, სიფრთხილე კი გამართებთ, როცა იმ ადგილებში ჩაყვინთავთ, სადაც ღრმა წყალია, თორემ თუ კლდის ქიმს დაჰკარით თავი, კარგად მეყოლეთ, მეორე დილაზე თავს ვეღარ ამოჰყოფთ ზევით... (ათრთოლებული ხელით პატარა სარკე ახლოს მიაქვს სახესთან. სუნთქვაშეკრული სარკეს ისეთი ძალით დააგდებს მაგიდაზე, რომ სარკე იმსხვრევა. ბლანში კენესა აღმოხდება და ცდილობს ფეხზე წამოდგეს. ქუჩის კუთხიდან გამოჩნდება სტენლი. ტანთ ისევ ღია მწვანე აბრეშუმის პერანგი აცვია, ბურთის თამაშის დროს რომ ხმარობს. კუთხეს რომ გამოსცდება, მოისმის მღარე ხარისხის რიტმიანი მუსიკა. იგი ხმადაბლა ისმის მთელი სურათის მანძილზე. სტენლი შედის სამზარეულოში და კარს მოიჯახუნებს. ბლანში რომ მოჰკრავს თვალს, ოდნავ დაუსტვენს. ცოტა შეზარხოშებულია და თან რამდენიმე ბოთლი ლუდი აქვს წამოდებული).

ბლანში. რასა იქნ ჩემი და?

სტენლი. კარგად არის.

ბლანში. ბავშვი?

სტენლი. (გულლიად გაუღიმებს). დილაზე არ ელიან და მითხრეს, შინ წაბრძანდით და ცოტა თვალი მოატყუეთო.

ბლანში. მაშასადამე, გამოდის, რომ ჩვენ აქ მართონი ვრჩებით?

სტენლი. პო. მხოლოდ მე და თქვენ, ბლანში, თუ ვინმე არ გყავთ დამალული საწოლქვეშ. ეგ ზიზილ-პიპილოები რასთან დაკავშირებით აგისხამთ?

ბლანში. რა ვქნა, ასე იყო საჭირო. სწორედ თქვენი წასვლის შემდეგ მომივიდა ტელეგრამა.

სტენლი. კარგ რამეს თუ გატყობინებენ მაინც?

ბლანში. მგონი კი. მიწვევა უნდა იყოს.

სტენლი. სად? მეხანძრეთა მეგლისზე?

ბლანში. (თავს უკან გადააგდებს) იახტით კარიბის ზღვაზე გასასივრებლად!

სტენლი. ეგ არის და!

ბლანში. პირდაპირ მეხვიით დამეცა თავზე!

სტენლი. იმისგან ხომ არა, მედიის ბეწვს რომ გიგზავნიდათ?

ბლანში. ეს იყო მისტერ შეპ ჰანტლი. ერთთავად სულ კულში დამდევა კოლეჯის ბოლო კურსზე. მას შემდეგ იგი აღარ მენახა. ვასულ შობადღემდე. მოულოდნელად გადავაწყვი ბისკაულთა ბულვარზე. ახლა კი, პა... კარიბის ზღვაზე გავისივრნოთო! ტანსაცმელს რა ვუყო, არ ვიცი. მთელი ჩემი ჩემოდანი გადავქექე, რომ მენახა, აღმომაჩნდებოდა თუ არა ტროპიკების შესაფერი რამე.

ს ტ ე ნ ლ ი. და ამ... დიდებულ გვირგვინს გადაეყარეთ, არა? ძვირფასი ქვებით მორთულ-მოკაზმულს!

ბ ლ ა ნ შ ი. ამ ძველ გადანაშთს? ჰა-ჰა! ეს ხომ უბრალო რანსული ქვებია და სხვა არაფერი!

ს ტ ე ნ ლ ი. დალაზეროს ეშმაკმა! მე კი ტიფანისეული აღმასები მეგონა (პერანგის ღილებს იხსნის).

ბ ლ ა ნ შ ი. მერე რა ვუყოთ. მე მაინც ხელის გულზე ვატარებინებ ყველას ჩემს თავს.

ს ტ ე ნ ლ ი. ბიჟოს, ვერ უყურებთ? (ისევ პერანგის გახდას მიჰყოფს ხელს).

ბ ლ ა ნ შ ი. იქნებ ეგ ფარდა დაგებურათ მაინც, ვიდრე კიდეც რამეს გაიხდიდეთ!

ს ტ ე ნ ლ ი. (დაყვავებით) სულ ეს არის, რის გახდასაც ჭერჭერობით ვაპირებ. (ლუდის კვარტიან ბოთლს ვერცხლის ქალაღს შემოაცლის) აქ სადმე ბოთლის ასახდელს ხომ არ წაწყვეტებიხართ (ბლანში ტუალეტის მაგიდასთან მიდის ნელი ნაბიჯით. ხელის თითები ერთმანეთში აქვს გადახლართული) ერთი ბიძაშვილი მყავდა, ლუდის ბოთლებს კბილით ხდიდა თავს. (ცდილობს მაგიდის ძვიდზე ჩამოკვრით ახადოს ბოთლს თავი) ამის მეტი არაფერი შეეძლო. აი, ის იყო თუ იყო ბოთლების ამხდელი. (ბოთლიდან საცობი ამოვარდება, ლუდის ქაფი მძლავრად ამოხეთქავს ბოთლის ყელიდან. სტენლი გაბედნიერებული კაცივით იცინის, თან ბოთლი თავსხვეითა აქვს აღმართული) ჰა-ჰა უუუნა წვიმა მოვიდა! (ბოთლს ბლანშს გაუწვდის) იქნებ საბრძოლო ნაჯახი მიწაში ჩაგვეფლა და თითო ქიკი ჩვენი სიყვარულისა შეგვცვა, ჰა?

ბ ლ ა ნ შ ი. არა, გამაღლობთ.

ს ტ ე ნ ლ ი. ისე, კაცმა რომ თქვას, ძან ღამე კია ეს ღამე ორივესთვის. თქვენ თქვენი მენავთობე მილიონერი გამოგაცხადათ, მე კი ბავშვი მიჩნდება (შედის საწოლ ოთახში, კედლის შუაფს მიადგება, დიხრება და ქვემო უჯრიდან რალაცას ამოიღებს).

ბ ლ ა ნ შ ი. უკან იხვეს) აქ რას აკეთებთ?

ს ტ ე ნ ლ ი. აქ ერთი რალაც მაქვს, რასაც განსაკუთრებული შემთხვევების გამო მფაკითხავ ხოლმე. ეს აბრეშუმის პიჟამა მეცვა სწორედ ქორწინების ღამეს!

ბ ლ ა ნ შ ი. ოჰ...

ს ტ ე ნ ლ ი. როგორც კი ტელეფონი დარეკავს და შემატყობინებენ „ვათი შეგეძინათო!“ მაშინვე ნაკუწ-ნაკუწად დავხევ და დროშასავით ავაფრიალებ! (აფრიალებს ათასდრად გაბრწყინებულ პიჟამას) ამაღამდელ ღამეს მე და თქვენ უფლება გვაქვს ცოტა გავიჭაოთ... (მკლავზე პიჟამაგადადებული კვლავ სამზარეულოში გაბრუნდება).

ბ ლ ა ნ შ ი. როცა მახსენდება, რომ არსებობს ისეთი ნეტარება, როგორიც არის საკუთარ თავთან მარტო დარჩენა, ღამის სიხარულისაგან ავტირდე!

ს ტ ე ნ ლ ი. ის თქვენი დალასელი მილიონერი კი დაგანებებთ მაგ თქვენს მარტოობას?

ბ ლ ა ნ შ ი. ეს იმის კაცი არ გახლავთ, რაც თქვენ გგონიათ. იგი ნამდვილი ჭენტლმენია და პატივისცემით მეპყრობა. (გამალეებული თხზავს ამბებს) მას უბრალოდ ჩემი სიახლოვე სჭირდება. დიდ სიმდიდრეს ხშირად მარტოობის შეგრძნება ახლავს თან! განათლებულ, გონებაგახსნილ და წესიერად აღზრდილ ქალს შეუძლია განუზომელი მშვენიერებით ადავსოს მამაკაცის ცხოვრება! მე კი ეს თვისება უხვად მაქვს მომადლებული და მისი გაცემით სრულიადაც არ გავლატადები. ფიზიკური მიმზიდველობა წარმავალი, წუთიერი

განძია, სულის სინატიფე, მაღალი გონება და მარტოობა ბიარე გული — და ეს ყოველივე მე არ მაკლია — კი არ გვერთმევა, არამედ მატულობს და მრავლდება კიდეც. რაც წლები გადის, უფრო გვემატება! განა უცნაური არ არის, რომ ჩემზე უნდა თქვან არასმქონე ქალიაო და ეს მაშინ როდესაც გული ამდენი განძელითა მაქვს ადვსილი (სლუკუნებს). მე მართლაც რომ მდიდარი ქალი ვარ! მაგრამ, რა სულელი ვიყავი, რომ ეს ამდენი ძვირფასი თვალმარგალიტი ვიღაც ღორებს დავუყარე წინ!

ს ტ ე ნ ლ ი. მაშ, ღორებს, არა?

ბ ლ ა ნ შ ი. დიახ, ღორებს! სწორედ რომ ღორებს! მე ახლა მარტო თქვენ კი არ მყავხართ მხედველობაში, არამედ თქვენი ძმაცაც მისტერ მიჩელიც. ამ საღამოს ბრძანდებოდა აქ. მინახულა. და გადმომაფრქვია მთელი ცილისწამება და თუკი რამ ქორი და შარი იცოდა თქვენგან! ისე კი, იცოცხლე, ვიფრინე აქედან...

ს ტ ე ნ ლ ი. აუჰ! მართლა?

ბ ლ ა ნ შ ი. მაგრამ რა გინდათ რა, ისევ მალე დამიკრა თავი. მთელი კალათი ვარდებით გავესო და პატიებას მთხოვდა. მაგრამ ყველაფრის პატიება სად გაგონილა! წინასწარ გააზრებული სისასტიკის პატიება შეიძლება? ჰოდა, ასეც მოვახსენე. დიდი მადლობელი ვარ-მეთქი, ვუთხარი და ჩემგან სისულელეა იმის ფიქრი, რომ მე და თქვენ ოდესმე ერთმანეთს შევეგუებით-მეთქი. მე და თქვენ სულ სხვადასხვა ყაიდაზე ვცხოვრობთ-მეთქი. სად ჩემი მდგომარეობა და წარმოშობა, და სად თქვენი-მეთქი, მეტი რაღა დავგრჩენია, გარდა იმისა, რომ ცხოვრებას რეალისტურად შევხედოთ, და რაკი ასეა, კარგად მეყოლე, საყვარელო, ჩემზე ცუდს ნურაფერს იფიქრებ-მეთქი...

ს ტ ე ნ ლ ი. ეგ ყველაფერი თქვენი მილიონერის ტელეგრამის მიღებამდე მოხდა თუ მერე?

ბ ლ ა ნ შ ი. რა ტელეგრამა? არა, არა, მერე! თუ სიმართლე გნებავთ, ტელეგრამა სწორედ იმ დროს მოვიდა, როცა...

ს ტ ე ნ ლ ი. თუ სიმართლე გნებავთ, არავითარი ტელეგრამა არ ყოფილა საერთოდ.

ბ ლ ა ნ შ ი. ოჰ, ოჰ!

ს ტ ე ნ ლ ი. არც არავითარი მილიონერი არ არსებობს! არც მიჩი გხლებიათ აქ ვარდებით, რადგან ძალიან კარგად ვიცი, სადაც ბრძანდება...

ბ ლ ა ნ შ ი. ოჰ!

ს ტ ე ნ ლ ი. და ეგ ყველაფერი თავიდან ბოლომდე თქვენი მოჩამხულია.

ბ ლ ა ნ შ ი. ოჰ!

ს ტ ე ნ ლ ი. ერთი თქვენს თავზედაც დაიხედეთ! ნეტავ დაგანახათ თქვენი თავი ვიღაც ძველ-ძველებით მოვაჭრისაგან კაპიკებით დათრეულ მაგ კონკებსა და ბრანძებში გამოპრანჭული! თანაც მაგ შტერული გვირგვინით თავდამშვენებულ! ნეტავ რომელ დედოფლად წარმოგიადგენიათ თავი?

ბ ლ ა ნ შ ი. ოჰ, ღმერთო ჩემო...

ს ტ ე ნ ლ ი. ტყუილად კი არ შემოგიჩნდით თავიდანვე! ერთი და ორჯერ არ აგისხვევიათ თვალი იმ ბიჭისთვის! ჩამოხვედით აქ, ყველგან ეგ პუდრია თუ რაღაც ოხრობა, მოაღვეთ და სუნამოებით ააქოთეთ აქაურობა! ღამასა რაღაც ქალაღდის ფანარი ჩამოაფხატეთ და თავად კი ნილოსის დედოფალივით გამოგვექიმეთ! გეგონება, ტახტზე წიხი და თანაც ვისკით იქყიპება! მე

კი გუეზნებით, ჰა-ჰა-მეთქი! გესმით თუ არა? ჰა-ჰა-ჰა! (შედის საწოლ ოთახში).

ბლანში. არ შემოხვიდეთ! (ავბედითი ჩრდილ-სი-
ნათლე ათამაშდება კედლებზე ბლანშის ირგვლივ. ლან-
დებს უცნაური და მუქარით აღსავსე იერი აქვთ. ბლან-
ში ძლივს ითქვამს სულს, ტელეფონთან მიდის და
ყურმილს ეჯაჭვურება. სტენლი აბაზანაში შედის და
კარს მიხურავს) **მორიგე, მორიგე! მომეცით, თუ შეიძ-
ლება, საქალაქთაშორისო... საჩქაროდ მინდა დავუკავ-
შირდე მისტერ შეპ ჰანტლის დალასში. მოითმინეთ!..**
ასე უცხად ახლა სად ვიპოვნო... გვედრებით, გამი-
გეთ... მე... არა! არა, მოითმინეთ! არ დამიკიდოთ, გე-
თაყვა! (დადებს ყურმილს და ფეხაკრეფით გადის სამ-
ზარეულოში. ღამე აღსავსეა არაადამიანური ხმებით,
ჭუნვლებისებური ღრიალცელით, გნიათითა და დვრინვა-
ისინით. ლანდები და ავისმაღუწყებელი ჩრდილები ცე-
ცხლის ენებზე თათამაშდებიან კედლებზე. ბლანში
ტუჩებზე მოკეცილ თითებს მიიღებს, წელი ნაბიჯით
მიდის ტელეფონთან და ხმაურთმეული ჩასძახის) **მო-
რიგე! მორიგე! ტელეგრაფი... ტელეგრაფი მინდა!**
(ელოდება, მოთმინება აღარ ჰყოფნის) **ტელეგრაფია?**
**დიახ! მინდა... ტელეგრამა მინდა გავგზავნო... ჩაიწე-
რეთ... „გამოუვალ, საშინელ დღეში ვარ! მიშველეთ!**
გავები მახეში! გავები...“ ოჰ! (სააბაზანო ოთახის კა-
რები ერთბაშად გაიღება და შემოდის ბრწყინვალა პი-
უამაში გამოწყობილი სტენლი, ბლანშს უღიმის, თან
წელზე იკრავს ფიჩქებიან ქამარს. ბლანში გაოგნებისა-
გან პირდაღებული ტელეფონს მოსცილდება და უკან-
უკან იხევს. სტენლი მას მისჩერებია, ტელეფონის აპა-
რატისგან მოისმის რაღაც ჩხაკუნს).

სტენლი. ყურმილი კარგად ვერ დაგიდვიათ. (ტე-
ლეფონს მიადგება და, ვითომც არაფერია, ყურმილს
შეასწორებს და კვლავ მას მიაჩერდება, პირზე ღიმილი
მოერევა და ბლანშსა და კარს შუა ჩადგება. „ცისფერა
პიანინო“, რომელიც აქამდე ოდნავ გასაგონად ჟღერ-
და, ახლა მთელი ძალით ახმაურდება. მისი ხმა თან-
დათან მოახლოებული მატარებლის გრიალში აირევა.
ბლანში მოიკუნტება, მუკები ყურებზე აქვს მიჭერილი,
ვიდრე მატარებელი არ გაივლის. ბოლოს წელში გაი-
მართება).

ბლანში. გამატარეთ... გზა მომეცით!

სტენლი. ბატონო?... გაგატაროთ? კი, ბატონო.
მიბრძანდით. (უკან გადადგამს ნაბიჯს და კარებში ჩად-
გება).

ბლანში. იქით დადექით... აგერ, იქით! (ხელით
უჩვენებს).

სტენლი. (იღრიჭება) თქვენ რომ გეყოფათ, იმ-
დენი ადგილი კი არის აქ.

ბლანში. თუ მაგ ადგილს მოშორდებით, დიახაც!
როგორც იქნება, გავაღწევ აქედან!

სტენლი. თქვენ გგონიათ, ნამუხის ახლას გიპი-
რებთ, თუ? ჰა-ჰა!

(აღერსიანად ჟღერს „ცისფერი პიანინო“. ბლანში
თავგაზაბებული შემობრუნდება და უღიჯოდ ჩაიქნებს
ხელს. კვლავ ატყდება ჭუნვლებისებური კაკაფონია.
სტენლი ნაბიჯს გადადგამს მისკენ, თან კბილებს შუა
გამოჩრილ ენას იკნენტს).

სტენლი (წყნარად) თუმცა, ვინ იცის... იქნებ,
მართლაც გამოდგეთ ისე... უნის მოსაკლავად...

ბლანში. (უკან სვლით საწოლ ოთახისკენ იხევს)
სიდექ! არ მომეკაროთ! ერთი ნაბიჯიც, და...

სტენლი. და რა?

ბლანში. რაღაც საშინელებას ჩავიდენ! არ გეხუმ-
რებით!

სტენლი. ტყუილად ნუ ფაფხურობთ! (ორივე უკ-
ვე საწოლ ოთახშია).

ბლანში. გაფრთხილებთ, არ გაბედოთ! არ დაგ-
ზოგავთ!

(სტენლი კიდევ ერთ ნაბიჯს გადადგამს მისკენ. ბლან-
ში ბოთლს დასწვდება, მაგიდას დაჰკრავს, დაამსხვრევს
და წინ დაუდგება სტენლის, თან ხელში ჩაბლუჯული
უჭირავს ბოთლის ყელი).

სტენლი. ნეტავ ეგ რაღად გინდათ?

ბლანში. სახეში გითავაზებთ, თუ თქვენსას არ და-
იშლით!

სტენლი. გეტყობათ, მართლა იკისრებთ მაგ საქ-
მეს!

ბლანში. დიახ, ვიკისრებ, თუ...

სტენლი. ერიპა! არევა მოგნატრეპიათ და ეგ
არის! მაშ ავუროთო, რახან აგრე გსურთ! (ისკუბებს
მისკენ, მაგიდას გადააბრუნებს. ბლანში შეჰკიცვლებს და
ბოთლის ნატეხს მოუღერებს, მაგრამ სტენლი მაჯაში
სწვდება) ქალი კი არა, ვეფხვი ყოფილხარ... ო, შე ძუ
ვეფხვო! დააგდე ეგ ბოთლი! დააგდე-მეთქი! ჩვენ ხომ
თავიდანვე ორივე მოვისწრაფოდით ამ წუთისაკენ!
(ბლანშს გმინვა აღმოხდება. ბოთლის ნატეხი იატაკზე
ვარდება. ბლანში მუხლებზე ეცემა. სტენლი ხელში
აიტატებს მის ძალაგამოცლილ სხეულს და საწოლთან
მიიყვანს. რესტორნიდან მკახედ მოისმის საყვირის ხმა
და დასარტყმელი ინსტრუმენტების ბრაზუნს).

მეთერთმეტე სურათი

რამდენიმე კვირის შემდეგ აბაზანიდან ისმის გაშვე-
ბული წყლის ხმაური. ფარდები საშარეულოსა და სა-
წოლ ოთახს შორის სანახევროდ არის გაწეული და მო-
ჩანან პოკერის მოთამაშენი — სტენლი, სტივი,
მიჩი და პაბლო — სამზარეულოში მაგიდის ირგ-
ვლივ მსხდომნი. სახლი თითქმის ფირუზისფერი ცის
ჩარჩოშია ჩასმული. სტელა თავახდილ ჩემოდანში ალა-
გებს აფორაჩებულ კაბებს და თან იცრემლება. იუნ-ი-
სი თავისი ოთახიდან გამოდის, კიბეზე ეშვება და სამ-
ზარეულოში შედის. პოკერის მოთამაშენი ერთბაშად
აყაყანდებიან.

სტენლი. რაც მინდოდა, ის მოვიდა სწორედ, მაღ-
ლობა ღმერთს!

პაბლო. მაღდიტა სეა ტუ სუერტე!

სტენლი. ადამიანურად თქვი, რა გინდა, შე ობ-
როლო!

პაბლო. ჭავრი მომდის, რომ აგრე გწყალობს ბე-
დი.

სტენლი. (გალაღებული) თქვენ რა იცით, რა არის
ბედი? ბედი იმას სწყალობს, ვისაც მისი სჯერა. თუ
გინდა თავი გაიტანო ამ ქვეყნის უაზრო გაწამაწიაში,
შენი ბედისა უნდა გჯეროდეს და იმედი გქონდეს.

მიჩი. შე... შე... შე... გეყოფა... ყურები ნუ გამო-
მიჭედებ ტრაბახით.

(სტელა საწოლ ოთახში შედის და კაბის კეცვას მოჰ-
ყვება).

სტენლი. ამას რაღა დავმართა?

იუნისი (გვერდით ჩაუვლის მოთამაშეთა მაგიდას)
მე ხომ სულ იმას ვამბობდი, მამაკაცები უსულგულო,
უგრძნობელი პირუტყვები არიან-მეთქი, მაგრამ ეს
უკვე მეტისმეტია. ასე ღორებად რამ გაქციათ (ფარ-
დებში გაივლის და საწოლ ოთახში შევა).

სტენლი. ეს რაღას გვერჩის, თუ ძმა ხარ.

სტელი. რას შვრება ჩემი ბიჭუნა?

იუნისი. სძინავს, როგორც პაწია ანგელოსს. აი,
ცოტაოდენი ყურძენი მოგიტანეთ (სკამზე დააღაგებს
მტევნებს და ხმას დაუდაბლებს) ბლანში სადღა?

სტელი. ბანაობს.

იუნისი. საერთოდ როგორ არის?

სტელი. საქმელს პირს არ აკარებს, ერთთავად
სულ სასმელს იხოვს.

იუნისი. რა ჰქენით, როგორ შეატყობინეთ?

სტელი. როგორ და... ვუთხარი... როგორც იქნა
მოგიხერხეთ ქალაქარეთ დასვენება-მეთქი. მას კი უკვე-
ლაფერში შეპ ჰანტილი ელანდება.

(ბლანში ოდნავ გამოაღებს საბაზანე ოთახის კა-
რებს).

ბლანში. სტელი.

სტელი. რა არის, ძვირფასო.

ბლანში. ის ჩემი ყვითელი აბრეშუმის... ბუკლე...
მიმიხედ, არ დაიკმუქნოს. თუ მეტისმეტად არ არის
დასრესილი, ჩავიცვამ. (კარს მიხურავს).

სტელი. (იუნისს მიუბრუნდება) არ ვიცი სწორედ
მოვიქცი თუ არა.

იუნისი. აბა, რა უნდა გექნა?

სტელი. მაგის ნაამბობს რომ ავეყვ, სტენლისთან
ალარ უნდა გავჩერდე.

(საბაზანეს კარი ოდნავ იღება).

ბლანში. (გამოიხედავს) მარტო ხართ?

სტელი. ჰო, ბლანში. (იუნისს) უთხარი, დღეს ძალ-
ზე მომხიბლავი ხარ-თქო.

ბლანში. დახურეთ ეგ ფარდა... გამოსვლა მინდა.

სტელი. აკი დახურულია.

(გამოჩნდება კარებიდან გამომავალ მკრთალ სინათ-
ლეზე. მისი ნაქანდაკარი სხეულის მოყვანილობას ტრა-
გიკულობის იერს ანიჭებს ატლასის ხალათი. ბლანშის
ოთახში შემოსვლისთანავე გაისმის ვარშავიანკას ხმები)

ბლანში. (ცოცხლად, მაგრამ თითქმის ისტერაუ-
ლად) ეს თმაც, აგერ, დავიბანე.

იუნისი. რა დიდებული თმა გაქვთ!

ბლანში. (ქათინაურით კმაყოფილი) მოვლაც გვა-
რიანი უნდა. ხომ არავის ვუყითხივარ?

სტელი. არა, ჩემო ლამაზო, ჭერ არ უყითხიხარ!

ბლანში. უცნაურია! მე კი... (მისი ხმის გაგონე-
ბაზე მიჩნ ხელი, კარტი რომ უჭირავს, ჩამოუვარდება
და თვალებიც უხაროდ გაუშტერდება. სტენლი მხარ-
ზე ხელს დაჰკრავს).

სტენლი. მიდი, მიჩ, ჩამო!

(ამ ხმაზე ბლანში შეწრიალდება, უილაჯოდ გაასავ-
სავენს ხელებს და ტუჩების მოძრაობაზე ეტყობა, რო-
გორ წარმოთქვამს სტენლის სახელს. სტელი თავს და-
იქნევს და უცბად განზე გაიხედავს. ბლანში ერთხანს
უმოძრაოდ დგას — ხელში ვერცხლის ჩარჩოიანი სარკე
უკავია და დადარდინებულ სახეზე დაბნეულობა აღ-
ბეჭდვია, თითქოს მთელი ქვეყნის ვარამი მას დასწოლო-

დეს. ბოლოს ბლანში ხმას ამოიღებს და უცბად
დება ისტერიაში).

ბლანში. რა ხდება აქ? (ჭერ სტელას შეხედავს,
მერე იუნისს, მერე ისევ სტელას. მისი მკვეთრი ხმა
მაგიდასთან მსდომთა ყურადღებას იპყრობს). რა
ხდება-მეთქი აქ? ბოლოს და ბოლოს, მეტყვი თუ არა,
რა მოხდა აქ?

სტელი. (თითქოს სულს ლაფავს) ჩუ! ჩუ!

ბლანში. რას მომიჩერებიხართ? მამჩნევთ რამეს?

იუნისი. რა მომხიბლავი ხართ, ბლანში. გადასა-

რევი ქალია, არა?

სტელი. ჰო.

იუნისი. თითქოს სადღაც მიემგზავრებით, არა?

სტელი. კი, მიემგზავრება... დასახვენებლად აპი-
რებს წასვლას.

ბლანში. ერთი სული მაქვს, როდის გავაღწევ აქე-
დან... აქაურობა ნამდვილი მახეა, ზაფანგი!

იუნისი. რა კოხტა ლურჯი უაქეტი გაცივიათ.

სტელი. ისამნის ფერია.

ბლანში. ორივე ცდებით. ეს ფლორენციელი მხა-
ტრის დელა რობიახელი ზურმუხტის ფერია. ამ ფე-
რისა მადონას ძველ გამოსახულებათა კაბა. ეს ყურ-

ძენი გარეცხილია? (მარცვლებს აცლის იუნისის მიერ
მოტანილ მტევნებს).

იუნისი. რაო?

ბლანში. გარეცხილი თუა-მეთქი, ვიკითხე. გარე-
ცხილია ეს ყურძენი?

იუნისი. ფრანგული ბაზრიდან მაქვს წამოღებუ-
ლი.

ბლანში. ეგ სულაც არ ნიშნავს იმას, გარეცხილია
თუ არა ყურძენი. (ტაძრის ზარების საშობაო რეკვა)
აგერ, ტაძრის ზარების რეკვაც... ეს ერთადერთი წმინ-
და რამ ამ თქვენს უბანში. მოკლედ, მე მზად გახლა-

ვართ და მივდივარ კიდეც.

იუნისი. (ჩურჩულთ) არიქა, არ გაასწროს აქე-
დან, ვიდრე ისინი მოვლენ.

სტელი. მოიცადე ბლანში.

ბლანში. არ მინდა იმ მუტრუკების ჯვალწინ გა-
ვიარო.

იუნისი. ჰოდა, დაცადეთ, ვიდრე თამაშს მორ-
ჩებთან.

სტელი. აგერ, ჩამოჭექი, და...

(ბლანში უხალისოდ შემობრუნდება, არ იცის რა
ჰქნას, მინებდება მათ და სკამზე დასმევინებს თავს).

ბლანში. თითქოს ვგრძნობ ზღვის ჰაერის სურ-
ნელებას. მთელ ჩემს დანარჩენ ცხოვრებას ზღვაზე
გავატარებ. ალბათ ზღვაზედვე მოვკვდები. იცით, რა
მომიღებს ბოლოს? (ყურძნის მარცვალს მოწყვეტს) მე
ალბათ ის გამომასაღმებს წუთისოფელს, რომ ოდესმე
სადმე ღია ზღვაში ერთ მშვენიერ დღეს შევკამ გაუ-
რეცხავ ყურძენს და სიკვდილის წინ ჩემი ხელი ხელ-
ში ეჭირება რომელიმე პირმშვენიერ ექიმს, გემის ექიმს,
და მას ექნება პატარა, კოხტა ქერა უღვაშები და ვე-
რცხლის დიდი საათი... „საწყალი ქალი“, იტყვიან ჩემ-
ზე, „ვერც ქინკიანა უშველა. ამ გაურეცხავმა ყურ-
ძენმა გაისტუმრა მისი სული ზეცაში“ (ისმის ტაძრის
ზარების რეკვა) და ჩამმარხავენ ზღვაში. შემომაკრე-
ბენ თეთრ, სუფთა სუდარას და გადამისვრიან გემი-
დან... შუადღეს... ზაფხულის მცხუნვარე მზისგულზე...
გადამიძახებენ პირდაპირ ოკეანეში, რომელიც იქნება

ისევე ლურჯი, როგორც (ისევე ზარების რეკვა) ჩემი პირველი მიჯნურის თვალები!

(ქუჩაში შენობის კუთხიდან გამოდიან ექიმი და ზედამხედველი ქალი და კიბით აივანზე აღიან).

იუნისი. (სტელას წასჩურჩულებს) ალბათ ისინი არიან.

ბლანში. (ნელა წამოდგება) ეს რაღა ამბავია?

(იუნისი სამზარეულოში გადის)

ბლანში. (დაძაბული) ნეტავ მე ხომ არ მომაკითხეს!

(შემოსასვლელ კარებთან ჩურჩულებენ).

იუნისი. (შემობრუნდება, მხიარულად) ვიღაც კი თხულობს ბლანშს.

ბლანში. მე მკითხულობენ?! (შიშით შესცქერის ხან ერთს, ხან მეორეს, მერე კი ფარდებს გახედავს. ოდნავ მოისმის ვარშავიანკას ხმები) ის კაცია, მე რომ დალასიდან ველოდები?

იუნისი. მე მგონი, კი, ბლანშ.

ბლანში. კი, მაგრამ, მზად რომ არ ვარ.

სტელა. მე...

(იუნისი კვლავ ფარდებს ამოეფარება. ოდნავ ისმის დაფის ხმა).

სტელა. ყველაფერი ჩალაგებულია!

ბლანში. ჩემი ტუალეტის ვერცხლის ნივთები კი ზემოთ დარჩენილა.

სტელა. აჰ!

იუნისი. (შემობრუნდება) აგერ, ისინი, სახლის წინ იცდიან.

ბლანში. ისინი? ვინ „ისინი“?

იუნისი. იმ კაცს თან ვიღაც ქალი ახლავს.

ბლანში. ვერ გამოგია, ვინ ქალი შეიძლება იყოს! როგორ აცვია?

იუნისი. როგორ და... ისე... უბრალოდ...

ბლანში. ეგ ალბათ... (მელევარებისაგან ხმა ჩაუწყდება).

სტელა. წავიდეო, ბლანშ?

ბლანში. იმ ოთახში უნდა გავიარო?

სტელა. მე ხომ თან მოგყვები.

ბლანში. როგორ გამოვიყურები?

სტელა. დიდებულად.

იუნისი. (თითქმის ბანს აძლევს). დიდებულად.

(ბლანში ძრწოლით მიუახლოვდება ფარდებს. იუნისი გადაუხსნის ფარდებს და ბლანში სამზარეულოში შედის).

ბლანში. (მამაკაცებს) ნუ წამოდგებით, გეთაყვა. მე აქ გზად უნდა გავიარო. (სწრაფად გაივლის და გარეთ გამავალ კარებთან მიდის. სტელა და იუნისი უკან მიჰყვებიან. ბლანში კარისწინა პატარა პარმალზე გადის. უცბად შედგება, თითქმის სული ეხუთებაო).

ექიმი. გამარჯობა.

ბლანში. (უცბად გაოგნდება და უკან პარმალისკენ იხევს შემცბარი და კიბეზე ასვლას ლამობს. შეჩერდება სტელას წინ, რომელიც კარებთან ატუზულა, და ლაპარაკობს შეძრწუნებული) ეს შეპ ჰანტლი არ

არის. (შორიდან ვარშავიანკას ხმა ისმის. წამათ სიჩქმე ჩამოვარდება — ისმის მხოლოდ რა ჯიუტად ურევს კარტს სტენლი. ბლანში სულშეგებული ისევ ოთახში შედის, შესვლისთანავე კარებში გაქვავდება. მიჩი ისევ მაგიდაზე დაწყობილ თავის ხელებს დასცქერის თავაულებლად, დანარჩენები კი, მაგიდასთან მსხდომნი, ცნობისმოყვარეობით შეჰყურებენ ბლანშს. ბოლოს იგი, ბლანში, საწოლი ოთახისაკენ გაემუტება და ცდილობს მაგიდას გვერდი აუაროს. ამასობაში სტენლი უცბად ფეხისკერით უკან მიაგდებს სკამს, წამოდგება და ეტყობა, აპირებს გზა გადაუღობოს მას. ზედამხედველი ქალი ოთახში შეჰყვება ბლანშს).

სტენლი. რამე დაგვიწყდა?

ბლანში. (გაანჩლებული) დიახ! დიახაც, დამავიწყდა! (გვერდით ჩაუვლის მას და საწოლ ოთახში შევარდება. ავბედითი ჩრდილ-სინათლე ათამშდება კედლებზე უცნაური, ავისმალაწყებული ფორმებით. ისმის ვარშავიანკას ჰანგი აღრეულად, არევედარევი, ჭუნგლებისებური ღრიანცელითა და გნიასით თანხლებული. ბლანში სკამის ზურგს წაეპოტინება, თითქმის თავდასაცავად ემზადება).

სტენლი. (ხმადაბლა) იქნებ შიგნით შემობრძანებულიყავით, ექიმო.

ექიმი. (ხმადაბლა, ზედამხედველ ქალს) აბა, გამოიყვანეთ. (ზედამხედველი ქალი ერთი მხრიდან დაწინაურდება, სტენლი მეორე მხრიდან).

ზედამხედველი ქალი. სალამი, ბლანშ. (ამ მისალმებას ზედიზედ იმეორებენ რამდენჯერმე იდუმალი ხმები კედელს მიღმა, თითქმის კლდეებსშუა ხეობა გამოეხმაურაო).

სტენლი. მაგას თუ ჰკითხავთ, რაღაც დამავიწყდაო, გეტყვით.

ზედამხედველი ქალი. არაფერია, არა უშავს.

სტენლი. მაინც რა დაგავიწყდათ, ბლანშ?

ბლანში. მე... მე...

ზედამხედველი ქალი. ეგ სულერთია. მერე წამოვიდებო.

სტენლი. რა თქმა უნდა. შეიძლება ამ ბარგსაც გამოვაცოლოთ.

ბლანში. (დამფრთხალი იხევს უკან) მე თქვენ არ გიცნობთ — არა, არ გიცნობთ. არ მინდა... დამანებეთ თავი... გემუდარებით!

ზედამხედველი ქალი. დაწყნარდი, ბლანშ. წამოვიდებო.

ექოს ხმა. (ხან ძლიერდება, ხან მინელდება) დაწყნარდი, ბლანშ... დაწყნარდი, ბლანშ... დაწყნარდი, ბლანშ!

სტენლი. არაფერიც არ დაგვიწყებიათ გარდა ძირს დაბნეული სახის სათხაპნი ფერუმარილის და ძველი სუნამოების დაცლილი შუშებისა... და კიდევ აი ეს ქალაღლის სანათი, იქნებ გინდათ თან წაიღოთ. გინდათ ეს ქალაღლის სანათი, არა? (მიაღება ტუალეტის მაგიდას, სტაცებს ხელს ქალაღლის აბაჟურს, ნათურას აავლეკს და ბლანშს გაუწოდებს. ბლანში შეჰკივლებს

და ცდილობს დაუსხლტეს ზედამხედველ ქალს. მამაკაცები ფეხზე წამოცვივდებიან. სტელა პარმალზე გამოვარდება, უკან იუნისი მისდევს და ცდილობს დააშოშმინოს. სტელა იუნისს მკლავებში ჩაუვარდება).

ს ტ ე ლ ა. ჰოი, ღმერთო ჩემო, იუნის, მიშველე! ღმერთო, რას უშვებია! უშველე რამე, ასე ნუ აწვალებინებ! ღმერთო! გვედრებით, ასე ნუ აწვალებთ! ხედავ, რას უშვებია! რას სჩადიან? (ცდილობს თავი დააღწიოს იუნისს).

ი უ ნ ი ს ი. ნუ, ჩემო კარგო, ნუ, შენი ჭირიმე, შენ შემოგველე, აქ იყავ, ნუ მიხვალ იქ, აქ იყავ ჩემთან და ნუ უყურებ.

ს ტ ე ლ ა. ეს რა ვუქენი ჩემს დას, ო, ღმერთო, ეს რა ვუქენი ჩემს დას!

ი უ ნ ი ს ი. რა დე, რაც საჭირო იყო. სხვა გზა არ გქონდა. არ შეიძლება მაგის აქ დატოვება. სხვა ადგილი კი მაგისტვის არ მოიძეება. (ვიდრე სტელა და იუნისი პარმალზე ლაპარაკობენ, სამზარეულოში მყოფ მამაკაცთა ყაყანი ფარავს მათს ხმას).

ს ტ ე ნ ლ ი. (გამოვარდება საწოლი ოთახიდან) ეი, ეი! ექიმო! გუუურებათ, ექიმო! მანდ რას უდგახართ, აქ შემოდით!

ს ტ ი ვ ი. გაგონილა ასე მოპყრობა. წინასწარ მაინც შეეტყობინებინათ.

(მიჩი საწოლი ოთახისკენ გაიწევეს. სტენლი წინ გადაელობება).

მ ი ჩ ი. (გაცოფებული) შენი, სულ შენი ჩაწყობილია ეს ყველაფერი, ქოფაკო...

ს ტ ე ნ ლ ი. მორჩი მაგ ბოდიას (ხელისკერით განზე მიადგებს).

მ ი ჩ ი. მოგკლავ, შენი... (მივარდება და მუშტებს დაუშენს).

ს ტ ე ნ ლ ი. მომაშორეთ ეს ღვთის გლახა!

(მიჩი მუხლმოკვეთილი დაეცემა სკამზე მაგიდასთან და აქვითინდება. ამასობაში ბლანში სასოწარკვეთილი იბრძვის თავდასაღწევად და ფრჩხილებით ზედამხედველ ქალს ჩააფრინდება. ძვალმსხვილი, ღონიერი დედაკაცი მას მკლავს გადაუგრეხს, ბლანში ხმაჩახლეჩილი შეპყვირებს და მუხლებზე დაეცემა).

(ექიმი შემოდის ოთახში, ზედამხედველი ქალი მას მიაჩერდება) დასაშოშმინებელი პერანგი ვინმართ ექიმო?

ე ქ ი მ ი. მხოლოდ უკიდურეს შემთხვევაში. (შლაპას მოიხდის და არაადამიანური იერი გაუქრება, ხმა ალერსიანი გაუხდება და ბლანშთან მისული დაიხრება მისკენ და უყვავებს. როგორც კი წარმოთქვამს ბლანშის სახელს, ამ უკანასკნელს შიში თითქოს გაუვლის. კედლებზე ათამაშებული შუქ-ჩრდილი თანდათან უფერულდება, ჭუნგლებიხებული ხმაური ცხრება და ოვით ბლანშის ქვითინიც კლებულობს) **ქ ა ლ ბ ა ტ ო ნ ო** დიუბუა. (ბლანში მისკენ სახეს შეაბრუნებს და სასოწარკვეთილი მუდართი შეპყურებს. ექიმი გაუღიმებს, შემდეგ იგი ზედამხედველ ქალს მიმართავს) არა, არ გახდება საჭირო.

ბ ლ ა ნ შ ი. (მიღეული ხმით) თუ შეიძლება, სთხოვეთ, ამიშვას.

ე ქ ი მ ი. (ზედამხედველ ქალს) აუშვით.

(ზედამხედველი ქალი ხელს უშვებს ბლანშს. ბლანში ხელებს გაიწევის ექიმისკენ. ეს უკანასკნელი ალერსიანად წამოაყენებს მას ზეზე, მკლავში ხელს გაუყრის და ფარდებსშუა გავლით გარეთ გამოჰყავს).

ბ ლ ა ნ შ ი. (მიეხუტება ექიმს) ვინც უნდა იყოთ თქვენ, — სულერთია, მე მაინც ყოველთვის უცხო ხალხის სიკეთეზე ვიყავი დამოკიდებული.

(ბანქოს მოთამაშენი უკან მიდგებია, როდესაც ბლანში და ექიმი სამზარეულოს გაივილიან და კარებისკენ გაემართებიან. ბლანში მორჩილად მიჰყვება ექიმს უკან ბრმასავით. პარმალიდან რომ ჩადიან, სტელა, მთლად მოკუნტული, საფეხურებზე ჩაცუქტული უკან მისძახის დას).

ს ტ ე ლ ა. ბლანშ! ბლანშ! ბლანშ!

(ბლანში უკანმოუხედავად განაგრძობს გზას, უკან ექიმი და ზედამხედველი ქალი მიჰყვებიან. ისინი შენობის კუთხესთან მოუხვევენ და თვალს მოეფარებიან. იუნისი ზემო სართულიდან ჩამოდის და სტელას ხელოაზე დაუსვამს ლიაცისფერ საბანში გამოხვეულ ბავშვს. სტელა ბავშვს ჩამოართმევს, თან გულამომჯდარი ქვითინებს. იუნისი სამზარეულოში შევა, სადაც მამაკაცები გარდა სტენლისა, მღუმარედ იკავებენ თავთავიანთ ადგილებს. სტენლი გარეთ გამოდის პარმალზე, კიბეზე დგას და სტელას შეპყურებს).

ს ტ ე ნ ლ ი. (ყოყმანით) სტელა... (სტელა თავს ველარ იკავებს, გულამოსკვნილი ქვითინებს და თითქოს ცდილობს ტირილით მოიოხოს გული ახლა, როდესაც და გზიდან ჩამოეცალა).

ს ტ ე ნ ლ ი. (ვნებიანად, მოფერებით) დაწყნარდი, საყვარელო, ჩემო გოგონი, დამშვიდდი, ჩემო სასურველო (დაიჩოქებს მის გვერდით და თითები თმის საკინძეს მისწვდება) გეყოფა, ჩემო ლამაზო, ჩემო საყვარელო, დაწყნარდი, დამშვიდდი...

ნეტარებით აღესილი ქვითინი, გრძნობამორეული ჩურჩული შეუმჩნევლად ინთქმება „ცისფერი პიანინოს“ და საყვირის დახშულ ხმაში, რომელიც თანდათან ძლავრდება).

ს ტ ი ვ ი. მიდი, ჩამოარიგე...

ფარდა

თარგმნა გიორგი ჯაბაშვილმა.